

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

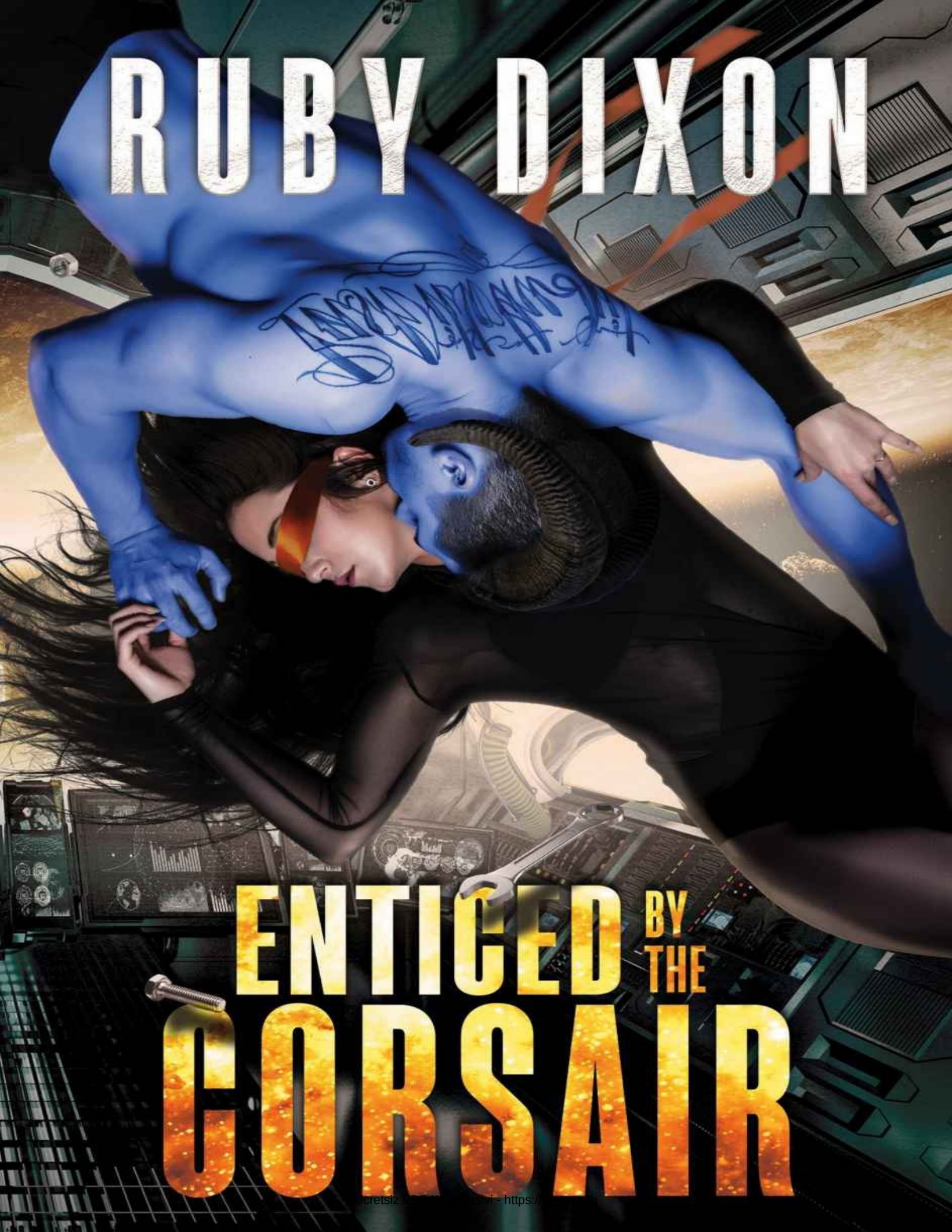
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A movie poster for 'Enticed by the Corsair'. The central image shows a woman with long dark hair, wearing a black corset and a glowing orange visor, embracing a blue-skinned alien with a beard and a black collar. The alien has a blue tattoo on his chest. They are in a futuristic, industrial setting with machinery and a cityscape in the background. The title 'ENTICED BY THE CORSAIR' is at the bottom in large, glowing orange letters, with a bolt and nut on the 'C' of 'CORSAIR'. The name 'RUBY DIXON' is at the top in large, white, textured letters.

RUBY DIXON

ENTICED BY THE CORSAIR

Secretsiz.com | <https://>

KORSAN TARAFINDAN AYARTILMIŞ

KİMSE ASİ BİR TUTSAĞI SEVMEZ.

BUNU ZOR YOLDAN ÖĞRENDİM. BENİ GÜVENDE TUTACAK TEK ŞEYİN TATLI, SAKIN VE UYUMLU OLMAK OLDUĞUNU ÖĞRENENE KADAR DÜNYADAN KAÇIRILDIM VE SAVAŞÇI RUHUM YÜZÜNDEN ACIMASIZCA İŞKENCE GÖRDÜM. BENİ HAYATTA TUTAN ŞEY BU.

UZAY KORSANLARI TARAFINDAN KURTARILDIĞIMDA, BANA GÜVENDE OLDUĞUMU SÖYLEDİLER. BANA SÖYLENDİ.

TEKRAR KENDİM OLABİLİRİM, İSTEDİĞİM KADAR KIZABİLİRİM, GÜLEBİLİRİM, AĞLAYABİLİRİM VE İSTEDİĞİM KADAR ÇIĞLIK ATABİLİRİM. ONLARA İNANMIYORUM ELBETTE. KORSAN GEMİSİNİN 'KAS GÜCÜ' ALYVOS'A KESİNLİKLE İNANMIYORUM. HERKES ONUN İYİ BİR KAVGADAN BAŞKA BİR ŞEYDEN HOŞLANMADIĞINI SÖYLÜYOR AMA BANA GÖRE O NAZİK VE KORUYUCU BİRİ. GECE BOYUNCA BANA ŞEFKATLE SARILAN VE TÜY GİBİ BİR CİLDE SAHIP OLAN BİRİNDEN NASIL KORKABİLİRİM?

AMA KORSANIM BENDEN VERMEYE HAZIR OLDUĞUMDAN DAHA FAZLASINI İSTİYOR. O BENİM ATEŞLİ RUHUMU İSTİYOR... VE BEN ONUN ARTIK ORADA OLDUĞUNDAN EMİN DEĞİLİM.

KORSAN TARAFINDAN AYARTILMIŞ

KORSANLAR - ÜÇÜNCÜ KİTAP

RUBY DIXON

Çeviri Kitaplar

Telegram

Copyright © 2018 by Ruby Dixon

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Fotoğraf: Sara Eirew Fotoğrafçı Kapak

Tasarımı: Kati Wilde

Düzenlemeler: Aquila

✿ Editing Vellum ile
Oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Sonsöz

Yazarın Notu

CORSAIRS!

Ayrıca Ruby Dixon

Daha Fazlasını mı

İstiyorsunuz?

ALYVOS

I

kantinin karşısındaki masayı izlerken parmak eklemlerimi kırıyorum.

"Bundan hoşlanmadım," diyor Tarekh yanımda. Tabii ki, o bir süredir

Plan üzerinde anlaşmaya varıldığından beri bunu söylüyor. Erkek, sürekli bir döngüde takılı kalmış bozuk bir sesli iletişim cihazı gibi.

"Her şey yoluna girecek," diyorum ona son bir saat içinde yüzüncü kez. "Cat plan konusunda iyiydi."

"Evet ama bu konuda iyi değilim," diye homurdanıyor Tarekh. Kalçasındaki silah kılıfını parmaklıyor. "Bu konuda hiç iyi değilim."

Muhtemelen onu rahatlatacak bir şeyler söylemeliyim. Sentorr söylerdi. Kivian söylerdi. Fran kesinlikle söylerdi. Ama tek yaptığım parmak eklemlerimi tekrar çıtlatmak, yaklaşan dövüşü düşündükçe damarlarımda kan dolaşıyor. Bazıları bunun gergin bir alışkanlık olduğunu söyleyebilir ama ben gergin değilim. Beklenti ve mantıksız bir öfkeyle doluyum, her ikisi de kana susamış nabzımın her geçen an daha sert atmasına neden oluyor.

Arkadaşı sahte bir şekilde uzaklaştırılırken Tarekh'i sakinleştirecek kişi ben değilim.

Odanın öbür ucunda, Cat boynundaki aleti çekiştirerek feryat ediyor ve perişan görünüyor. Kivian'ın ayaklarının dibinde yere oturmuş, zincir ve

tasma

soluk tenine ve giydiği ince kostüme rağmen göze çarpıyor. Kivian önündeki kumar masasına bakıyor ve neredeyse insan kadar endişeli görünüyor ki bu iyi bir şey. Bu, çok sattıkları anlamına geliyor ve şu anda karşılarındaki szzt korsanları bunu satın alıyor.

Cat için bir şey söyleyeceğim. En az Kivian kadar iyi bir oyuncu. Gözyaşları gerçek ve korkmuş görünüyor. Tarekh'i çıldırtmasına şaşmamalı. Dirseğimle arkadaşımı dürtüyorum. "Onun planla bir sorunu olmadığını biliyorsun. Kef it all, bu onun planıydı."

"Biliyorum," diye tekrar hırlıyor Tarekh, ama sesi hiç memnun değil. Sanki kelimeleri boğuyormuş gibi bir hali var. Ona bir bakış attığımda çenesinin o kadar sıkı olduğunu görüyorum ki dişlerinin kopmadığına şaşıyorum. Neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyorum. İşler tam da umduğumuz gibi gidiyor.

Bulunduğumuz son istasyonda, Rakhar IV'te takılan ve insan dişilerinden hoşlanan birkaç szzt korsanının, üç sistem ötedeki bir koloniye gitmesi gereken çalıntı bir plas-gun sevkiyatını ele geçirdiğini duyduk. Silahları en yüksek teklifi verene satıyorlarmış ve şu anda Ooli'ler ilgileniyormuş.

Ooli'lerden nefret ediyorum, sadece savaşta Threshian'ların yanında yer aldıkları için değil. Yüzlerinden ve kendini beğenmiş tavırlarından nefret ediyorum, sanki mesakkah ilkel aptallarmış gibi, çünkü kendi vücutlarının yumuşak nemli yüzeyi yerine boynuzlarımız ve kaplamalı derimiz var. Çünkü beyinlerimiz bir ooli'nin beyin maddesinden biraz daha küçük.

Ama dürüst olalım, çoğunlukla savaşta Threshianların yanında yer aldıkları için.

Hepimiz onlardan silah çalma konusunda hemfikirdik. İstasyondaki herkese pahalı kaçak silahları olduğunu söyleyen iki geveze mi? Silahlarının çalınması için yalvarıyorlar. Biz çalmazsak, başkası çalacak. Bütün o paranın ellerinden kayıp gitmesine izin vermek utanç verici görünüyor, bu yüzden bir plan yapmaya karar verdik. Ve şu ana kadar mükemmel işliyoruz.

Kivian aptalca şarkısını ve dansını yapacak, olduğu korsan yerine önemsiz bir dış kenar lordu gibi davranacaktı. En şatafatlı kıyafetleriyle ve yanında evcil hayvanıyla ortaya çıkar, sopalarda fena halde kaybeder ve Cat'i onlara kaptırır. Gemilerine bindiğinde, Cat Sentorr'un onun için yaptığı ve nasıl kullanacağını öğrettiğimiz bir çiple kalkanlarını geçersiz kılacak. Çipi nereye yerleştireceğini biliyor.

ve nasıl çalıştırılacağını biliyor. şu anda o şeyi ağzına sokmuş durumda ve dayanıksız küçük kostümünün her tarafına silahlar saklamış durumda. Taktığı tasma bile kendisine karşı kullanılmak yerine diğer insanları şok edebilmesi için tersine tasarlanmış. Gösterdiği soluk teni, onu esir alanların uykusunu getirecek ve aletlerini dikleştirmeyecek bir reaktifle kaplanmış. Tehlikede değil. Gemiye bindiğinde onları uyutacak ve sonra gemilerini ele geçirip devre dışı bırakacak, malları kibarca kaldıracak ve yolumuza devam edeceğiz. Basit bir plan, daha da güzelleşti çünkü bu serserilerin başını belaya sokacak olan kendi açgözlü aptallıkları.

Bunu sevdim. Keşke kıracak daha fazla kafam olsaydı ama yine de iyi bir plan ve Threshianlardan silah alma fikri hoşuma gitti. Ayrıca, szzt'lerin bize savaş açmasını ve sakince gelmeyi reddetmesini umuyorum. Böylece biraz gergin enerjimi atmış olurum.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, Cat'in bolca gözyaşı dökmesini izlerken parmak eklemlerimi tekrar kırıyorum. Zincirinin liderliği hevesli görünümlü bir szzt erkeğine devredildi. Kivian sandalyesinde arkasına yaslanmış, sanki sopaları kaybetmeyi başardığına şaşırmış gibi görünüyor. Kedi zinciri çekiştirerek itiraz ediyor ve szztlerden biri çenesini pençeleriyle kavrayarak hareketsiz kalmasını sağlıyor.

Tarekh ilerlemeye başlar.

Ben de tam olarak bunu önlemek için buradayım. Bir bar kavgası dünyada en sevdiğim şey olabilir ama şu anda hiçbir amaca hizmet etmez. Tarekh'i tutup geriye doğru çekiyorum, yoksa kantinin içine dalıp Kivian'ın tayfası olduğumuzu ve bir köşede saklanan iki ikici olmadığımızı ele verecek. "Yapma. Olması gereken de tam olarak bu. Daha sonra kafa tokuşturacağız."

Sıhhiyenin gözleri bana bakınca büyüyor, burun delikleri açılıyor ve bir an için, bu gece alacağım tek dövüşün Tarekh'in bana vereceği dövüş olduğunu düşünüyorum. Gözlerinde lmcl bir öfke var ve ben ona neşeli bir gülümseme verip kendi dişlerimi gösteriyorum. Saldırması için ona meydan okuyorum.

Sadece iyi bir yumruk. İhtiyacım olan tek bahane bu. Tarekh benim arkadaşım, ama yumruklarımı kullanmak için her fırsatı, bu öfkeyi kafamdan atmak için her fırsatı memnuniyetle karşılayacağım.

"Siz ikiniz beş dakikalığına sık sallamayı bırakabilir misiniz?" Fran'in ses boruları

Kulağımın kabuğuna gizlenmiş iletişim çipine. "Kivian masadan kalkıyor. Dikkat çekmeyin ve Cat'i gemilerine geri götürdüklerinden emin olmak için izleyelim."

Tarekh'e kutsal olmayan bir neşeyle sırıtiyorum, bana bir şekilde yumruk atması için ona meydan okuyorum. İyi bir dövüş için can atıyorum. Herhangi bir kavga. "Yap şunu," diye alay ediyorum onunla.

Homurdanıyor ve bakışları kantini tarayarak benden uzaklaşıyor. Vücudu gerildi. "Onu götürüyorlar."

"Ve szzt gemisine doğru gidiyorlar, yani bu iyiye işaret," diye araya giriyor Fran. "Pekâlâ. Kivian'a süslü kıyafetlerini çıkarmasını ve birkaç kan sıçramasını kaldırabilecek bir şeyler giymesini söyleyeceğim. Siz ikiniz yerinizi alın. Sentorr geminin yakıtını doldurdu ve her an harekete geçmeye hazır."

"Kendi adıma konuşabilirim," diyor Sentorr telsizden sert bir şekilde. Sesi her zamanki gibi boğuk geliyor ve Fran'in artık sadece mürettebat olması değil, aynı zamanda işlere de yardım etmesinin onu rahatsız ettiğini biliyorum. Bundan gerçekten nefret ediyor. Sanırım dişiler sadece yatak ısıtıcıları olunca durum değişiyor. Ben, alıngan bir dişiyi takdir ediyorum. Cat ve Fran beni yavaş yavaş kazandılar çünkü insan olsun ya da olmasın, tanıdığım en inatçı, sinir bozucu, dik başlı dişiler. Sentorr hâlâ yola geliyor. Şu anda bile sesi soğuk geliyor. "Ama evet, insanın dediği gibi, yakıtımız var."

Belirli bir şeye kafa sallamıyorum. "Biz de arkadan gelelim o zaman."

Ne de olsa, belki de Cat yanaşma bölümüne giden koridorlarda szzt ile dövüşecek ve biz de bir şekilde dövüşeceğiz.

İstasyonun kıvrımlı geçitlerinde ilerliyoruz. Rakhar IV'ün küf kokan geri dönüşümlü havası burnumu sızlatıyor ama şikâyet etmiyorum. Buranın kokusu bile deneyimlediğim diğer yerlerden daha iyi. Hiçbir şey Thresh II'deki atmosfer kadar kötü değil ve kötü günlerde gözeneklerimden gelen kokuyla uyanıyorum, sanki hala oradaymışım, bir dünyalaştırma çukuruna kazılmışım ve asla gelmeyecek bir kurtarma gemisini bekliyormuşum gibi. Ama yine de, yıllar ve yıllar geçmesine rağmen her şeyi Thresh II'ye bağlıyorum

O irkin gezegeni gördüğümden
beri. Bazı Şeyleri asla
unutamıyorsun.

Tarekh ve ben szzt'lerin işgal ettiğİ rıhtıma yaklaşırken ortalık sessiz. Gemileri küçük bir hurda, dışı aldatıcı bir Şekilde yavan ve mtevezİ. Korsanlık yapmak için en iyi gemiler bunlardır. Bizimkilere bir bak. *Lovesick Fool'un* saçma bir adı ve iyi huylu bir görünümü var. Bir gezegen yarışısı gibi şık değiliz. Bir savaş gemisi gibi zırhlı ya da silahlarla kaplı değiliz. En azından çoğunun söyleyebileceğİ kadarıyla değiliz. Tarekh, Sentorr ve ben bu özel görünüm için gemiyi modifiye etmek için yıllar harcadık. Bu yüzden szzt'in *Pek ok Sevinç Getiren'inin sıradan* olduğunu görmek beni şaşırtmadı.

Cat ve onu kaıranlardan iz yok ama motorlar sanki kalkışa hazırlanıyormuş gibi uğulduyor. "Görünüşe göre gemiye binmişler," diyorum Tarekh'e.

Boğazında boğuk bir ses çıkartıyor ve bunun onun için zor olduğunu biliyorum. "Hadi *Fool'a* binelim, böylece onları takip edebiliriz."

Birkaç koy ötede demirlemiş olan *Fool'a* geri dönüyoruz. Tarekh hemen köprüye yöneliyor, şüphesiz Sentorr'un Cat'in hayati değİrlerini ve gemideki konumunu bir koltuk altı derisinin altına yerleştirilen enjekte edilebilir cihaz aracılığıyla izlemesini sağlamak için. Ben, yanaşıp istasyondan uzaklaşmaya başladığımızda bile kapağın yanında kalıyorum. Zaten oturamazdım. Çok heyecanlıyım. Savaşmaya çok hazırım. Zihinsel olarak silahlarımı tekrar tekrar gözden geçiriyorum. Kalamda bir bıçak var ama nadiren kullanıyorum. Dvş çok çabuk bitiriyor. Kemerimde kılıfında duran blasterim de yle. Bugün onu kullanamıyorum çünkü kullandıkları hurda eski bir sınıf ve blaster geçirmez değil. Yani bıçak ya da yumruk. Yumruklarımı kullanmayı tercih ediyorum ve en sevdiğim eldivenlerimi giyiyorum, parmak eklemlerinin üzerinde güçlendirilmiş metal olanlar, böylece vuruşlarım daha fazla acıtabilir. Ellerimi esnetiyorum, memnunum. Bu-

"ıkarın beni buradan!"

Cat'in sesi telsizden tıslayarak düşüncelerimi yarıp geçiyor.

Kaşlarımı çatarak doğrudum ve duvardan uzaklaştım. Planımız diğİrlerini uzayın derinliklerine, Rakhar IV'ten çok uzaklara kadar takip etmektİ - ya da devre dışı bırakılmış, sürüklenen hurdanın biz sistemden çıkana kadar yetkililer tarafından bulunamayacağİ kadar uzağa. Cat onların gemisinde

yeterince uzun kalmadı.

İstasyonun gözden uzak olması için.

"Cat? Aşkım, bana sorunun ne olduğunu söyle," Tarekh hemen cevap veriyor ve telsizden gerginliği duyabiliyorum. On krediye göre Sentorr'u eşine "yardım etme" çabası içinde neredeyse kontrol panellerinden uzaklaştırmış.

"Burası hiç havalı değil! Hem de hiç! Gelip beni almanı istiyorum. Hemen!" Sesi histerik bir tonda yükseliyor. "Beni kargo bölümünde bıraktılar ve bir kafese koydular ve karanlık-"

"Onu bir el feneriyle göndermeliydik," diye mırıldanıyor biri. Fran.

"-Ve hayır, karanlık iyi. Ama sanki... Et kokusu alabiliyorum! Ölü şeyler! Bir sürü ölü şey! Ve ben çıldırıyorum!" Sesi titriyor. "Lütfen, lütfen. Gel ve beni al. Bu işi alsak da umurumda değil. Bunu yapamam. Yapamam-"

"Geliyoruz," diyor Tarekh kararlı bir şekilde.

"Dur bakalım," diye itiraz eder Kivian. "Çok yakınız-"

"Geliyoruz," diye tekrarlıyor Tarekh. "Keffing finali. Senin için geliyorum bebeğim. Bir duvar bul ve sırtını duvara ver."

"Tamam, tamam. Tamam. Tamam. Tamam." Cat kendi kendine söyleniyor, sonra bir nefes alma sesi duyuyoruz. "Tanrım, ıslak bir şeye dokundum. Ve sıcak. Tarekh!"

Tarekh telsizden, "Kiv, beni hemen oraya götür," diye homurdanıyor.

"Senden iki boy ötede duruyorum," diyor Kivian. "Telsizle konuşmak zorunda değilsin-"

"Evet, biliyorum. Bebeğim, senin için geliyorum. Hemen şimdi uçağa bineceğiz. Yemin ederim."

Cat kısık bir sesle "Tamam," diyor ve telsizden titrediğini duyabiliyorum. "Lütfen gelip beni al. Lütfen." Sesi onu hiç duymadığım kadar hassas ve korkmuş geliyor. Tarekh'in telaşlanmasına şaşmamalı. *Fool'a* bindiğinden beri Cat'in pençeleri ve ateşi var. Onu böyle duymak sinir bozucu.

Ellerimi eldivenlerimin içinde esnetiyorum. "Ben hazırım."

"Bunu erken mi yapıyoruz?" Kivian soruyor.

"Hiç şüphe yok," diyor Fran. "Reddedildin, bebeğim."

Sentorr sessiz kalır. Sonra şöyle der: "*Aptal'ı daha yakına çekebilirim. Cat, çip hâlâ sende mi?*"

Derin nefes alan birinin sesini duyuyorum. "Ben... evet." "Kef the chip," diye homurdanıyor Tarekh.

"Hayır," diyor Sentorr soğuk bir şekilde. "Onu çabucak geri getirmek istiyorsan, ona gösterdiğimiz gibi havalandırma panelini sökmesi ve kablo bağlantılarını bulmak için sürünmesi gerekiyor. Oradan çipi yerleştirmesi ve etkinleştirmesi yeterli. Bu işleri yapmanın kolay yolu. Zor yoldan yaparsak çok daha uzun sürer."

"Tamam," diye fısıldıyor Cat. Burnunu çektiğini duyuyorum. "Tamam. Bunu yapabilirim."

İki saniye sonra, vahşi gözlü bir Tarekh kapakta belirir. Elinde kocaman bir blaster var ve yüzündeki ifade taş gibi ve kararlı. Kuyruğu çılgınca sallanıyor ve Cat'e daha hızlı ulaşmak için *Fool'un* gövdesini bir saniyede parçalayacakmış gibi görünüyor.

Ona başımı salladım. "Bunu geride

bırakmalısın." "Kef you."

"Gemilerinin ortasında bir delik açıp arkadaşını uzaya mı göndermek istiyorsun?" Kef, neden mantıklı olan benim? Ben asabi olanım. Yumruklar. Bu çok tuhaf.

Burun delikleri açılıyor ve dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyorum. Kulağımda, Cat telsizden hıçkırıyor ve Tarekh'in kuyruğu onun her ağlayışında ileri geri sallanıyor. Anlıyorum. O onun eşi ve tehlikede... ya da tehlikede değil ve sadece korkakça davranıyor, ama bu Cat'in yapacağı bir şey değil. Ona ulaşmalıyız. Hepsi bu kadar. Büyük doktoru yıllardır tanırım ama onu hiç bu kadar telaşlı görmemiştim. Bir an için, beni keffing blaster'ıyla vuracakmış gibi görünüyor, ama sonra yavaşça indiriyor, sadece bir dokunuşla.

İlerliyorum. "Onu yakalayacağız, çirkin şey. Sadece sakın ol." Silahı elinden alıyorum. "Yaralı olmadığını biliyorsun. Sadece panikliyor."

"Kedi asla panik yapmaz," diye homurdanıyor Tarekh, ama silahı almama izin veriyor. "Asla."

"Biliyorum. Bu yüzden onu daha erken alacağız." Silah dolaplarından birine gidip plas-tüfeği güvenli bir yere koyuyorum, sonra kilidi bir kez daha mühürlemek için avuçluyorum.

"Bana söz ver," diyor Tarık kısık bir sesle. Göz ucuyla baktığımda devam ediyor. "Eğer o ölürse, benim de sonumu getireceğine söz ver. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı bilerek yaşamayacağım."

Ona bakıyorum. O ve ben çok şey atlattık ve Tarekh her zaman neşeli ve yumuşak başlı biriydi. Bu o değil. Ama ben hiç çiftleşmedim. Nasıl bir şey olduğunu anlamıyorum. Bu bana ters geliyor.

Ama ölmek istemenin nasıl bir şey olduğunu da biliyorum. O yüzden başımı sallıyorum.

ALYVOS

I *Birçok Neşenin Getiricisi'nin* kalkanlarının devre dışı bırakıldığını ve gemiye binme yetkisinin Sentorr'un panelinde çaldığını bildirmesi sonsuz dakikalar alır. "Anladım," diyor daire içinde,

Bir görevdeyken her zaman kullandığı duygusuz ses. Bazen tüm gerginliğini dışarı atmak için kamerasında özel olarak patlaması gerektiğini düşünüyorum... ya da belki de hepsini içinde şişeliyordur.

Kivian kısa bir süre sonra bize katılıyor, silahlarını bir kenara bırakıyor ve sonra elini telaşlı Tarekh'in sırtına vuruyor. Erkeğin neler yaşadığını anlıyor.

Fool, Bringer'in yanında süzülürken ve kenetlenme kelepçeleri açılırken herkes nefesini tutar. Transfer portalı uzayıp diğer gemiye kilitlenirken bir tıslama duyulur. Sonra bağlandık ve Tarekh açıldığı anda hava kilidinden içeri hücum etti.

Hemen arkasındayım ama farklı bir coşkuyla. O arkadaşını alabilir. Ben kafa tokuşturacağım.

Szzt gemisinin içine girdiğimiz anda, filtrelerin bile tam olarak halledemediği tatlı bir koku var. Hava sıcak ve küflü, geminin daha iyi günler gördüğünün ve geri dönüşümcülerin vereceğinin bir işareti. Yolcu olsaydım, bu gemiyle uzayın derinliklerinde bir yerde mahsur kalmaktan korkardım.

ama szzt yaşlı bir kızı yerin dibine sokmayı sever. Bu muhtemelen onlar için normal. Geçitler sıkışık ve gemiye bindiğimiz anda Tarekh sağ tarafa yönelip kargo bölümünü ve Cat'in biyo-sinyalini arıyor.

Sola dönüp köprüye doğru ilerliyorum. Dövüşmek için sabırsızlanıyorum. Sadece Cat'i Kivian'dan "kazanmaya" çalıştıkları ya da onu ölesiye korkuttukları için değil, yumruklarımı bir şey parçalanıncaya kadar bir şeylere vurmanın verdiği zevk için.

"Hainler! Hırsızlar!" diye bir ses koridorda homurdanıyor ve ardından köprünün kapısı kayarak kapanıyor ve beni dışarıda bırakıyor.

Buldum onları.

Çılgınca bir sırtışla köprünün kilit paneline doğru ilerliyorum ve eldivenli yumruğumu vericiler, konektörler, kablolar ve çiplerden oluşan hassas ağa indiriyorum. Çoğu eski gemide olduğu gibi, korumalı değil ve bu yüzden bir avuç kabloyu koparabiliyorum ve panel tamamen kararıyor, güç kesiliyor.

Parmaklarımı kapının kenarına dayadım ve yavaşça açmaya zorladım, sadece bir kıl kadar. İki szzt'in şok çubuklarını açtığını görecektim kadar. Bunlar köleler üzerinde kullanılıyor, ama oradaki düşünce sürecini anlıyorum - blaster kullanamıyorlar ve bir silaha ihtiyaçları var.

Şanslıyım ki, mesakkah şok çubuklarından o kadar da etkilenmiyor.

Kapıyı güçlü bir hamleyle geriye ittim ve köprüye daldım. Kivian'ın arkamda olup olmadığını bilmiyorum. Bana şok çubuklarıyla vurdular mı bilmiyorum. Tek bildiğim, kanımın kulaklarımda çarptığı ve vücudumda kükrediği ve rakiplerime saldırırken yumruklarımın uçtuğu. Bedel ödemelerini istiyorum. Canlarının yanmasını istiyorum. Yaptıkları seçimlerden pişman olmalarını istiyorum.

Yumruklarım sert, çakıllı turuncu deriyle birleşerek üzerlerine boşalıyor. Vücudumun tüm gücüyle onlara çarpıyorum, darbeler hızlı ve sert geliyor. Yumruklarım birleştikçe eklemelerim acıyor ama bunu görmezden geliyorum, tıpkı saldırırken sistemimde yarışan tüm çeşitli ağrıları ve acıları görmezden geldiğim gibi. Sızlayan eski savaş yaraları, Thresh II'den sonra olması gerektiği gibi iyileşmeyen kötü diz - bunların hiçbirinin önemi yok. Önemli olan tek şey düşmanı yenme hissi.

Onları incitmek.

Onlara ödetmek.

Bir noktada köprüde duran tek kişinin ben olduğumu fark ediyorum. Öfke zihnimden uzaklaşıyor ve nefes nefese etrafımdaki kan sıçramış panellere bakıyorum. Yıldız haritaları ve uçuş yolları yanıp sönüyor, orijinal yer seçimlerini ve yakın zamanda programlanan aceleyle değiştirilmiş yönleri not ediyorlar. Ayaklarımın dibinde bir çift szzt yere yığılmış, vücutları kanlı ve kırık.

Yine de nefes alıyorlar. Sert piçler.

Birini botumla kenara itiyorum, Kivian'ı çağırırsam mı diye düşünüyorum. İşlerini bitirsem mi diye. Hırpalanmışlar ve bilinçsizler ama bize zarar vermiyorlar. Yine de Kiv ya da Tarekh'ten bir iz yok ve nefesimi tutup içimdeki kana susamışlığın yatışmasını bekliyorum. Bağırsaklarımdaki o esneyen, boş ağrının, düşmanlarımı incitmenin verdiği tatminle geçici olarak bile olsa dolmasını.

Yine de her zamankinden daha boş hissediyorum.

Sinirli bir şekilde eldivenlerimi taktım ve parmak eklemlerimi kırdım. Acı ellerime vuruyor -iyi bir his- ve köprüden hışımla çıkıyorum.

Belki kargo bölümünde savaşacak başka bir şey ya da biri vardır, çünkü yorgun değilim. Yeterince yorulmadım.

Asla yetmeyecek, diye fısıldıyor zihnim, ama görmezden geliyorum. Yıllardır görmezden geldim.

Köprüden çıkıp karanlık, gölgeli koridorlarda ilerliyorum. Kimse benimle yüzleşmek için dışarı çıkmıyor ve kimseyi kaçırmadığımızdan emin olmak için kapı üstüne kapı açıyorum. Gemi boş görünüyor, bu yüzden az önce yere vurduğum szzt'in tek sakinler olduğunu tahmin ediyorum.

Hayal kırıklığı. Hala bir dövüş için can atıyorum.

Bilek telsizimdeki bir düğmeye basarak diğerlerinin biyo-sinyallerini arıyorum. Hâlâ kargo bölümünde kümelenmiş olmalılar. O yöne doğru ilerliyorum, enkazı tekmeleyip duvara bir yumruk indiriyorum.

Daha oraya varmadan kargo bölümünün kokusu beni çarpıyor.

Hastalıklı tatlı kokuyu hemen fark ettim. Daha önce fark etmemiştim,

Ama artık biliyorum. Threshian savaşından sağ çıkan herkes ölülerin kokusunun nasıl olduğunu bilir. Bu iğrenç, korkunç koku duyularınıza işler ve bir türlü gitmez. Yağlı ve rahatsız edici ve bana bir sürü kötü anıyı hatırlatıyor. Hava sanki çürüme ve çamurla doluymuş gibi geliyor.

Koridordan aşağıya doğru döndüğümde kargo bölümünün pis kokusu bir duvar gibi yükseliyor. Koridorun en ucunda Kivian'ı görüyorum, yüzünde acımasız bir ifade var. Başını sallıyor ve yavaşça uzaklaşıyor. "Bunu görmek istemezsin, Alyvos."

Eski savaş anılarımla mücadele ettiğimi biliyor. Ama artık kokusunu aldım, görmezden gelemem. Hiç değilse içimi rahatlatmak için bilmek zorundayım. Bazen hayal gücüm görebileceğim her şeyden daha kötü olabiliyor.

İçeri girdiğimde durumun düşündüğüm kadar kötü olmadığını fark ediyorum. Bir tarafta, Cat Tarekh'in kollarına yığılmış, o saçlarını okşarken titriyor. Ben içeri girerken bana zar zor bakıyor, dikkati eşinde. Onu henüz gemiye götürmemiş olmasına şaşırdım ama belki de beni bekliyorlardı. Belki de Cat çok etkilendiği için henüz yryemiyordur. Ya da belki de gemiye bindiğimizden beri sadece birkaç dakika geçti. fkelendiğimde zaman bulanıklaşıyor.

Burası eski filmlerden birindeki mezbahaya benziyor. Her yerde l kokusu var, hava sıcak ve durgun. Eski, koyu renkli sıçramalar duvarları kaplıyor ve zemin, kirle ilgisi olmadığından emin olduğum bir kabukla kirli. Kafesler odanın gölgeli bir köşesine yığılmış ama ilerinde hiçbir şey hareket etmiyor. Herhangi bir şeyin canlı olduğundan şüpheliyim.

Burada uzun zamandır canlı bir şey olduğundan şüpheliyim.

İçeri girip meknı değerlendirirken burun deliklerim açılıyor. Eski anıları canlandırıyor. Kötü olanları. Onları geri itiyorum, çünkü herkes savaştan etkilenmişti. Herkes acı çekti. Ben bu açıdan özel değilim. Özel olmamın sebebi belki de bunu unutamamamdır. Odaya bakıyorum. İlk bakışta dağınık görünüyor. Hayır, değersez, sanki szzt'in asla atmadığı ya da geri dönüştürmediği çürümüş p yığınları varmış gibi. Bu odaya tıkmışlar ve çürümeye bırakmışlar. Ama o kafesler tüylerimi diken diken ediyor ve bir adım ilerleyip "p" yığınlarından birinden dışarı fırlamış, ancak kaburga olabilecek bir çift kavisli kemik gördüğümde, bunun p olmadığını anlıyorum.

İnsanlar.

Ya da insanlardı.

Hiçbir şey söylemeden çenemi ovuyorum. Bunların iyi adamlar olmadığını biliyorduk. Bunu biliyorduk ve bu yüzden onlardan çalmaktan çekinmedik. Ama bu... bu kötü. Bu kimsenin hayal edebileceğinin ötesinde.

"Tasmalar," diye hıçkırıyor Cat Tarekh'in göğsüne doğru. "Her yerdeler. Beni buraya tıktıklarında bir tanesine takıldım ve tüm o pisliğin içine düştüm." Ellerini giysilerine sürterek öğürüyor. "Bir daha asla temiz hissedemeyeceğim."

Haksız değil. Bunu atlatması uzun zaman alacak. Bu duyguyu bilirim.

Eski bir kafesten başıboş bir kordon koparıırken merakla uzaklaştığımı hissediyorum. Bu ip değil, insanların birçok kez taktığını gördüğüm bir köle tasması için kurşun ip. Şu anda Cat'in taktığı. Kurumuş kanla kaplı. Kafesin dibinde çürümüş bir şey var ve eski bir insan cesedine baktığımı fark ediyorum.

Bunların hepsi eski insan cesetleri. En azından parçaları. Kötü, çok kötü bir sonla karşılaşmış, parçalanmış, atılmış insan parçaları. Yetkililer tarafından basılan ve hayvanlarına acımasızca kötü muamele ettikleri tespit edilen karaborsadaki yarışçı kulübelerinin videolarını görmüştüm. Bu bana onları hatırlatıyor, ancak yıkılmış, paslanmış ve gelişigüzel üst üste yığılmış bir kafese baktığımda bir yarışçının burnunu göremiyorum. Bir zamanlar Cat ve Fran gibi narin bir insana ait olan kurumuş beş parmaklı bir el görüyorum. Bu insan kafesinde öldü. Altındaki de öyle. Tahmin etmem gerekirse, bu çöpe atılmış, pis kafeslerin her birinin bir zamanlar talihsiz bir insana ev sahipliği yaptığını söyleyebilirim.

Cat'in korkmasına şaşmamalı.

Öfke içimi yakıyor. Kurşun zinciri bırakıyorum ve Kivian'a bakarken sessiz kalıyorum. "Köprüdeki piçlerden ikisi. Hâlâ hayattalar. Çoğunlukla."

Kollarını kavuşturup yavaşça başını sallıyor ve bunu hazmetmenin onun için çok zor olduğunu söyleyebilirim. Kiv savaşta benim gördüğüm aksiyonu görmedi. Bu onun için yeni bir şey olacak. "Burada ne oldu?"

Etrafımda yığılmış, dağılmış kafeslere, kargo bölümünün karanlık derinliklerine saçılmış malzeme parçalarına ve diğer parçalara bakıyorum. "Görünüşe göre oyuncaklarını kırmayı seviyorlar."

Kedi şakaları. "Bunun için gönüllü olduğuma inanamıyorum."

"Bir daha asla," diye homurdanıyor Tarekh, kuyruğunu arkadaşının etrafına sıkıca sarmış, sanki bu bir şekilde durumu daha iyi hale getirebilirmiş gibi. "Bir daha asla gemiden ayrılmamak."

"Oh, kes şunu." Hafifçe göğsüne vurur ve burnunu çeker. "Elimden bir şey gelmezdi."

"Evet, olabilirdi," diye hırlıyor iri erkek. Cat'in bir süre gözünün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğinden şüpheleniyorum. Ayağa kalkmasına yardım ediyor, sonra onu kollarının arasına alıyor. Kedi biraz itiraz ediyor ama adamın kuyruğu beline dolandığında iç geçiriyor ve kollarını adamın boynuna dolayıp ona yapıyor, teslim olup rahatlamak istiyor.

Giderken onları izlemiyorum. Buna gerek yok çünkü Tarekh'in Cat'e yumuşak teselli sözcükleri mırıldanacağını ve dehşeti yatışana kadar onu yakınında tutacağını biliyorum. Ben olsam böyle yapardım.

Kivian arkada bekliyor. Tarekh ve Cat gittikten sonra bana bakıyor. "Fran'e hiçbir şey söylemedim. Cat'in iyi olduğunu anladığımız anda telsizleri kapattım. Yani mürettebat hâlâ hayatta mı?"

"Çok uzun sürmeyecek." Köprüye geri dönüp işleri halletmek üzereyim, çünkü bu piçler elimden gelse daha fazla oksijen solumayacaklar.

Başını sallar. "Ben yardım ederim. Silahları daha sonra alabiliriz. Şimdilik hayatta kalanları da kontrol etmeliyiz."

Ona kuşkulu bir bakış attım. "Hayatta kalanlar mı? Etrafına bir bak, Kiv. Bu adamlar hayatta kalanlarla ilgilenmiyordu. Onlar ortalığı karıştırmakla ilgileniyorlardı. Sadece çılglık atmalarını izlemek için bir şeyleri parçalamakla ilgileniyorlardı. Sence canlı bir şey bırakırlar mı?"

Kivian'ın normalde gülen yüzü kasvetli. "Yapacaklarını sanmıyorum, hayır. Ama sonra Fran'imi düşünüyorum ve önce kontrol etmeden buradan ayrılamayacağımı biliyorum."

"Tüm bu lanet gemiyi ateşe verip en yakın asteroide fırlatmalıyız, yapmamız gereken bu." Atılmış, kanlı tasmalardan birini yerde tekmeliyorum. Fazla uzağa gitmiyor. Bir su birikintisine düşüp duruyor ve nedense bu beni daha da kızdırıyor. "İdam bu piçler için çok hızlı. Canlarının yanması ve bunun uzun sürmesi gerekiyor."

Yeni plan. Bir süreliğine onlara zarar vereceğiz." Ellerimi birleştirdim ve parmaklarımı çıtlattım.

"Bunu yapabiliriz," diye onaylıyor Kivian, kollarını kavuşturarak. Hâlâ fikrime inanmış görünmüyor. "Ya da silahları alır, hayatta kalanları kontrol eder ve bu işi çabucak hallederiz. Hâlâ Rakhar IV'ün hava sahasında olduğumuzu unutuyorsun. Gönderdikleri yardım sinyalini birilerinin fark etmeyeceğini mi düşünüyorsun? Çünkü bir tane gönderdiklerini biliyorsun. Gerçek şu ki, her ne kadar o serserilere işkence edip acı çektirmek istesem de, kendimizi ve mürettebatımızı korumak istiyorsak buradan ayrılmamız gerekiyor. Çabuk."

"Kef o. Eşinin halkının intikamını almak istemiyor musun?" Kafesleri işaret ediyorum. "Kızgın değil misin?" Çünkü öfkeliyim ve bir insan eşim bile yok.

"Tabii ki kızgınım." Kivian gözlerini bana diyor. "Ama ben aynı zamanda kaptanım. Tüm mürettebatın güvenliğini düşünmem gerekiyor ve burada ne kadar uzun kalırsak yakalanma ihtimalimiz de o kadar artar. O yüzden üstünkörü bir kontrol yaparız ve sonra da Kef'i buradan çıkarırız."

Elimi bir kafese çarparak hırlıyorum. Tıkırdıyor ve birkaç tanesi daha devriliyor. "Kef o. Bedel ödemeyi hak ediyorlar. Cat'i incitecekleri gibi incitmeyi hak ediyorlar. Kuyruğunu kıştıracağını bilse Fran ne derdi biliyor musun?" Kivian'ın bakışlarının ölümcül bir hal almasını ve bana doğru bir adım atmasını görmezden geliyorum. "Sana o insan dilinde 'git kendini becer' derdi ve

-"

Kivian ben konuşurken bile yumruğunu kaldırıyor ve ben neredeyse neşeleniyorum çünkü onun da benim kadar öfkeli olmasını istiyorum. Bağırsaklarında benim asla kurtulamadığım gibi yakıcı bir acıyla öfkelenmesini istiyorum. İstiyorum-

"Alo?"

Ses fısıltı kadar yumuşak, o kadar kırılgan ki zar zor duyuyorum. Duraksıyorum. Hayal gücüm, belki de-

Kivian'ın eli çeneme çarparak beni geriye savurdu. Sendeleyerek birkaç kafese çarptım, yığın düşüşümü engelledi. Doğrulduğumda ona sırtıyorum, çünkü muhtemelen bunu hak etmiştim.

"Kapa o lanet çeneni," diyor Kivian, elini bırakarak.

"Alo?" Yumuşak bir ses tekrar sesleniyor. Bu odanın karanlık derinliklerinde bir yerde. Bu sefer hayal görmediğimi biliyorum. Kiv ve ben bir an için birbirimize bakıyoruz. Bilek telsizimdeki acil durum ışığını açıp karanlığa tutuyorum.

Bakışlarımı pislikten başka bir şey karşılamıyor. "Kim var orada?" İnsan dilinde sesleniyorum.

"Ben... Ben... Ben insanım." Sesi küçük ve ürkek, sanki konuşmaktan korkuyormuş gibi. "Lütfen... İngilizce biliyor musunuz?"

"Evet," diye sesleniyorum, ışığımı her kafese tutarak. Daha taze bir cesede rastlıyorum ve iğrenerek bir iniltiyi bastırıyorum, kargo bölümünün derinliklerine doğru ilerlerken ışığımı yakmaya devam ediyorum. Kef, bu şeyler kaç tane insan kafesi tutuyordu? "Neredesin sen?"

"Bilmiyorum." Ses şaşırtıcı derecede sakın. Cat'in ne kadar telaşlı olduğu düşünülürse, bu beni biraz şaşırttı. Ayrıca sesin kadın sesi olduğunu da söyleyebilirim. Tını Fran'in boğuk sesinden ya da Cat'in daha keskin sesinden biraz farklı. Bu ses daha yumuşak, daha nazik ve bazı kelimelerde hafif bir ton var. "Lütfen beni bırakma." Sesi çaresizleşiyor. "Uslu duracağım."

"Seni bırakmayacağız," diyor Kivian, yanımdan geçip ışığını daha fazla kafesin sıralandığı sıkışık bir geçit gibi görünen bir yere tutarak. "Orada kaç kişisiniz?"

"Sanırım geriye bir tek ben kaldım," diye sesleniyor ses ve içinde bir titreme var. "Söz veriyorum uslu duracağım."

Ne kadar tuhaf bir şey. Işığımı kafes kafes gezdirip sahibini arıyorum.

"Bize nerede olduğunuza dair bir ipucu verin," diye tekrar sesleniyor Kivian. "Kaybedecek fazla zamanımız yok."

"Bilmiyorum," diyor kadın tekrar. "Özür dilerim."

Ama ses yaklaşıyor ve ben ilerlemeye devam ediyorum, ışınımınla her kafesi kontrol ediyorum. Gördüğüm bazı şeyler midemi bulandırıyor ama şu anda bunun bir önemi yok. Önemli olan bu dişiyi bulmak. Sesi o kadar sakın geliyor ki bunun bir tuzak olmadığına tam olarak ikna olamıyorum.

Bir an sonra bir dişinin çıplak ayağını görüyorum. İleri doğru koşup ışını kafesin içine tutuyorum. Yüzü duvara dönük, bacaklarını altına sıkıştırmış oturmuyordu. Kirli, siyah saçları sırtından aşağı dökölüyor ve belli ki açlıktan ölüyor ve kirli. Üzerindeki giysiler sadece hurda.

Yine de ışığımlı yaktığımda dönmüyor. "Adın ne senin?" diye sordum.

"Iris," diyor aynı sakın sesiyle. "Iris Mayweather."

Ben kafesin yanına çömelirken bile Kivian koşarak geliyor. Mandalı açmaya çalışıyorum ama paslanmış ve kafesini kaplayan pisliğe bakılırsa bir süredir burada sıkışıp kalmış. Üstünde ve altında birer kafes var ve görünüşe göre alttaki kafes bir süredir tuvalet olarak kullanılıyor. Koku berbat ama Iris'i suçlayamam. Başka seçeneği yokmuş gibi. Yine de yüzünü görmeyi merak ediyorum.

"Çok itaatkâr olacağım," diyor Iris yine o sakın sesiyle. "Ne istersen yapacağım."

"Arkanı dön," dedim.

Geliyor ve Kivian ışığını onun yüz hatlarına tutuyor. İlk fark ettiğim şey çok güzel olduğu. Üzerini kaplayan pisliğe ve yüzündeki gölgelere rağmen narin. Gölgeler gizlediği için gözlerinin ne renk olduğunu göremiyorum. Yüz hatları küçük ve düzenli, teni Fran'inkinden biraz daha esmer. Koyu renk kaşları, yuvarlak bir yüzü ve insanlarda normal olduğunu öğrendiğim belirgin meme uçları var.

Iris çenesini kaldırıyor ve hem Kivian hem de ben aynı anda nefes alıyoruz. Gözleri gölgelerle gizlenmemişti. Gitmişler, yerlerinde karanlık, öfkeli yara izlerinden başka bir şey kalmamış.

"Çok itaatkar olacağım," diyor tekrar. "Lütfen."

IRIS

I

Bu yeni yabancılara, gelişlerinin sesinin nasıl son derece ürkütücü ve aynı zamanda umut verici olduğunu anlatamam.

Onların beni kaçıranlar olduğunu sanmıyorum. Farklı kokuyorlar. Daha temiz, daha az misk gibi. Kafesimde kendi pisliğimin içinde otururken beni gördüklerinde gülmediler. Kimse sırf gülmek ve nasıl tepki vereceğimi görmek için kafama bir protein çubuğu fırlatmadı. Onlara teşekkür etmemi istediler çünkü zor kazandığım itaatim açlıktan ölmemi izlemekten daha eğlenceli.

Bir aydır ilk kez umut hissetmek için kendime izin veriyorum.

Ama çok zor bir ay geçirdim ve öğrendiğim dersleri unutamam. Bu yüzden sakince oturuyorum -kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki duymadıklarına şaşıyorum- ve bekliyorum. Bu başka bir numara olabilir. Beni esir alanlar benimle oynuyor, beni tekrar savaşıma kışkırtmaya çalışıyor olabilirler çünkü o zaman beni tekrar sakatlayabilecekler.

Sanki bir bahaneye ihtiyaçları varmış gibi. Parmaklarım kaşınıyor, özellikle de artık orada olmayan serçe parmağımın ucu. Kayıp ayak parmağım da. Bacağımdaki oymalar muhtemelen birinin baş harfleri ya da "Dave Wuz Here" yazısının uzaylılardaki karşılığı. Gözlerim değil ama. Gözlerim hiç acımaz.

Muhtemelen gittikleri içindir.

Benden alındıkları o korkunç günden beri diğer duyularıma daha çok güveniyorum. Uzaylılardan biri kafesimin önünde diz çöktüğünde havadaki değişikliği hissedebiliyorum. Nefesinin kokusunu alabileceğim kadar yakınımda duruyor. Garip bir şekilde hoş... ama yine de, bu odanın kokusuyla karşılaştırılmayacak ne olabilir ki?

Ben de oturup bekledim. Talimatları, dayağı ya da başka bir şeyi bekledim. İtaatsizliğin sadece bir şeylere mal olduğunu zor yoldan öğrendim. Bir zamanlar vahşi ve asiydin, artık değilim. Bir daha asla. Başka bir şey kaybetmek istemiyorum.

Garip bir uzaylı dili geveleyen diğerleri odaya girdiğinde sessizdim. Kadın çılgılık atmaya ve ağlamaya başladığında ve kısa bir süre sonra diğerleri geldiğinde. Dehşete kapılmıştım ama haftalar süren cehennemde tepkilerimi gösteremeyeceğimi öğrendim. Bu yüzden elimden geldiğince sessiz ve hareketsiz bir şekilde, yumruklarım kalçalarım, ses çıkarmamaya kararlı bir şekilde oturdum. İtaatsizlik etmemeye.

Ta ki birinin İngilizce konuştuğunu duyana kadar. "Siktir" dedi. Öyle dediğini biliyorum.

Ve böylece haftalardır ilk kez itaatsizlik ettim, dilime, burnuma ya da hayatıma mal olsa da. Ben sadece... Burada kimin olduğunu bilmek zorundayım.

Adamlardan biri İngilizce "Gözleriniz," diye mırıldanıyor ve ana dilimin sesi -hatta sadece birini anlayabilmek bile- o kadar hoşuma gidiyor ki, gözyaşı kanallarım kalsaydı ağlardım.

"Gittiler."

"Gittiler mi? Bu konuda tüm söyleyeceğin bu mu?" Adamın sesi kuşkulu geliyor ve dilinin kelimeleri okşayışına hayran kalıyorum. Sanki İngilizce -ya da herhangi bir insan dili- onun ana dili değilmiş gibi garip bir şekilde söylüyor, ki muhtemelen de değil. Acaba o da mı uzaylı? "Her şey kadar sakın mi? Gittiler mi? Onlar senin gözlerin."

Kalbimi dökmek istiyorum. Gittiklerini bildiğimi söylemek istiyorum. İyi bir köle değildim ve bu yüzden beni cezalandırdılar çünkü karşı koydum. Ve ben karşı koydukça daha sert vurdular. Parmağımı ve ayak parmağımı aldılar ve hala savaşmayı bırakmadığımda gözlerimi aldılar. Ve bu benim için her şeyi bitirdi. O zamandan beri savaşmadım. Şimdi hayatta olan tek kişi benim

Çünkü itaatkârım. Bu da

Diğerleri öldü. Hepsi öldü. Ve ben bir aydır bu kafeste sıkışıp kaldım ve özgürlüğümden ve yüzümde Dünya'nın serin esintisinden başka bir şey istemiyorum. Lütfen bana yardım edin çünkü daha fazla dayanamayacağım.

Ama çok daha fazlasına katlanabileceğimi öğrendim. Gerekirse hayatta kalırım. O yüzden bunların hiçbirini söylemiyorum. Bunun bir tuzak olup olmadığını, gerçekten ne kadar itaatkâr olduğumu görmek için bir test olup olmadığını bilmiyorum. Bu yüzden tek söylediğim, "Bir kez itaatsizlik ettim. Dersimi aldım."

Adam derin bir nefes verir, boğazından dehşet dolu bir ses çıkar.

"Onu gemiye geri götürelim," diyor diğer ses. "Daha fazla gecikirsek Fran beni öldürecek. Bizimle geliyorsun, tatlım. Sana göz kulak olacağız. Bir daha kimse sana zarar veremeyecek."

"Tamam," diyorum, çünkü bir yanıt istiyor gibi görünüyorlar. Kalbim bir kez daha heyecanlı bir umutla güm güm atıyor. Bu doğru mu? Bu mümkün mü?

Adamlar alçak sesle bir şeyler konuşuyorlar ve dil değiştirmiş olmaları beni tedirgin ediyor. İşte geliyor. Bu umduğum kurtarma değil. Bu sadece bir kez daha güvenemeyeceğim anlamına geliyor. Bu yüzden bir kez daha sakın tavrımı takınıyorum ve bekliyorum.

"Sen yap," diyor kafesime en yakın olan -sesi en yakın olan- arkadaşına. "Ben onu buradan çıkarıp gemiye geri götüreceğim."

"Tamam. Eşyaları aldıktan sonra döneceğim."

Ayak sesleri duyuyorum ve birinin gittiğini fark ediyorum. Dudağımı ısııyorum çünkü lütfen beni almaları için onlara bağlamak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Sertçe yutkunuyorum ve bekliyorum. Sonsuz, bitmek bilmeyen bir bekleyiş. Hayatım artık bundan ibaret gibi görünüyor.

Metal gıcırıyor ve kafesimin titrediğini hissediyorum. "Bu şeyi nasıl açıyorsun?"

Kalbim yine hızlı hızlı atıyor. "Bilmiyorum. Kimse çıkmama izin vermiyor."

Adam boğazından alçak sesle hırlıyor. "Eğer benimle bir alakan varsa bir daha asla kafeste oturmayacaksın. Bana adını söyle. Unuttum."

"Iris," diye fısıldıyorum. Ve sonra kafes gıcırıyor ve inliyor, hava değişiyor.

Göremiyorum ama kapının açık olduğunu hissediyorum. İçimde bir özlem dalgası kabarıyor ama ona uzanamayacak kadar korkuyorum.

"Bana elini ver," dedi adam. Tereddüt etmiyorum, çünkü itaat etmek bana dayatılmıştı. Elimi uzatıyorum ve sıcak parmaklar benimkine değiyor.

Yabancınn elinin ne kadar büyük olduğunu fark ettiğimde içimden bir ürperti geçiyor. Teni de farklı hissettiriyor. Turuncu, çakıllı tenli diğerlerinin bana dokunduğu birkaç zamanı hatırlıyorum. Onların teni benimkini yırtıyor ve acıtıyordu. Bu adam süet gibi tatlı hissettiriyor. Sevilebilir. Onlar gibi değil. "Ben... sen kimsin? Nesin sen? Diğerleri nerede? Beni kaçıranlar?"

"Öldüler," diyor adam açıkça. "Ya da en azından çok yakında öyle olacaklar, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa. Benim adım Alyvos. Ben bir dostum." Beni korkuttuğunun farkına varmış gibi sesi yumuşuyor. "Ben bir korsanım ama insanlara zarar vermem. Güvendesin, söz veriyorum."

Verilen sözler kolayca tutulmuyor ama başımı sallıyorum çünkü bir cevap istiyor gibi görünüyor. Umutluyum ama buradan gidene kadar rahat bir nefes alamayacağım. Adını ortasındaki dil bükülmesiyle ezberliyorum ve elimden geldiğince tekrarlıyorum. "Alvos."

"Yeterince yakın." Sesinde bir parça eğlence var. "Dil derslerini sonraya saklayalım. Ayağa kalkabilir misin?"

Durmak mı? Elimi tekrar çektiğinde, kafesten çıkmamı istediğini anlıyorum. İçime sevinç doluyor ve o fikrini değiştiremeden ileri atılıyorum. Bacaklarımı germeyeli haftalar olmuştu ama hemen kramp giriyor ve açık havaya doğru yalpalayarak ilerliyorum.

Güçlü kollar belime dolanıyor ve bir an sonra iri bir bedene doğru çekiliyorum. Sıcak ve o kadar güzel ve temiz kokuyor ki inliyorum.

"Yanımdayım Iris," diye fısıldıyor Alvos ve nefesi tenimde kıpırdanıyor. "Düşmene izin vermeyeceğim."

Kirliyim, kendimi kirli ve zayıf hissediyorum ama aynı zamanda... güvende hissediyorum. Onun yüzünü görmek istiyorum ve bunun farkına varmanın acısı bana çarpıyor. Ona asla bakamayacağım. Asla. Sonsuza dek karanlığın içinde kaybolacağım.

Hayır, böyle düşünemem. Ben hayatta kalan biriyim. Eğer hayatımın geri kalanında kör olacaksam

öyle olsun. Sadece diğer duyularımı daha çok kullanacağım. Dokunma ve koku alma gibi. Şu anda, beni göğsüne bastıran adam sayesinde bu iki duyum da sapıtmış durumda. Parmak uçlarımı göğsüne bastırıyorum ve gömleğin kumaşının yanı sıra altında sert bir şey hissediyorum. Zırh mı?

"Ayakta durabilir misin?" Alvos bana soruyor.

"Uzun zaman oldu ama deneyebilirim." Bacaklarımı düzeltmeye çalışıyorum ama beni desteklemeyecekleri acı verici bir şekilde ortada. Onları düzeltemiyorum ve erişte gibi zayıf hissediyorum. "Bana bir dakika ver."

"Tam olarak ne kadar uzun bir süre?" Sesi kulağımda öfkeli bir hırıltıya dönüşüyor ve sonra beni kollarının arasına alıyor, prenses stili. "Seni revire götürüyorum."

"Tamam," diyorum çekingen bir şekilde. Revirin nerede olduğunu ya da orada ne olacağını sormak istiyorum ama uzaylıların değişken bir öfkeye sahip olduklarını fark ettim, bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum ve itaatkâr görünmek için elimden geleni yapıyorum.

İtaat etmek beni hayatta tutuyor. Kafesten çıktığım için sevinçten çılgılık atmak ya da kaçıp saklanmak istesem bile, kimse beni bir daha bulamasın diye ellerimi kucağımda kavuşturup iyi bir küçük köle gibi sakin ve dingin olmak için elimden geleni yapacağım. Duygular çok tehlikeli ve mükemmel bir evcil hayvandan başka bir şey gibi görünmeyi göze alamam.

ALYVOS

A Hafif, kırılgan yükümü *Fool*'a taşıırken Iris'le ilgili bir şeyler fark ediyorum.

Fran ya da Cat'e kıyasla biraz fazla zayıf olduğunu fark ediyorum, çünkü giysisinin parçalarından kaburgalarını görebiliyorum ve köprücük kemikleri o kadar belirgin ki acı verici görünüyorlar. Üstünün başının pislik içinde olduğunu ve saçlarının keçeleşmiş olduğunu fark ediyorum. Bir zamanlar gözlerinin olduğu yerdeki derin yaraların dağıldığını ve oldukça gelişigüzel bir şekilde dağıldığını fark ediyorum. Her geminin tıbbi malzeme ve cerrahi makinelerle donatılmış olduğu düşünülürse, bunun onu esir alanların başka bir işkence şekli olduğu açık. Mükemmel, mutlak bir hareketsizlikle oturduğunu fark ediyorum, ifadesi donuk, ellerini beline kenetlemiş, sanki bu bir kurtarma değil de günlük keyifli bir gezintiymiş gibi.

Çok şirin, minicik bir burnu ve bakmaktan kendimi alamadığım alaca renkli bir ağzı olduğunu fark ediyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum, çünkü çok kötü kullanılmış, ama şimdiden ona karşı inanılmaz bir sahiplenme hissediyorum.

Ve kızgın. Şu anda çok kızgınım. Ona değil ama onu alıkoyan serseriye ve bu kadar uzun süre tutulduğu koşullara. İncitildiği, işkence gördüğü ve kendi pisliğine bulandığı için kızgınım ve yine de... sanki bunların hiçbirini onu en ufak bir şekilde rahatsız etmiyormuş gibi, şimdiye kadarki en yumuşak tavra sahip.

Kızgın olmadığı için kızgınım.

Ama belki de şoktadır. Bunu anlayabilirim. Histeri daha sonra, güvende olduğunda gelecek.

Onu dikkatlice hurdalığın dar koridorlarından geçiriyorum. Yavaş hareket ediyorum çünkü titreyen bedenini sarsmak ya da ayaklarını göremediği bir duvara çarpmak istemiyorum. Ona verilenden çok daha iyisini hak ediyor ve benden korkması için asla bir neden olmayacağına yemin ediyorum. Revirde güvende olduğunu öğrendiğimde, bu lanet gemiye geri döneceğim ve daha önce yapmam gereken işi bitireceğim. O uzaylıların yaşadığım sürece başka bir insana zarar vermeyeceğinden emin olacağım.

Sadece düşüncesi bile beni neredeyse kutsal olmayan bir beklentiyle dolduruyor. Çok yakında.

Onu gemileri birbirine bağlayan yanaşma tüneline giriyorum ve hava değiştiği anda onun sertleştiğini hissedebiliyorum. Başını biraz kaldırıyor ve daha az rahat, biraz daha temkinli görünüyor. "Seni gemimize götürüyorum. Güvendesin. Adı *Aşk Hastası Budala* çünkü güzel, aptalca bir isim insanların aklına korsanları getirmiyor."

Başını sallıyor ve keşke daha fazlasını söyleseydi diyorum ama söylemiyor. Bu hayal kırıklığı yaratıyor. Kafasının içinde neler olup bittiğini, ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Daha önce başka bir kadınla hiç olmadığım bir şekilde onun düşüncelerini duymaya açım.

İçimden bir ses onu benim olarak tanıyor. Diğer mesakkahların da bundan bahsettiğini duydum. Kadınlarıyla tanıştıklarında içlerinden bir ses onun doğru kişi olduğunu söylüyor. Aralarındaki bağ yıldırım hızında ve iç burkacak kadar derinmiş. Şimdiye kadar hep bunun saçmalık olduğunu düşünürdüm.

Şimdi, sanırım ona elini uzatmaya çalışan bir sonraki kişiyi parçalara ayıracağım.

Romantik değil. Henüz değil. O çok kırılgan, çok yaralı. Ama sorun değil. Bekleyebilirim, artık uğruna yaşayacak bir şeyim var. Her zaman uğruna savaşılabilecek bir şeyim vardı, ama bu farklı.

Her şey farklı.

"Iris," diye mırıldanıyorum, çünkü onun adını dilimde hissetmek ve buna nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum. "Bir süre benim gemimde

kalacaksın.

Bu benim gemim değil. Kaptan ben değilim. Ben kas g c y m. Ama kimsenin sana bulaşmamasını sağlayacağım. Mürettebatın geri kalanı iyi adamlar. Onlar da  iftleşti. Dişileri var, yani onlar için endişelenmene gerek yok. Sentorr hariç, ama o sana dokunmaz. Bir dişiye iki kere bile baktığını sanmıyorum. Bir dişiye aşık olduğunda, sanırım bu onu tamamen şaşırtacak." Kef me, bir aptal gibi gevezelik ediyorum.

Kollarımda o kadar sakın oturuyor ki, beni dinlediğini göstermek için başını hafifçe eğiyor.

Bu dingin sessizlik karşısında dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bir şey söyleyebilirsin, biliyorsun."

Iris ne söyleyeceğini düşünmeye çalışıyormuş gibi dudaklarını yalıyor. Konuşana kadar pembe dilinin o küçük parıltısı beni büyülüyor. "Teşekkür ederim, Alvos." Sonra sesinin nazik, yuvarlanan tınısı beni büyülüyor.

"Seni kurtardığım için bana teşekkür etmek zorunda değilsin." Tekrar sessizliğe büründüğünde, hayal kırıklığıyla içimi çektim. "Daha yüksek sesle konuşmanı istiyorum, lütfen, Iris. Benim yanımda konuşmaktan korkmanı istemiyorum."

Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Pekâlâ. Konuşmaya çalışacağım. Özür dilerim." Alçak sesle homurdanıyorum. "Ya da özür dile. Bunu da yapma."

Kaşları kırışıyor ve başını bana doğru çeviriyor. "Kef-fing?"

Kulaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. " nsan kelimesi değil. Bunun için  zɡ n m. Bu bir küfür."

"Anlıyorum."

Hâlâ çok mülayim. İçinde bir ateş olması gerektiğini biliyorum. Cehennemi yaşadı ve geri döndü. Sadece sabırlı olmalı ve onu nasıl ikna edeceğimi bulmalıyım.

Fool'a giriyorum ve hava kalitesi hemen düzeliyor. Minnettarlıkla derin bir nefes alıyorum ve yükümü kollarıma sıkıştırarak revire doğru ilerlemeye devam ediyorum. "Revirde Tarekh'le buluşacağız," diyorum ona devam ederken. "Yaralarına bakacak ve her şeyin yolunda olduğundan emin olacak. Seni iyileştireceğiz."

"Teşekkür ederim."

"Onunla emin ellerde olacaksın."

Üzerindeki gerginliğin kaydığını hissedebiliyorum ve o koyu pembe dudağını ısırıyor. Yutkunuyor ve yaptığı en küçük hareket bile beni büyülüyor. En son ne zaman birinin nasıl yutkunduğunu fark etmiştim? Kef me, bu bende kötü.

"Beni terk mi ediyorsun?"

Sesi son derece sakın, ama içinden geçen titremeyi hissedebiliyorum.

İkiye bölündüm. O serserilerin canını tekrar yakmak istiyorum, o kadar kötü ki tadını alabiliyorum. Bundan da öte, onlara bir kez daha acı çektirmek için neden geri döndüğümü bilmelerini istiyorum. Gözlerindeki yaşam kıvılcımının söndüğünü görmek istiyorum. Ama Iris şu anda kendini gergin tutuyor. Söylemese bile, onun yanında kalmamı istiyor. Zaten ona karşı sahiplenici ve korumacı hissettiğim için planlarımı değiştirmeden edemiyorum. "Ben seninle kalacağım."

Başını sallıyor ama gerginliğinin bir kısmının azaldığını hissedebiliyorum.

Sihhiye bölmesinin kapısı açılır ve Fran dışarı çıkar, karanlık madde patlayıcısına bir mermi yerleştirir. "Oh, Alyvos. Sen-" Iris'in mahvolmuş yüzünü görünce bembeyaz kesiliyor ve geriye doğru sendeliyor. "Aman Tanrım."

Sanki onu Fran'in bakışlarından bir şekilde koruyabilecekmişim gibi ağırlığımı değiştirerek Iris'i kendime daha sıkı sarıyorum. Bu acıma ve korku dolu bir ifadeydi ve ben bu ifadeyi tanıyorum. Uzun yıllar boyunca gördüğüm bir ifadeydi. İnsanlar bana savaş hakkında sorular sorardı. Onlara nerede görev yaptığımı söyledim ve sonra yüzlerinde o ifade belirirdi.

Bu bakıştan nefret ediyorum. Fran'e ters ters bakıyorum. "Bu Iris," diyorum ona, ses tonum ölümcül. "Bir süre bizimle kalacak."

Fran kendini toparlar ve biraz silkelendir. "Tabii ki." İngilizceye geçiyor. "Kimse bana gemiye başka bir insanın daha geleceğini söylemedi. Başka var mı?" Arkama bakıyor ve silahını yanına indiriyor ama kılıfına sokmuyor. "Kiv nerede?"

"Hâlâ hurdalıkta, işimi hallediyorum."

"Yalnız mı? Şaka yapıyor olmalısın." Sesi keskinleşti ve

sinirli bir nefes. Dikkatinin kollarımdaki yaralı dişiden uzaklaşıp eşine odaklandığını söyleyebilirim. Başını hafifçe sallıyor ve beni iterek geçiyor. "O adamın peşinden gidiyorum. Yemin ederim beni öldürecek. Tanıştığımıza memnun oldum Iris, ama gidip eşime destek vermeliyim."

Bir tehlike belirtisi olsaydı Kivian'ı gemide yalnız bırakmayacağımızı belirtmek isterim, ancak her ihtimale karşı Fran'in de ona katılması muhtemelen iyi bir fikirdir. Ayrıca, kaptan küçük insan arkadaşının bir blaster salladığını ve kışını koruduğunu görmekten memnun olacaktır. Onun gidişini izliyorum ve yüz ifadesini görmek için Iris'in yüzüne bakıyorum. Elleri önünde sımsıkı kenetlenmiş, yine donuklaşmıştı.

"Şimdi revire gidiyoruz," diyorum ona. "Tarekh muhtemelen arkadaşı Cat'le birlikte orada olacak. Eğer seni rahatsız ederse bana haber ver, gitmesini sağlarım."

Iris'in yüzünde bir şey titreşiyor. Şaşkınlık. "Yapar mıydın?" "Yaparım," diyorum ona ciddiyetle. "Sen sadece söyle."

"Tamam," diyor Iris usulca. "O kadar kötü mü?" Titreyen, kirli bir eli yüzüne gidiyor ve sanki kötü kapanmış yaralara dokunmaktan korkuyormuş gibi elmacık kemiğinin üzerinde duruyor.

"Sorun değil," diyorum aniden. Çünkü ne diyebilirim ki? Gözleri, hayvanlar gibi davranan erkekler tarafından oyulmuş ve acımasızca dağlanarak daha sonra yeniden doku bağlanma şansı yok edilmişti. Onun güzelliğine kasten zarar verdiler. Onu kırmak istediler. "Çok güzelsin," diyorum ona, çünkü söylememem mümkün değil. Benim gözümde o güzel. Çirkin izlerin ve ona verdikleri zararın ötesini görüyorum.

Ağzı belli belirsiz kıvrılıyor. "Sen de mi körsün, Alvos?"

Bu gülümseme karşısında kalbim küt küt atıyor. Bunun için her şeyi yaparım. Onun için asteroitleri hareket ettirir ve kara deliklerden korkmadan uçardım.

O anda ben onunum. Tamamen ve tamamen onun.

KEDI, Iris'in ortaya çıkmasından ürküyse de bunu belli etmiyor. Tarekh'in kucağında bir battaniyeye sarılmış durumda ve büyük erkek Iris'in tıbbi taramalarını yapmak için ayağa kalktıktan sonra bile onun sandalyesinde kalıyor. Tarekh onu gördüğüne şaşırmadı, bu da bana muhtemelen Kiv'in ben onu taşıırken ona özel bir mesaj göndererek geldiğimizi haber verdiğini söylüyor. İkisi de her zamanki gibi konuşkan değil. Cat normalde kurnazdır ve Tarekh'e sataşmayı sever, büyük erkek ise genellikle kahkaha dolu ve rahattır. Bugün ikisi de sessiz ve Cat'in bir süre yaşadıklarının etkisinde kalacağını tahmin ediyorum.

Bu bana Iris'in zamana ihtiyacı olduğunu hatırlatıyor. O zaman ona istediği kadar zaman vereceğim. Sessiz ve sakin kalmak onu daha güvende hissettirecekse, bunu yapabilir.

Tarekh Iris'i muayene ediyor, ben de en az onun kadar, belki daha da yoğun bir şekilde hayati göstergelerini izliyorum. Yetersiz beslenmiş, vitamin eksikliği var ve susuz kalmış. Onu içinde bulduğumuz koşullar düşünüldüğünde buna şaşırmadım. Vücudu bir enfeksiyonla savaşıyor ve uyluğundaki uzun, çirkin yaranın dikilmesi gerekiyor. Bir parmağının ucu ve bir ayak parmağı yok, diğer parmağı da kırılmış. Kasları son derece zayıf ve bilgisayarlar onu birkaç fizik tedavi makinesinde çalıştırırken her gün revirde zaman geçirmesi gerekecek, ancak ölümcül bir şey varmış gibi görünmüyor. Tarekh bu teşhisi koyunca rahat bir nefes alıyorum, bu da dostumun bana tuhaf bir bakış atmasına ve kuyruğunun seğirmesine neden oluyor.

Kendimi açıklamıyorum. Açıklamak zorunda da değilim. Nasıl hissettiğimi tahmin edebileceğinden eminim.

"Biraz bakıma ihtiyacın var ama iyi bir yemek ve birkaç besin iğnesinin iyileştiremeyeceği bir şey değil. Gözlerine gelince..." Tereddüt ediyor.

"Biliyorum," diyor Iris. "Gitmişler. Hiçbir şey göremiyorum."

Tarekh tarayıcıyı kaldırıp yara izli doku ve oyuk soketler üzerinde gezdiriyor. "Normalde burası bir hastaya moral konuşması yapacağım yer olurdu ama sana yaptıkları hakkında söyleyecek iyi bir şeyim yok. Koterizasyon bile..." Sözüünü kesiyor. "Yenilenebilecek bir şey yok. Özür dilerim."

"Denediğin için teşekkürler," diyor Iris o tatlı, sade ses tonuyla.

Tarekh bana sinirli bir bakış atarken çenemi sıkıyorum. Tüm bu olanlara bu kadar kayıtsız kalmasından nefret ediyorum. Çılgınca savaşıması gerekirdi. Bunu anlayabilirim. Korkuyu anlayabilirim. Bunun yerine o sadece... sakın.

"Sana yara izini azaltmak için bir merhem ve uyluğun için de bir tane daha vereceğim. Dışarı çıkana kadar günde iki kez sürün ve sizi geminin biyolojik kayıtlarına ekleyeceğim, böylece sizi izleyebilir ve başka sağlık sorunlarını saklamadığınızdan emin olabiliriz. Ama sende parazit ya da patojen yok, bu da bir artı. Aşkım, bana arkandaki plastik önlüklerden birini uzatır mısın?" Cat'e bir bakış atıyor.

"Benim battaniyemi alabilir," diyor Cat ve battaniyeyi omuzlarından çözerek arkadaşına uzatıyor. "Üşümüyorum."

Kaşlarımı çatarak Iris'e dönüyorum. Üşüyor mu acaba? Ama Tarekh battaniyeyi Iris'in ince omuzlarına yavaşça örttüğünde, onun neredeyse çıplaklığını örttüğünü fark ediyorum. Sonra böyle bir şeyi düşünmediğim için kendime kızıyorum. Rahatsız olabileceğini fark etmeliydim.

"Burada uyuyabilirsin," diye başlıyor Tarekh.

"Hayır," diye araya giriyorum hemen. Revir küçük bir oda ve genellikle Tarekh'in ıvır zıvırlarıyla dolu. Rahat değil ve ben onun güzel bir yatağa ve oturup dinlenebileceği hoş yerlere sahip olmasını istiyorum. Uzanabilmesini ve rahat edebilmesini istiyorum. "Benim odamı alabilir. Ben başka bir yerde uyurum."

"Pekâlâ," diyor Tarekh kolayca. Sonra bizim ana dilimize geçiyor. "Cat'le aramızdaki ilişkinin böyle başladığını biliyorsun, değil mi?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. Kedi bana doğru sırtlıyor ve sinsi bir göz kırpmıyor. "Sana uyacak fazladan kıyafetlerim var," diyor insan dişisi. "Adın ne demiştin?"

"Iris."

"Çiçek gibi. Güzel." Cat ayağa fırlıyor ve revirden çıkıyor. "Birazdan dönerim."

Tarekh'in kuyruğu biraz daha yavaş sallanıyor ve Iris'ten uzaklaşıyor. Aletlerinden bazılarını bir kenara bırakıp yenilerini çıkarıyor. "Hadi gidip şu bacak yarasını temizleyelim ve dikelim." Makineye doğru ilerliyor ve arayüze bir şeyler girmeye başlıyor. O bunu yaparken ben de onu inceliyorum. Onun adı

"iek" anlamına mı geliyor? Ona çok yakışıyor ve onun kadar güzel.

Yüzünü bana doğru çeviriyor, bir Şey arıyor. "Hâlâ burada mısın, Alvos?"

"Ben buradayım." Başını hafifçe sallıyor ve sanki bir Şey söylemek istiyormuş ama korkuyormuş gibi dudağını çiğniyor. "Ne oldu?" diye soruyorum. "Acı çekiyor musun?"

Iris zorlukla yutkunur. "Sen... kalacak mısın?" Yüzü soluklaşıyor. "Kalmak zorunda değilsin elbette. Eminim meşgulsnzdir. Sadece merak ettim..."

"Elbette," diyorum ve birkaç adım daha yaklaşıyorum. "O senin üzerinde çalışırken elimi tutmak ister misin?"

Hemen elini uzatıyor ve elinin titrediğini görüyorum. Tabii ki gergin. Yaşadıklarından sonra onu kesen birinin korkutucu olduğunu hayal ediyorum. Elimini onunkine koyuyorum ve burada olduğumu bilmesini sağlamak için sıkıyorum. Iris hemen iki elini de benimkilerin etrafında kenetliyor ve beni şaşırtarak diğer elinin parmaklarıyla parmak eklemlerimde iz bırakıyor. "Sadece dört parmağın var," diye mırıldanıyor. "Elinin farklı hissettirdiğini düşünmüştüm."

Tarekh odanın diğer ucunda bir kutu malzemeyi karıştırmakla meşgul görünüyor. Başparmağımı Iris'in cildine sürüyorum, kirli olmasını umursamıyorum. "Benim halkımın  parmağı ve bir başparmağı var, evet. Ayaklarımız da yle."

"Ayaklarının  parmağı ve bir başparmağı mı var?" O alaycı gülümseme yine ağzını büküyor ve hemen ardından bir kez daha kayboluyor. "zr dilerim. Bunu söylememeliydim. I-"

Zoraki de olsa kıkırdıyorum. Sanki şaka yaparak büyük bir hata yapmış gibi yüzünde beliren dehşet ifadesi hoşuma gitmiyor. Yine de zgn olmadığımı bilmesini istiyorum. "Ayaklarım irkin ama o kadar da kötü değil."

"Hayır, oldukça kötüler," diye ekliyor Tarekh, onun yanına dönerek. Duvardan sivri uçlu bir aparat indiriyor ve ona doğru yönlendiriyor. "Pekâlâ, Iris. Kan dolaşımına yayılmadan önce enfeksiyondan kurtulabilmemiz için yarayı açmam gerekecek. nce bölgeyi sterilize edeceğim, sonra da uyuşturacağım. Tamam mı?"

"Tamam," diye nefes alıyor ve elleri benimkilerin üzerinde sıkılaşıyor.

her zamanki gibi sakın.

Burada olduğumu bilmesini sağlamak için onu sıkıyorum.

Tarekh, "Önce uyluğunuzda ıslak bir şey hissedeceksiniz," diyor. "Sonra küçük, acısız bir enjeksiyonla uyuşturacağım."

Tarekh'in ona dokunmadan önce ne yaptığını açıklamak için zaman ayırmasından memnunum. O iyi bir adam, dostum. Bir sonraki barda ona bir içki ısmarlayacağımdan emin olabilirsiniz. Başparmağımı Iris'in yumuşak, tuhaf renkli tenine tekrar sürüyorum. "Eğer seni incitirse ona kızabilirsiniz," diyorum, bir tepki vermesini umarak. Kahkaha. Bir gülümseme. Bir şey. Hatta öfke.

Ama o hiç kıpırdamadan bekliyor.

IRIS

I

Alvos'a güvenebilir miyim bilmiyorum ama umutsuzca birine tutunmaya ihtiyacım var. Onun garip elini tutuyorum, çünkü onunla daha yeni tanışmış olma ma rağmen rahatlatıcı ve güçlü hissettiriyor. O

yeterince nazik görünüyor. Tüm bunların bir oyun olabileceğinin farkındayım. Bu, beni esir alanların beni yeni ve taze yollarla kırmak için başka bir oyunu olabilir. Bana kurtarıldığımı düşündürerek gardımı düşürmek ve tekrar ihanete uğradığımda vereceğim tepkinin çok daha güçlü olmasını sağlamak.

Bunun farkındayım ve yine de Alvos'a tutunuyorum çünkü tekrar incinme düşüncesi beni korkutuyor.

Hareketsiz kalmaya, sakın olmaya çalışıyorum ama yeni gelen Tarekh bacağıma dokunduğu anda sıçırıyorum. Zihnimin tekinsiz köşelerinde acı, kan ve unutmaya çalıştığım kötü şeylere dair anılar yanıp sönüyor. "Özür dilerim," diye bağıriyorum.

"Kıpırdamadan durmanı istiyorum," diyor. "Bu sadece sterilize edici pedler." Islak bir şey bacağımanın üzerinde geziniyor, yarayı ovalarken kaba ve işveli. Kabuk bağlamış olsa da bunu yaptığında canım acıyor ve tekrar sarsılıyorum. Hareketlerim karşısında en ufak bir iç çekişte bulunuyor. "Onu tutman gerekebilir, Alyvos."

Nefesimi içime çekiyorum çünkü bu düşünce beni dehşete düşürüyor. Bu

sırada aşağıda tutulmak

Biri beni incitiyor mu? Sanki en kötü kabuslarım yeniden canlanıyor. Yine de belli etmemeye çalışıyorum, çünkü duygularımın artık önemli olmadığını öğrendim.

Sanki korkumu hissetmiş gibi tuttuğum elim geriliyor. "Hayır," diyor ve ses tonu sert. "Bir daha hiç kimse onu isteği dışında tutamayacak. Eğer Iris bacağına dokunmanı istemiyorsa, hayır diyebilir."

Rahatlayarak hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istiyorum.

Tarekh bu kez derin bir iç çeker. "İnatçı bir aptal gibi davranıyorsun Alyvos. Diğer gemide Kivian'a yardım etmen gerekmiyor mu?"

"Iris'in bana burada ihtiyacı var," diyor basitçe ve başparmağı tenime sürtünüyor. Bu küçük dokunuş bana güven veriyor. Bana zarar vermeyeceğine söz verdiğini hatırlatıyor. Tekrar ihanete uğramak beni mahvedecek olsa da ona inanıyorum. Bir şeye inanmak zorundayım.

"Sakin olmaya çalışacağım," diye fısıldıyorum ve Alvus'un elini sıkıca kavıyorum. Onun adının bu olmadığını biliyorum. En azından tamamı değil. İsminin ortasında büyüleyici ve benzersiz olan küçük bir kıvrım var. Muhtemelen bunu oldukça iyi taklit edebilirdim, ama... yapmadım. Adını karıştırmama nasıl tepki vereceğini görmek için küçük bir test, böylece ne beklemem gerektiğini biliyorum. Ona her yanlış söylediğimde, bana tokat atacak mı, beni düzeltecek mi ya da sessiz güveni bozulacak mı diye bekleyerek geriliyorum.

Yine de bir şey söylemedi.

Elimi tutan uzaylı bana "İyisin Iris," diyor. Diğer elini birleşen ellerimizin üzerine koyuyor ve şimdi iki eli benimkileri sıcak bir şekilde kavıyor. Bu güven verici ve Tarekh aşındırıcı, yakıcı pedi bacağımdaki yaranın üzerinde tekrar gezdirdiğinde sadece biraz sarsılıyorum.

Temizliğe katlanıyorum ve sonra sıcak bir şey bacağıma deldiğinde nefesim kesiliyor.

"Bu kısımda gerçekten hareketsiz olmanı istiyorum," diyor Tarekh, ama sesi artık daha az sabırsız çıkıyor. "Bu şekilde daha az acıyacak, söz veriyorum."

Bu kesinlikle söylenecek en doğru şey. Dehşetten terlememe ve kötü anıların beni titretmesine rağmen kıpırdamamak için elimden geleni yapıyorum. Ne yaptığını göremediğim için hastalıklı bir şekilde memnunum çünkü bu on kat daha kötü olurdu. Onun yerine Alvus'un ellerime ve nasıl

Hissediyorlar. Nasırları olduğunu fark ediyorum ve her bir elinde sadece üç parmağı ve bir başparmağı olmasına rağmen, büyük, sıcak ve rahatlatıcı hissediyorlar. Teni inanılmaz yumuşak ve aklıma yine süet geliyor. Bunun sadece benim hayal gücüm mü yoksa onun her yerinin tüylü bir tavşan gibi mi hissettirdiğini merak ederek buna konsantre oluyorum. Kurtarıcımı erkeksi bir tavşan olarak hayal etmek tuhaf bir şekilde rahatlatıcı.

Elini okşuyorum, onu sarkık kulaklar, pembe, seğiren bir burun ve en sıcak, en dost canlısı gözlerle hayal ediyorum. Bu düşünce hoşuma gidiyor ve bacağıma serin ve ıslak bir şey bulaşana kadar Tarekh'in işinin bittiğini fark etmeyecek kadar rahatlatıcı.

"Şimdilik bu kadar yeter," diyor sağlık görevlisi. Elleri bacağımdan ayrılıyor ve ağrının da geçtiğini fark ediyorum. Bunun üzerine biraz rahatlıyorum. Tarekh konuşmaya devam ediyor. "Sabah tekrar kontrol edeceğiz ve sana bir tur insan için güvenli antibiyotik vereceğim. Şimdilik, sana birkaç iğne yaptıktan sonra gitmekte özgürsün."

Gitmek serbest. Nereye gitmekte? Bana söyledikleri doğruysa uzaydayım, şimdi de bir korsan gemisindeyim. Hâlâ etrafımdaki insanların merhametine kalmış durumdayım. Ama içimdeki kızgınlığı bastırıyorum ve yüz ifademi sakın ve yumuşak tutarak başımı sallıyorum. "Çok teşekkür ederim."

Uzun bir duraklama olur ve sonra Tarık boğazını temizler. "Ben, Cat'in bu kıyafetleri giymesi neden bu kadar uzun sürdü bir bakayım." Kapı sesi olduğunu anladığım bir tıslama duyuyorum ve sonra tekrar sessizleşiyor.

Alvos'un eli hâlâ benim elimde. "Şimdi iyi misin? Acıyorsa söyle, Tarekh'i buraya geri getireyim."

"Ben iyiyim," diyorum çünkü her şey acıtıyor olsa bile yük olmak istemiyorum. Eğer bunlar gerçekten benim kurtarıcımsa, yapmak isteyeceğim son şey başkasının üzerine yıkılması gereken bir sorun haline gelmek... ve ben zaten körüm. Alışana kadar daha fazla yardıma ihtiyacım olacak. Dünya'daki pek çok insanın görme yetisi olmadan gayet iyi idare ettiğini biliyorum ama bu benim için yeni ve alışana kadar mücadele edeceğim.

Sanki bana tam olarak inanmıyormuş gibi homurdanıyor.

Alvos şu ana kadar gruptaki en nazik kişi oldu. Acaba sinirlenmeden ona soru sorabilir miyim? Yoksa tavşan insanlar huysuz mudur? O

güçlüydü, bunu beni kaldırıp taşımasından hatırlıyorum. Ama şimdiye kadar sabırlı, hatta nazik davrandı. Eğer bir şey sorarsam ve o da bana kızarsa, bir parmağımı kaybedebilirim... ya da daha kötüsünü.

Yine de bilmemek daha kötü olabilirdi. "Alvos... burada yalnız mıyız?"

"Tabii ki."

Bu yanıtı tartıyorum ve doğruyu söylemiyorsa bile bunun önemli olmadığına karar veriyorum. "Benimle ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordum.

Bir an düşünüyor ve sonra giysileri hışırıyor. Omuz silkme olabilir mi? "Henüz bilmiyorum."

En azından dürüst, ama cevabı yine de içimi korkuyla dolduruyor. Korsan olduklarını söyledi ve bu uzaylıların insanlar hakkında ne düşündüklerini biliyorum. Bizler onlar için birer oyuncaktan fazlası değiliz, beyinsiz ve duygusuz şeyleriz. Benimle ne yapmayı planladıklarını bilmemesi, geçimimi sağlamak zorunda kalabileceğim anlamına geliyor.

Eğer sırtüstü yatmam gerekiyorsa, yatarım. Sadece bir daha asla kafeste olmak istemiyorum. "Bana dokunmak istersen seninle kavga etmem," diye teklif ediyorum. "İyi olacağım."

Uzaylı iğrenmiş bir ses çıkarıyor ve eli elimden kayıyor. "Kastettiğim bu değildi."

Sesi kızgın geliyor ve korku beni titretiyor. Bana kızmasını göze alamam. Şimdiye kadar benim şampiyonum oldu ve onun iyi tarafında kalmalıyım. "Özür dilerim."

Alvos yine üzgün bir ses çıkarır. "Iris, özür dilemeyi bırak. Sana vurmayacağım."

Bana vurmak mı? Mantıksız bir kölenin tek cezası buysa şanslı sayılırım. Yine de ne cevap istediğini bilmiyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum.

Adım sesleri duyuyorum ve sanki önümde ileri geri volta atıyormuş gibi hava hafifçe hareket ediyor. "Burada kimsenin sana zarar vermeyeceğine dair söz verdiğimde bana güvenmeni istiyorum. Kimse seni bunun için de kullanmayacak. Güvendesin. Sana ne olacağını bilmediğimi söylediğimde, bunun nedeni mürettebatın geri kalanı için seçim yapamamamdır. Kimin kalacağı konusunda hepimiz söz sahibiyiz.

gemide. Bana kalırsa, kalabilirsin. En kötü ihtimalle seni güvenli bir yere götürürüz, orada seninle ilgilenirler."

Sessiz kalıyorum. Kulağa hoş geliyor ama kimseye ya da hiçbir şeye güvenmemeyi öğrendim. Kontrol edebildiğim tek şey kendimi nasıl sunduğum. Hoş. Zararsız. Mütevazı. Bu yüzden, sanki tüm sorularımı çözen müthiş bir cevapmış gibi ona gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

Cevabımdan hoşnutsuz görünüyor ve yeterince hevesli görünmediğimden endişeleniyorum.

ALYVOS

I Ris beni çileden çıkarıyor. Onu sadece bir öğleden sonra tanıdım ama yine de hayatımı değiştirmiş gibi hissediyorum... Bu yüzden beni içeri almaması daha da sinir bozucu. Onu izlediğimden beri ne zaman kapandığını görebiliyorum. Bana verdiği mülayim cevapların altında birçok farklı cevap olduğunu görebiliyorum. Ama henüz burnumu sokamam. Beni tanımıyor ya da bana güvenmiyor.

Sinir bozucu ama pes etmeyeceğim. Ondan asla vazgeçmeyeceğim.

Omuzlarından sarkan battaniyeyle masanın üzerine oturuyor ve ellerinin tekrar kucağındaki sıkı tutuşa döndüğünü fark ediyorum. Onu kafeste bulduğumda verdiği pozun aynısı ve bunu görmek beni huzursuz ediyor. Zihnimde, bu onun ölümü bekleme pozu.

Onu bu durumdan kurtarmalıyım... tabii ki ona dokunmadan. Tarekh bacağını tedavi ederken elimi tatlı tatlı tutmuş olsa da, beni göremediği bir anda onu tutmam için gereken güvenin henüz oluştuğunu sanmıyorum. Bu yüzden kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona sorular yöneltiyorum. "Yorgun musun? Aç mısın? Susadın mı? Tuvaleti kullanman gerekiyor mu? Duş?"

Başını ilgiyle eğiyor, dudakları aralanıyor. "Duş mu? Duşun var mı?"

"İnsanların kullandığı kelime bu, değil mi? Sizi temizleyen bir su spreyi?"

"Evet!" Iris kirli bir tutam saçı parmaklıyor. "Ben... Ben temizlenmek istiyorum. Bacağım için sorun olur mu?"

"Neden olmasın?" Merak ettim.

"Tarekh sadece bandajladığı için mi?"

Ah. "Yaranın üzerine sürdüğü plastan mı bahsediyorsun? Suyu itecek ve siz soyana kadar yerinde kalacak. Sorun değil. İstedğin kadar duş alabilirsin."

Nefesini içine çekiyor. "Gerçekten mi?" Sesi güvensizlikten soluklaşıyor.

"Gerçekten. Su filtreleniyor ve geri dönüştürülüyor, bu yüzden israf edemezsiniz."

Yavaş bir gülümseme yanaklarına yayılıyor. Bu çok güzel, göz kapaklarındaki acımasız kırmızı izleri bu kadar yürek parçalayıcı yapan da bu. Sertçe yutkunuyorum. Eğer Kivian o serserileri henüz yok etmediyse, hiçbir şey beni ellerimi o iğrenç boğazlarına dolamaktan alıkoyamaz.

"Artık duşa girebilir miyiz?" Iris utangaç bir sesle soruyor. "Temizlenmeyeli uzun zaman oldu."

Sikim onun sözlerine tepki veriyor. Duşa girebilir miyiz? Ama öyle demek istemediğini biliyorum. Bunu yapamaz. Öyle olsa bile, bu onun seçimi değil, sadece duymak istediğimi düşündüğü şeyi söylüyor. "Tabii ki. Benim odamda. Gel hadi."

En ufak bir tereddüt belirtisi var ama yüzüne bir gülümseme yerleştiriyor. "Tamam."

Her "tamam" deyişinden nefret etmeye başlıyorum çünkü onun yerine başka bir şey söylemek istediğinden şüpheleniyorum. Kendimi onun yerinde hayal ediyorum ve odama gitme düşüncesinin onu huzursuz ettiğinden şüpheleniyorum.

"Bizimle olduğun sürece senin odan olacak," diyorum ona. "Rahatsız edilmediğinden emin olmak için kapının dışında uyuyacağım. Kimsenin seni rahatsız edeceğinden değil. Sadece kendini daha iyi hissedeceksen söylüyorum." Harika, şimdi ağzımdan çıkan her şeyi ikinci kez tahmin ediyorum. "Hadi, seni oraya götüreyim."

Nerede olduğumu anlaması için parmaklarımı bir bileğimin arkasında gezdiriyorum. Elimi sıkıca kavlıyor, sanki güvenebileceği tek şey benmişim gibi iki elini de benimkinin üzerine koyuyor. Bu alçakgönüllülük ve bu güveni asla kırmamaya yemin ediyorum.

Ona *Fool'un* koridorlarından birinde rehberlik ediyorum ve etrafta başka kimsenin olmadığını fark ediyorum. Normalde gemi sıkışık görünür; özellikle de dört mürettebatlı bir gemi olması gerekirken iki insan ve dört mesakkahımız olduğu için. Ama bugün herkes ortadan kayboldu. Ya Fran hâlâ Kivian'a diğer gemide yardım ediyor ve Tarekh de Cat'i buluyor ya da herkes ona yer açmak için Iris'ten kasıtlı olarak kaçıyor. Her iki durumda da, bunu kabul edeceğim. Yürürken bana gittikçe daha çok yaklaştığını, kolunu benimkine dayadığını fark ediyorum. Adımları karmakarışık ve zayıf ama en azından artık yürüyebiliyor. Tarekh'in verdiği iğnelerin ona iyi geldiğinin kanıtı bu.

Koridorun yarısına gelmeden durup mola vermek zorunda kalıyor ve yürümek şöyle dursun, ayağa kalkmayalı uzun zaman olduğunu hatırlıyorum. Tam bir aptalım. Onu kollarıma alıyorum, yarı yarıya itiraz etmesini bekliyorum. Etmiyor tabii ki. Tamamen sessiz ama ellerini kucağında sıkıca kavuşturuyor ve bunun onu rahatsız ettiğini biliyorum.

Biyo-tarayıcıyı kullanacak boş bir elim olmadığı için odamın kapısının açılması için sözlü komut veriyorum. Kapı kibarca çaldıktan sonra geri kayıyor ve ben yokken kendini odamın dışında kilitlememesi için Iris'e erişim izni vermem gerektiğini aklıma not ediyorum. Sanki onun yanından uzun süre ayrılacağım. Ben ondan bıkmadan çok önce onun benden bıkacağını şimdiden hayal ediyorum.

Odama girdiğimizde, kapı arkamızdan sessizce kapanıyor ve Iris'in hiçbir şey göremediğini biliyorum, bu yüzden tarif etmeye çalışıyorum. Yine de süslü kelimelerle aram iyi değil. Onun için yapabildiğim en iyi şey mobilyalardan ve bazılarının duvar boyunca yerleştirildiğinden bahsetmek. Yine de deniyorum. Onu su dolabına -insanların banyo dediği yere- taşıyorum ve yavaşça yere bırakıyorum.

Teknolojimize ne kadar aşina olduğundan emin değilim, bu yüzden elinden tutup ona panelleri gösteriyorum, lavabodaki suyu nasıl kapatıp açacağını, sabunu nasıl alacağını ve tualeti nasıl çalıştıracağını açıklıyorum. Onu duşumun camlı kutusuna götürüp gösteriyorum ve parmak uçlarında suyun dokunuşuyla utangaç bir gülümseme ağzını büktüğünde kalbim sızlıyor.

Kef, bu gülümsemeye bayılıyorum. Onun için her şeyi yaparım.

"Yani... hepsi bu kadar," diyorum ona kaba bir şekilde. "Bunları istediğin kadar kullanmakta özgürsün."

"Teşekkür ederim," diyor ve bu kez samimi görünüyor. Hemen kirli paçavralarını çıkarmaya başlıyor ve ben arkamı dönüyorum. Onu izlediğimi göremeyeceğini bilsem de soyunmasını izlemek bana yanlış geliyor.

Bilirdim ve bu dünyadaki tüm farkı yaratırdı.

"Ben dışarıda olacağım." Ayağa kalktım ve bakışlarımı kaçırarak kapıya yöneldim. Kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum ve duvara yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Sikim ağrıyor. Nabzım damarlarımda zonkluyor ve o odaya girip ona dokunabilmek için her şeyimi verebilirim.

Yine de bir erkek için hazır değil. Yaşadıklarından sonra değil. Asla hazır olmayabilir.

Cat gemiye getirildiğinde Tarekh böyle hissetmiş olmalı. Ya da Kivian Fran'i aldığı anda... Ama o kadınların ikisi de bağımsız ve güçlüydü ve biri onlara laf attığında karşılık veriyorlardı. Iris de güçlü ama farklı şekillerde. Sessiz ve size gülümsemekten başka bir şey yapmıyor... ama yaptığı şeyden sağ çıkabilmek için güçlü olmak zorunda. Hayal bile edemiyorum. Thresh II'deki en karanlık günlerimde bile onun yaptıklarına katlanmak zorunda kalmadım.

Bir inilti dikkatimi çekiyor. Hayal görüp görmediğimi merak ederek duvarı itiyorum. Acaba beynim bana oyun mu oynuyor ve ben Iris'e fazla mı uyum sağlıyorum? Tekrar inliyor ve tereddüt ediyorum. Ses yumuşak ve belki de sadece ağrıdığı ya da spreyin ağrıyan vücudu için çok sıcak olduğu içindir. Bu, oraya girip onu kurtarmamı istediği anlamına gelmiyor-

"Alvos!" diye haykırıyor, sesi dehşet ve telaş içinde. "Alvos, neredesin?"

Elimi panele çarpıyorum ve kapı açılır açılmaz içeri itiyorum. "Iris? İyi misin?" Odaya girdiğimde onu düşün köşesinde çömelmiş, sırtını duvara dayamış görünce şaşırdım. Çırılçıplaktı, kollarını memelerinin üzerinde kavuşturmuştu ve su vücuduna damladıkça üzerinden kir akıyordu. Dehşetten titriyor, başını kaldırıp

içeri girdiğim an. "Ne oldu?" Tekrar soruyorum.

Dişleri gıcırıyor. "Ben... lütfen gitme." Iris'in sesi sadece bir fısıltıya dönüşüyor. "Sen gittiğinde, sanki oraya geri dönmüşüm gibi hissettim... yalnız ve kapana kısılmış." Burnunu çekiyor ve gözyaşlarıyla mücadele edip etmediğini merak ediyorum. "Sormamam gerektiğini biliyorum-"

"Sakin özür dilemeye kalkma," diyorum ona, öne doğru adım atarak. Iris sertleşiyor ve bunun söylenecek yanlış şey olduğunu anlıyorum. Gömleğimi sırtımdan çıkarıp bir kenara atarken ona "Cehennemi yaşadın," diyorum. Botlarımı tekmeleyerek çıkarıyorum ve duşta ona katılıyorum, uzanıp bir elimi onunkinin üzerinde gezdiriyorum. "Yeni bir yere alışman zaman alıyorsa, bu zaman alır. Sana benimle güvende olduğunu söyledim ve bunda ciddiydim." Kendini kollarıma atarken ıslak, hırıltılı saçlarını okşuyorum.

"Özür dilerim," diye söze başlıyor ve ben hırılınca kelimeleri ısırarak çıkarıyor. "Ben... teşekkür ederim."

"Bu kadar kibar olmandan nefret etmeye başlıyorum," diye mırıldanıyorum.

Ağlamaklı bir kahkaha atıyor. "Sana küfretmemi mi istiyorsun?"

"Duygularını göstermeni istiyorum. Bana ne düşündüğünü söyle. Sadece duymak istediğimi düşündüğün şeyleri söyleme. Ben onlar gibi değilim. Seni asla onlar gibi incitmem."

Başını sallıyor, yüzünü göğsüme gömüyor. Dalgınlıkla çıplak olduğunu fark ediyorum ama önemli değil. Bu seks ya da çiftleşmeyle ilgili değil. Bu onun dehşeti ve korktuğunda bana nasıl döndüğü ile ilgili. Onun koruyucusu olacağıma yemin ediyorum. Hayatımın geri kalanında her gün ona eşlik etmek anlamına gelecekse, bunu seve seve yaparım. Küçük bedenini titreten titremeden nefret ediyorum. Yalnız kalmaktan bu kadar korkmasından nefret ediyorum... ama anlıyorum.

"Savaştan döndüğümde," diye başlıyorum, sesim duygudan boğuklaşıyor. Bunu daha önce hiç kimseyle paylaşmamıştım ama onunla paylaşma ihtiyacı hissediyorum. Onu anladığımı göstermek için. "Sırtımı her duvara yasladım. Asla açık bir koridorda yürümezdim çünkü kendimi çok açıkta hissedirdim. Her zaman sırtımı bir şeye dayamak zorundaydım. Ve yıllarca yatarken vücut zırhı giydim çünkü başka türlü uyuyamıyordum. Birinin bana saldıracağını düşünerek çok heyecanlıydım."

Elleri tenime doğru kıvrılıyor, göğüs plakalarımın birinin kenarını izliyor.

"Artık zırh giyiyorsun. Hala korkuyor musun?"

"Bu zırh değil. O benim. Halkım, vücudumuzun savunmasız kısımları üzerinde koruyucu kaplamalarımız var. İnsanlar gibi yumuşacık değiliz." Elini tutup omzuma götürüyorum ki oradaki plakaları ve derimle birleştikleri yeri hissedebilsin. "Ama zırhı yıllarca giydim. Sanırım üç yıl. Sonra bir gün, uyumayı düşündüğümde soğuk terler dökmedim. Gardımı düşürdüğüm anda birinin bana saldıracağını düşünmedim." Saçlarını tekrar okşadım. "Bunu sana söylüyorum çünkü zor ve zaman alıyor ama başaracaksın."

"Düzelecek miyim?" diye fısıldıyor ve sesindeki umudu duyabiliyorum. "Senin gibi mi?"

Kıkırdıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum, keşfeden parmaklarının vücuduma gönderdiği gıdıklanma hissini görmezden gelmeye kararlıyım. "Oh, ben düzelmedim. Her zamanki gibi kırıldım. Ama bunu saklamakta daha iyi oluyorsun. Sen de kırılmakta daha iyi oluyorsun."

Iris sadece iç geçiriyor ve bana yaslanıyor. Tüm vücudu sarkıyor ve gerçekten uyumayalı ne kadar zaman olduğunu merak ediyorum. Gardını indireli ne kadar olmuştu. Şiddetli bir korumacılık duygusu beni sarıyor ve onu sonsuza dek göğsümde sıkma dürtüsüyle savaşıyorum. Bir daha hiçbir şeyin onu incitmeyeceğinden emin olmak için.

Sonunda titremesi duruyor ve vücudu rahatlıyor. Hâlâ sessiz ama vücudundaki gerginliğin bir kısmı gitmiş durumda ve buna seviniyorum. Omzunu ovuyorum. "Şimdi iyi misin?"

"Evet. Teşekkür ederim."

Kendimi onun ıslak, çıplak bedeninden ayırmaya başladım. "Duş alabilmen için seni yalnız bırakmalıyım."

Bana yapıştı, yüzü yukarı dönüktü. "Kal, Alvos. Lütfen. Burada olduğunu bilirsem korkmam."

"Seni yıkanırken izlememi mi istiyorsun?"

Yanakları toprak altında kızarıyor. "İzlemek zorunda değilsin. Sadece konuş benimle."

Bu garip bir istek, hatta belki de cinsel bir istek. Yine de buna izin vermeyeceğim. Yaşadıklarından sonra olmaz. Bana güvenini verdikten sonra olmaz. Veriyorum

Sırtını bir kez daha sıvazlayıp ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra koluma tutunabilmesi için onunla birlikte duş spreyinin içinde kaldım. Bacakları hala titriyor ve gücü şüpheli. Bir eliyle temizleyici köpüğü vücuduna sürerken diğer eliyle bana tutunuyor.

Kendini rahatsız hissetmesin diye, suyun yüzüme çarpmasına izin vererek dosdoğru önüme bakıyorum ve ona *Budala'yı* anlatıyorum. Kivian'ın nasıl kaptanımız olduğunu ve bazen bir korsan için hiç de lider gibi davranmadığını. Fran'in üzerine nasıl titrediğini, Kivian'ın daha çok iyi vakit geçirmeyi seven bir adam olmasına rağmen Fran'in bu çiftte pratik biri olduğunu. Sentorr'un pratikte köprüde yaşaması ve bazen gemiyle ve navigasyon kontrol panelleriyle çiftleşmiş gibi görünmesi. İyi huylu Tarekh'in hem tamirci hem de sıhhiyeci olması ve Cat'in ona yardım etmesi ve sırf bir mil genişliğinde şımarık bir çizgisi olduğu için ona oyunlar oynaması ve Tarekh'in bunu gizlice sevmesi. Benim gemide tamirci olmam gerekiyor ama Tarekh bir şeyleri kurcalamayı seven biri, bu yüzden çoğunlukla silahları temizliyorum ve silahlarımızın hazır olduğundan emin oluyorum. İş dövüşe geldiğinde iyiyimdir. Yıllarca savaş eğitimi aldım, mükemmel nişan alırım ve gerektiğinde hemen hemen her şeyi bir silaha dönüştürebilirim. Ona Kivian'ın bir aylığına vahşi bir gezegene bırakılsam, geri döndüklerinde beni savunulabilir bir kaleyle bulacaklarını ve yerlileri fethedeceğimi söyleyerek şaka yaptığını anlatıyorum. Muhtemelen haksız da sayılmaz. Ben yerinde durabilen ya da günden güne sadece var olmakla yetinebilen bir tip değilim. Karnımda beni daha fazla zorlamaya ve daha fazlası için savaşmaya iten bir huzursuzluk var. Her zaman daha fazlası. Bir kavgaya ilk giren ve en son ayrılan benim.

Kana susamış tavrımı itiraf etmenin onu korkutacağından biraz endişeleniyorum ama kim olduğumu saklayamam. Sorunlarımı yumrukla çözüyorum. Gerginliğimi atmak için dövüşürüm. Tarekh gibi rahat bir erkek değilim. Kivian gibi kahkahalarla dolu değilim. İçimde öfkeli, kırık bir şey var ve bununla başa çıkmak için yumruklarımı kullanıyorum. Ona asla zarar vermem, ama bu öğrenmesi gereken bir şey, çünkü güvende olduğuna dair ne kadar söz verirsem vereyim onun gözünde bir önemi olmayacak. Zaten güvenmiyor.

Yine de ona yalan söylemeyeceğim.

ALYVOS

E Sonunda su temiz akıyor ve teni kirli lekeler yerine hoş, eşit bir renk alıyor. Koyu renk saçları omuzlarına ıslak bir şekilde dökülmüş ve daha iyi görünüyor. Rengi bile iyileşmiş, sanki sadece Yıkanmak kalbini hafifletti. Yüzündeki suyu siliyor ve parmakları gözlerinin üzerinde kayarken duraklıyor, sanki orada yara izlerinden başka bir şey olmadığını unutmuş gibi. Ağzındaki gülümseme hafifçe kayboluyor.

"Sanırım işim bitti," diyor Iris o kibar, düzgün sesiyle. "Teşekkür ederim, Alvus."

"Beni hırlatmayın," diyorum ona. "Bu gemide istediğin kadar duş alabilirsin."

Duştan uçları buruşmuş ıslak parmakları ön kolumu okşuyor. "Evet, ama burada benimle durduğun ve benimle olduğun için teşekkür ederim. Ve konuştuğun için. Ve beni yalnız bırakmadığın için." Bana sıkıca sarıldı. "Artık yalnız olmaktan hoşlandığımı sanmıyorum."

"Anlıyorum." Ve anlıyorum. Sanırım bunu herkesten çok ben anlıyorum. "Gel hadi. Seni kurulayalım."

Omuzlarına bir havlu sardım, irkildi ve sonra tuttu.

Kumaş vücuduna uyum sağlarken kıpırdamadan duruyor. Ona bunun normal olduğunu açıklıyorum ama tedirgin olduğunu anlayabiliyorum. Sanki hareket etmeyeceğine pek güvenmiyormuş gibi kumaşı hafifçe okşuyor. Onu su dolabından çıkarıp yatağıma götürüyorum. Bir kez olsun Tarekh'ten daha düzenli olduğuma sevindim. Yatağımda battaniyeler sıkıca çekilmiş. İnsanların kullandığı gibi yastıklarım yok ve Fran ya da Cat'ten bir tane almayı aklıma not ediyorum.

Iris'e yatağın kenarına kadar eşlik ediyorum ve o da nazikçe oturuyor. "Cat'i bulup o kıyafetlerle nerede olduğuna bakacağım."

Kolumu tutuyor. "Her şey yolunda. Bekleyebilirler. Makasın var mı? Ya da bıçağın?"

"Yapıyorum... Neden?" Benim bilmediğim bir insan banyo ritüeli mi var?

"Saçımı kesmem gerekiyor." Yüzünü buruşturarak saçlarını geriye doğru itiyor. "Sadece büyük bir düğüm."

"Beğenmedin mi?" Bir tutamını parmaklarımla arasına alıp ovalamaktan kendimi alamıyorum. Islak ve düğümlü ama telleri ipek gibi.

"Asla çözemeyeceğim. Çok karışık." "Senin için yaparım."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Yapacak mısın?"

Şu anda, daha fazla istediğim bir şey yok. Ona bakmak mı? Onunla ilgilenmek mi? Onu rahatlatmak ve sevdiğimi hissettirmek? "Memnuniyetle. Burada bekle, döneceğim."

Su dolabına gidip tarağımı alıyorum. İnsan saçından farklı bir dokuya sahip olan mesakkah saçı için geniş dişli. Yine de işimi görecektir ve bir süre sonra yatağa dönüp omzuna dokunduğumda, Iris rahatlayıp bana gülümsüyor ve sırf onunla ilgilenmeye gönüllü olduğum için bir ödöl kazanmış gibi hissediyorum.

Günleri boyunca şımartılmalı, ona yapıldığı gibi davranılmamalı. Yaşadıklarını düşünmek bile içimdeki öfkenin alevlenmesine neden oluyor. Bir an için tarağı yatağın üzerine fırlatıp Kivian'ın peşine düşmek ve szzt ile gemilerine ne olduğunu görmek istiyorum. Yok edilip edilmediklerini ya da hâlâ yok etmem gereken birileri olup olmadığını görmek istiyorum. Ama Iris'in evinden ayrılmak zorundayım.

ve yalnız kalmak istemediği çok açık. Tarağı almak için yanından ayrıldığım o küçük aralık bile onu gergin ve endişeli yapıyordu. Şimdi geri döndüğümde rahatladı ve saçlarından bir avuç alıp nazikçe bukleleri çözmeye başladım.

Iris ve intikamım arasında seçim yapmak zorunda kalırsam, Iris'i seçerim. Savaşma şansından vazgeçmek benim için bir ilk ama Iris'in bana ihtiyacı var. Kivian o szzt'ler hakkında ne hissettiğimi biliyor ve işleri halledeceği konusunda ona güveniyorum. Rahatlayıp Iris'in saçlarına odaklanıyorum ve geminin zemini titreşmeye başladığında, hızlandığımızı ve artık hurdaya kenetlenmediğimizi işaret etmesine aldırmiyorum bile.

Saçlarını çekiştirmemek için elimden geleni yapıyorum, ama o haklı - saçları o kadar hırpalanmış ki kesmek istemesine şaşırmadım. Yine de kurudukça zengin bir koyu kahverengiye dönüşüyor ve parmaklarıma yapışıyor, yumuşak ve sevillebilir. Bunu yapmama izin verdiği için memnunum, çünkü bence çok güzel. Ben çalışırken o sessiz, elleri kucağında. Sadece düşüncelerini duyma zevki için bile olsa konuşmasını istiyorum. "Sana kendimden bahsettim. Bana kendinden bahset, Iris."

"Anlatacak önemli bir şey yok," diyor o yumuşak sesiyle.

Yanılıyor, ama sesinde sırlarını saklayacağını söyleyen o pasif ton da var. Sorun değil. Buraya daha yeni geldi. Güvenmek için henüz erken ama umarım bir gün benimle daha çok şey paylaşır. "Sen öyle diyorsan."

"İnsan dilini nasıl öğrendin?" Iris soruyor, tam da kapı çalınıp Cat'in dışarıda olduğu bildirilirken.

"Aç" diye sesleniyorum ve kapı geri kayıyor.

Kedi içeri giriyor ve Iris'in yatağın üzerine tüneyip ıslak saçlarını taradığımı görünce duraksıyor. O hareketli insan kaşlarından birini bana doğru kaldırıyor ve ben de kaşlarımı ona doğru çatıyorum. Nasıl göründüğü umurumda değil. "Bu aile içi mutluluk sahnesini böldüğüm için üzgünüm ama kıyafet getirdim." Elindeki bohçayı işaret ediyor. "Daha sonra geleyim mi?"

"Saçmalama," diye yarı hırlıyorum ona. Cat bana doğru sırtıyor, huysuzluğumdan etkilenmemiş gibi. "Iris'in saçına yardım ediyordum sadece. Daha sonra bitirebiliriz. Muhtemelen taranmaktan çok kıyafet istiyordur ve benim de Kivian'la görüşmem gerekiyor." Tarağı Iris'in eline tutuşturdum ve bir

Sıkıştır. "Ben dönene kadar onunla kalabilir misin?"

"Elbette," diyor Cat neşeli bir sesle. "Elimdekilerden bazılarını beğenmezsen diye birkaç farklı şey getirdim. Ben seçeneklerin büyük hayranıyım." Kendini yatağın yanındaki yere bırakıyor ve önüne bir şeyler yaymaya başlıyor. "Acele etme, Aly. Burada iyiyiz."

Eminim öyledir ama Iris için endişeleniyorum. "İyi olacak mısın?" Omzuna dokunarak soruyorum.

"Elbette." Sesi yumuşak ve hoş. "Teşekkür ederim."

Bu kelimeleri ne kadar robotik ve monoton söylediğini görünce dişlerimi sıkıyorum. Çok kabul edilebilir. Ama bunu Cat'in önünde ona söylemek istemiyorum. Herkesin savunma mekanizmaları vardır. Omzunu bir kez daha sıvazlıyorum ve odadan çıkıyorum. Iris'in korkudan çığlık atmaya başlaması ihtimaline karşı kapıyı kapatıp bir süre dışarıda duruyorum. Bana ihtiyacı olursa diye. Ortalık sakinleşince çıkıp köprüye doğru ilerliyorum.

Sadece Sentorr orada, sanki evrenin tüm cevaplarını veriyorlarmış gibi *Fool'un navigasyon* panellerinin üzerine eğilmiş durumda.

"Kivian nerede?" diye sordum.

"O ve Fran şu anda müsait değiller," diyor Sentorr, ses tonu onaylamadığını gösteriyor."

Ah. Bu çiftleşiyorlar demek. Köprünün bir köşesindeki sandalyeme gidiyorum.

-güvenlik istasyonu- ve oturuyorum, ayaklarımı panelimde yukarı kaldırıyorum ve rahat ve huzurlu görünmeye çalışıyorum. Onun yerine Iris'i ve Cat'i nasıl sevdiğini merak ediyorum. Bana orada ihtiyacı olduğu için mi geri dönmeliyim yoksa sadece zorbalık mı yapıyorum?

Muhtemelen zorba.

Sentorr'a bakıyorum, sert ağzının köşeleri hafifçe aşağı doğru dönmüş halde beni izliyor. Onu inceliyorum. Kafasındaki tek bir saç teli bile yerinde değil, boynuz kaplamaları tertemiz parlatılmış. Üniforma bile giyiyor, ki bu ironik çünkü *Fool'un* üniforması yok. Gerçi olsaydı, önündeki milyonlarca düğme ve bir erkeğin hayatını boğacak kadar yüksek yakasıyla onun giydiği sert, rahatsız yaratığa benzeyeceklerini hayal ediyorum.

Ve dekoratif kollar, zihinsel olarak ekliyorum. Lanet Kivian süslü kollara bayılır. Sentorr'un kişiliği de kıyafetleri kadar düğmeli. Bana bir kez daha onaylamayan bir bakış atıyor, bakışları panodaki ayaklarımdan yüzüme kayıyor.

Çenemi ovuşturuyorum, dalgın bir şekilde kamaramda bıraktığım dişiyi düşünüyorum. Burada, köprüde oturuyor olmak, hiç de öyle olmadığım halde rahatlamış gibi davranmak garip hissettiriyor. Onun yanına dönmek için karşı konulmaz bir ihtiyaç hissediyorum ve buna karşı koyuyorum çünkü fazla sahiplenici görünmek istemiyorum. Beni kurtarıcısından başka bir şey olarak görmeye hazır olana kadar değil. Daha önce de söylediğim gibi, bu hiçbir zaman olmayabilir.

Ama savaş sırasında geçirdiğim cehennem gibi zaman bana bir şey öğrettiyse, o da bakış açılarının zamanla değiştiğidir. Eski yaralar geçmese bile azalıyor. Bu yüzden sabırlı olabilir ve uzun vadeli bir oyun oynayabilirim.

Kendimi kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmaya zorluyorum ve sanki ilgimi çekiyormuş gibi ekranlarda beliren navigasyon haritalarını inceliyorum. İlgimi çekmiyorlar. Sentorr bilgi vermiyor ve navigasyon haritalarına geri döndüğünde ben konuşuyorum. "Hurda mı?"

Bana bir bakış fırlattı. "Şu anda bir sistem arızası var ve en yakın güneşe doğru yol alıyor. Eğer sorduğunuz buysa, gemide yaşam yok."

"Ben de bunu soruyorum," diye kabul ediyorum, memnun bir şekilde. Kivian işi halletti. Güzel. Bu korsanlığın çirkin tarafı, ama bazen işler çirkinleşir. Pişman değilim. Sadece tetiği çeken ben olmadığım için pişmanım, böylece Iris benden işlerinin bittiğini duyabilecekti.

Iris. Onu düşünmeden edemiyorum. Garip bir şekilde, yara izlerini ya da gözlerinin olması gereken yerdeki acı verici gölgeleri düşünmüyorum. Bazen dudaklarını büken o gülümsemeyi ve bunun için her şeyi yapabileceğimi düşünüyorum. Acaba geri dönüp onu kontrol etmek için çok mu erken? Garip görünür mü diye.

"Sen de mi?" Sentorr'un sesi ekşi.

Arkadaşıma bakıyorum. Navigasyon haritalarına dokunuyor, yolumuzu güncelliyor ve kanunlardan kaçtığımızdan emin olmak için iletişim bantlarını tarıyor. Her zaman bir şeylerle meşgul, Sentorr. Her zaman *Fool'a* odaklanmış. Bu da

Bazen kafasından neler geçtiğini merak ediyorum. Erkek hiç "boş zaman" diye bir şey duymuş mu? Kendini işe gömerek nelerden kaçınmaya çalıştığını. Tabii ki sormuyorum. Asla sormam. "Ben de ne?"

Ağzı aşağı doğru dönüyor ve panellerden birine gereğinden biraz daha sert vuruyor. "O senin eşin, değil mi? Dört mürettebatlı gemimize sıkıştırmak için bir insan daha edindiğimiz çok açık." Ses tonundan hoşnutsuzluk damlıyor.

"Şimdiden o kadar belli mi?" Bunu inkâr etmiyorum. Iris'i kollarıma aldığım an, onun benim olduğunu biliyordum.

"Öyle. Sende farklı olan bir şey var. Değişmiş."

Hah. Bunun dışarıya yansıması çok komik. Ben de değişmiş hissediyorum. Yenilenmiş. Hayatta sadece parmak eklemlerimi kanatmaktan ibaret olmayan yeni bir odağım varmış gibi. "Evet. O benim. O benim. Bu kadar hızlı olacağını düşünmemiştim ama..."

"Böyle olduğunu duymuştum," diyor Sentorr, bir elini ekranında gezdirip başka bir harita çıkarıyor, sonra da onu mevcut yıldız haritasının üzerine yerleştiriyor. "Bir yıldırım gibi."

Yanılmıyor. Ben de hep bunun bir masal olduğunu düşünmüştüm ama Iris'e bir kez bakınca içimde bir şeyler değişti. Boş kalan yerler onu görünce doldu. Bu konuda en ufak bir üzüntüm bile yok. Zamanı geldiğinde bununla daha çok mücadele edeceğimi düşünmüştüm, çünkü içimde çok sivri uçlar var. Ama Iris'le ilgili bir şey doğru hissettiriyor. İyi hissettiriyor. Sanki benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı varmış gibi. Hâlâ çok fazla sırrı var ama sorun değil. Her şeyin ortaya çıkması için yeterince zaman var. Hazır olduğunda paylaşacaktır.

Tabii ki bu, Sentorr hariç *Fool*'daki herkesin eşleştiği anlamına geliyor. Yoğun bir şekilde çalışırken onu izliyorum, kuyruğu ekran ekran yaptığı hareketlere ayak uyduruyor. Yalnız mı? Iris'i görene kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim. "Bir gün senin için de olacak dostum."

Sadece homurdanıyor.

IRIS

I

Alvos'un odasında bir yabancıyla yalnız kaldığım için kendimi savunmasız hissediyorum. Kadının yakınlarda, yerde bir şeyler yapıp kumaşları hışırdatırken kendi kendine küçük bir melodi mırıldandığını hissedebiliyorum.

"Korkarım bunların insan bedenleri yok," diyor bir süre sonra. "Çoğunlukla faydacı süveterler ama yeterince rahatlar. Birkaç tane standart kumaştan, bir tane de plas kumaştan aldım. Elinizdeki havlu gibi, şeklinize göre kendini modifiye edecek."

Sesi dostça ve hoş, ama tanıdık gelen bir şeyler var. "Sen gemideki kişisin, değil mi? Buraya getirdikleri?" Birinin dehşet içinde çığlık attığını duydum. Çürüyen şeyler ve uzaylıların kahkahaları kokan pis kafeslerden birine konulduğunda çığlık atıyordu. Dehşet içinde inlediğini ve sonra birinin gelip onu almasını isterken havaya doğru söylediği sert, öfkeli notaları hatırlıyorum.

Tüm bunlar olurken hiç konuşmadım. Konuşamazdım. Tekrar cezalandırılabilirim anlamına geliyorsa olmazdı. Belki onu rahatlatmaya çalışmalı ya da orada olduğumu bilmesini sağlamalıydım ama dilim ağzıma kilitlenmişti ve korku dudaklarımı mühürlemişti.

Umarım bu yüzden benden nefret etmez.

"O bendim," diyor kadın. "Adım Catrin, ama herkes bana Cat der. Ve evet, kendimi yakalatmak benim aptalca planımdı, böylece gemilerine bir belalı gibi sızabilecektim, ama biraz ters gitti." Sesi kendini küçümseyen bir tonda. "Tüm zaman boyunca küçük bir sürtük gibi çığlık attım, ama bir mezbaha beklemiyordum." Bir duraklama oluyor ve sesi gerginleşiyor. "Hala düşündükçe kusasım geliyor."

Bu hissi anlıyorum. Bir bakıma, işlerin ne kadar kötüye gittiğini göremediğim için mutluyum. "Konuşmalıydım."

"Orada olduğunu bilmiyordum. Bilseydim muhtemelen çok daha fazla bağırırdım. Her şey yolunda. İşte, sana bunu getirdim. Bu bir kurdele."

Kurdele mi? Elimi uzattım, merak ettim. İnsanların belli bir şekilde giyindiğini düşündükleri şeylerden biri mi bu? Hayatımda hiç kurdele takmadım. "Teşekkür ederim."

"Gözlerin için. Böylece yara izlerinden utanmazsın." Elime kaygan ve yumuşak bir şey düşüyor ve parmaklarının benimkilere sürtündüğünü hissediyorum.

Hafifçe gülümsüyorum. Yara izlerinin o kadar kötü olup olmadığını sormak istiyorum ama tahmin edebiliyorum. Bu benim kibrimi yaralıyor, çünkü bir zamanlar kendimi oldukça güzel bulurdum. Şimdi aklıma gelen tek kelime "ezilmiş" ve *Fool'un* mürettebatındaki tüm bu yeni insanlarla yüzümdeki yara izleriyle yüzleşmeyi düşünmek zor. Görmezden gelmeye çalışsam bile her nefes çekişim duygularımı incitiyor. "İyi fikir. Nereden biliyorsun?"

"Ben bir kıyım, böyle şeyleri bilirim." Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Ve bizim onlar gibi zırhımız yok. Zırhımızı içimize giymek zorundayız."

Bizi sanki aynıymışız gibi bir araya getiren sözlerini duyunca şaşıyorum. Parmaklarının benimkilere değdiği anı hatırlıyorum ve onun Alvus gibi yumuşak tüylü olmadığını fark ediyorum. "Sen insan mısın?"

"Şey, evet." Cat boğazını temizliyor. "Bunu daha önce belirtmem gerektiğini söylemekten utanıyorum. Evet, ben insanım. Fran de öyle."

Zar zor nefes alabiliyorum. Son gemide de insanlar vardı. "Burada kendi isteğiniz dışında mı bulunuyorsunuz?" Oh Tanrım. Ya bana yalan söyledilerse? Gardımı çoktan düşürdüm. İhanet çok korkunç ve hayal kırıklığına uğraticı olurdu-

Kedi homurdanıyor. "Benim isteğim dışında mı? Tabii ki hayır. Beni seninki gibi bir durumdan kurtardılar. Fran'i de. İkimiz de kaçırılmış insanlardık ve mürettebat bizi kurtardı. Bana kalıp mürettebatın bir parçası olma seçeneği sunuldu ya da ayrılabilirdim ve beni güvenli bir yere götüreceklerdi. Ben kalmaya karar verdim, çünkü Tarekh'i ben taciz etmeyeceğim de kim edecek?" Tekrar kıkırdıyor ve sonra bir kumaş hışırtısı duyuyorum. Bir an sonra elimin altına yumuşak bir şey konuyor. "Bu senin temel tuniklerinden biri. İnsan giysilerine çok benziyor ama bağlantıları farklı. Sana anlatabilirim ya da giyinmene yardım edebilirim, hangisini tercih edersen."

O kadar konuşkan ki bunu anlamam biraz zaman alıyor. Cat burada çünkü kurtardıkları bir insan. Fran de öyle. Ve korsan tayfasından zerre kadar korkmuyorlar. Kalmayı seçtiler.

Tedirginlik umutla savaşıyor. Bunların hepsi ayrıntılı bir yalan olabilir. Cat de Alvös gibi beni kandırıyor olabilir. Ama şu ana kadar herkes nazikti. Bu bana evrenin umutsuz olmadığını hissettiriyor. Çilem bitmiş olabilir. Gerçekten güvende olabilirim.

Çirkin, kaba bir hıçkırık boğazıma takılıyor.

"Bir dakikaya ihtiyacın var mı?" Cat soruyor, sesi tamamen sempati dolu. Uzanıp elime dokunuyor, ben de onun parmaklarını kendi parmaklarımla kavırıyorum. Dört parmak ve bir başparmak. O bir insan. Güvende. Hepsi güvende. Güvenli bir yerdeyim. İyi bir yerde.

Sevinçten çığlık atmak ve aynı anda kusmak istiyorum, çok sarsıldım ve sinir doluyum. Güvende olma düşüncesinin bende kusma isteği uyandırmasından nefret ediyorum ama korku ve açlık son birkaç aydır mideme çok zarar verdi. "Ben iyiyim," diye Cat'e boğuk bir ses çıkarmayı başarıyorum. "Teşekkür ederim."

Ve bu kez birine teşekkür ettiğimde, bunu gerçekten kastediyorum.

CAT saçımı taramayı bitirmeme YARDIM EDİYOR ve gözlerimin üzerindeki kurdeleyi ayarlıyoruz. Yaklaşık beş santim kalınlığında ve sorduğumda yaralarımın neredeyse tamamen kapandığına dair bana güvence veriyor. Bir gözümün köşesinin altında hala yanağıma kadar inen uzun bir kesik izi var ama sorun değil. Hissediyorum

Yara izlerimin üzerine güzel, narin bir örtü ile daha iyi. Cat bana parlak, neşeli bir kırmızı olduğunu söylüyor ve ben de onu temiz saçlarımın üzerinde hayal ediyorum ve neredeyse yeniden güzel hissediyorum. Güzel olmak önemli değil ama temiz, yeni kıyafetler ve yeni saçlar? Ruhuma iyi geliyor ve kendimi daha iyi hissediyorum. Eski benliğim gibi.

Sanırım o kız sonsuza dek gitti, ama onun bir benzerinin hala var olduğunu hayal etmek güzel.

Giyindikten sonra Cat ve ben bir süre Alvos'un yatağında oturuyoruz. Bana geminin "sebilinden" atıştırmalıklar ikram ediyor ve gerçek yemek yemem için beni gemideki yemekhaneye götürmeyi teklif ediyor. Reddediyorum, çünkü henüz insanlarla etkileşime girmeye hazır olduğumdan emin değilim. Tam olarak güvenmediğim yabancıların yanında olmak yeterince zor. Bir grup yabancıların etrafında oturup onları göremediğimi, sohbet etmeye ve uzaylı yemeği yemeye zorlandığımı hayal bile edemiyorum. Bu yüzden Cat'in bana verdiği garip tattaki çubukları kemirip su içiyorum ve mutluyum. Cat bundan pek hoşlanmasa da, bu son zamanlarda yediğim en güzel yemek. Bana verdiği her porsiyonu yiyorum ama daha fazlasını istemeye dilim varmıyor. Beni bir yere atmamaları ya da cezalandırmamaları için alçakgönüllü ve rahat olma ihtiyacını görmezden gelmek kolay değil. Hâlâ aç olmama rağmen gülümsüyorum ve hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyorum.

Kapı çalıyor. "Giriş: Alyvos Nos Sturian." Bir çınlama oluyor ve sonra hava değişiyor. İçeri girdiğini görmesem de başımı otomatik olarak kapıya doğru çeviriyorum.

"Merhaba," diyor Cat ve ayağa kalkıp kucağındaki kırıntıların tozunu alırken giysilerinin hışırtısını duyabiliyorum. "Biz de tam bir şeyler atıştırıyorduk. Sanırım ikinizi bırakıp ballı çöreğimi bulmaya gideceğim. Eğer takılmak istersen Iris, bana seslenmen yeterli. Ben her zaman buralardayım ve burası küçük bir gemi." Küçük bir kıkırdamayla ayaklarının yere bastığını duydum ve gitti.

Kapı tekrar kapanıyor ve oda tamamen sessizleşiyor. Bir an için paniğe kapılıyorum ve Alvos'un beni yalnız bıraktığından endişeleniyorum. Sıcaklık tenimi karıncalandırıyor ve kapıdan nasıl çıkacağımı bilmeden bu odada mahsur kaldığım düşüncesiyle terlemeye başlıyorum. Ne de olsa odalar karedir, değil mi? Ve kareler büyük bir kafes gibidir ve eğer burada sıkışıp kalırsam, unutul-

Titreyen bir nefes almak için kendimi zorluyorum. "Merhaba?"

"Ben buradayım." Alvos'un yumuşak bas sesi beni rahatlatıyor. Kendimi hissedebiliyorum

rahatlıyorum, omuzlarım gevşiyor. Elimi havaya doğru uzattım ve sonra tereddüt ettim. Belki de dokunulmaktan ya da bir kızın sürekli ona sarılmasından hoşlanmıyor. Bağımsız olmalıyım.

Olmak istemiyorum ama benden bıkmasını da istemiyorum. Ne kadar iyi olurlarsa olsunlar, bu gemideki herkesin merhametine kalmış durumdayım. Bu yüzden yüzüme bir gülümseme ilıstiriyorum. "Her şey uygun görünüyor."

"Çok güzel görünüyorsun." Sesinde beni ürperten boğuk, hoş bir nota var.

Uzanıp yaralarımı örten kurdeleye dokunuyorum. "Sanırım bu en kötüsünü gizlemeye yardımcı oluyor."

Homurdanıyor ve içimde bir acı hissediyorum.

ALYVOS

I ne diyeceğimi bilemiyorum. Ona kurdelenin önemli olmadığını söylemek istiyorum. Yara izlerini ne kadar güçlü olduğunu ve neler atlattığını gösterdiği için sevdiğimi söylemek istiyorum. Benim için daha sevimli olamazdı.

Ne yaptığı ya da giydiği önemli değil, çünkü bu benim için hiçbir şeyi değiştirmez. Ama bu onu korkutur, o yüzden homurdanıyorum.

Ve yüzü hayal kırıklığı ile düşer. Lanet olsun. Bunu mahvettim. "Nasıl hissediyorsun?"

Dudakları aralanıyor ve ardından çenesini çatlatan bir esnemeye başlıyor. Bir saniye sonra yüzünü utançla buruşturuyor ve bunu görmek çok sevimli. "Sanırım yorgunum. Özür dilerim. Saat kaç?"

"Öğleden sonra."

Dudağını ısıırıyor. "Sanırım programım karıştı. Ya da belki her zaman karanlık olduğu için..." Sözlerini yarıda bırakıyor ve kurdelenin kenarına dokunuyor.

"Uyuyabilirsin-"

"Hayır, sorun değil." Ellerini kucağında kavuşturuyor ve bana parlak bir gülümseme veriyor. "Herkes uyuduğunda ben de uyuyacağım."

"Beklemenize gerek yok. Kimse sizi rahatsız etmeyecek. Size odadaki temel kontrolleri nasıl kullanacağınızı göstereceğim ve istediğiniz gibi girip çıkabilmeniz için size bir kimlik ayarlayacağım."

Tereddüt ediyor. Sonra, "Teşekkür ederim."

Bana tekrar teşekkür ederken dişlerimi sıkıyorum. Çok fazla teşekkür ediyor, düşüncelerini çok fazla saklıyor. Bu beni deli ediyor. Bana bağırmasını istiyorum. Daha fazlasını talep etmesini istiyorum. Bana acıktığını, susadığını ya da onu yatağa itmemem gerektiğini çünkü ne isterse yapabileceğini söylemesini istiyorum. Ama o sadece gülümsüyor, ellerini kavuşturuyor ve o kadar bitkin görünüyor ki acınacak halde. Omuzları çökmüş ve duruşu solan bir çiçek gibi. Onun için uzun, zor bir gün oldu -hatta uzun, zor bir ay- ve bahse girerim fiziksel olarak olmasa da duygusal olarak tükenmiş durumda. Nedense ona gece yarısına kadar uyanık kalması gerektiğini söylesem, ellerini kucığında kavuşturup yüzünde bir gülümsemeyle öylece oturacağını, beni memnun etmek istediği için bunu yapmaya kararlı olduğunu düşünüyorum.

Beni en iyi memnun edebileceği yolun bana defolup gitmemi söylemek olduğunu anlayacağı günü sabırsızlıkla bekliyorum.

Ama bugün o gün değil. İlerleyip elini elime alıyorum ve dokunuştan ürkerek biraz sığıyor. Lanet olsun. "Bu benim hatam," diyorum ona. "Sana yaklaştığımı söylemeliydim."

"Bana doğru hareket ettiğini biliyordum." Iris sesimi duyunca başını kaldırdı. "Sadece... dikkatim dağılmıştı." Yanakları hafifçe kızardı.

"Neye dikkatim dağıldı?"

"Önemli bir şey değil," diyor hızlıca. "Yerde uyuyabilirim, biliyorsun. Zahmet olmaz. Ya da yol dışında sessiz bir yer varsa orada. Sıkıntı yaratmak istemem-"

O sözünü bitiremeden ben hırıliyorum. "Eğer bana bir yük olduğunu söylersen, yardım et, aklımı kaçıracağım."

Yüzündeki kızarıklık kayboluyor ve yüzünün rengi ağarıyor. Arkasına yaslanıyor ve dehşet bedeninde açıkça görülüyor. Kef. Yine yanlış bir şey söyledim. Tüm vücudu titriyor ve kendini hareketsiz tutuyor. "Özür dilerim-"

"Iris," diyorum sakince. Yüzünü ellerimin arasına almak istiyorum ama bu muhtemelen

Onu korkutmak için sadece elini sıktım. "Kes şunu. Sakin ol. Benimle aynı fikirde değilsen sana zarar vermeyeceğim. Tamam mı?"

"Pekala."

Sinirli bir ses çıkarıyorum. "Bunu bana duymak istediğim şey olduğu için mi söylüyorsun?"

"Evet?"

Buna gülmekten kendimi alamıyorum.

"Ben sadece... tüm bunlar benim için çok yeni," diye fısıldıyor. "Kafese geri dönmediğimi hatırlamak benim için çok zor. Her şeyin bir anda değişemeyeceğini... yeniden."

"Anlıyorum. Sadece seni bu kadar korkmuş görmekten nefret ediyorum."

"O zaman bakma," diye karşılık veriyor ve sonra tekrar solgunlaşıyor. "Özür dilerim-"

"Sakin bunun için özür dilemeye kalkma. Bayıldım." Başparmağımı elinin arkasına sürüyorum. "Şimdi, bu gece benim odamda uyuyacaksın ve bana zeminin ya da seçtiğin herhangi bir köşenin iyi olduğunu söylemeni istemiyorum. Son zamanlarda zor zamanlar geçirdin. Zar zor ayakta duruyorsun. Bu gece benim yatağında uyuyacaksın ve hepsi bu kadar."

Iris itiraz edecekmiş gibi görünüyor ama sonunda başını sallıyor. "Ben... uyumaktan biraz korkuyorum." Dudaklarını yalıyor ve nefes alış veriş hızlanıyor. "Eğer gidersen, uyanacağımdan ve kafese geri döndüğümü düşüneceğimden korkuyorum. Bunun düşüncesine bile katlanamıyorum." Elimi okşuyor ve sonra göğüs kemiğine götürüyor. "Korkmamam için bu gece benimle kalıp uyur musun? Cinsel bir şey olmasına gerek yok. Sadece eşlik etmeni istiyorum." Bir an duraksıyor. "Tabii sen istemezsen-"

Bana vermemesi gereken bir şey vermeye çalışmadan önce ona "Dur," diyorum. "Vücudun sana ait. Bu gece arkadaş istersen odada uyuyabilirim. Yatakta olmak zorunda değil. Yerde de uyuyabilirim."

"Teşekkür ederim," diyor küçük bir sesle ve elimi sıkıyor. "Bu aptalca, biliyorum-"

"Aptalca değil. Üç yıl boyunca çelik yelek giymiş eski bir askerle konuşuyorsun."

Adımı nasıl yanlış telaffuz ettiğini düşünüyorum. Diğer insanlar bu konuda sorun yaşamıyor. Belki de onun dili onlarınkinden farklı çalışıyordur. İnsanların görünüşlerinde büyük farklılıklar var, bu yüzden dillerinin de farklı olabileceği akla yatkın geliyor. Her iki durumda da, ben

Aldırma. Hoşuma gitti. Şimdiye kadar konuştuğunu duyduğum tek isim benimki ve umarım eşsiz kıldığı tek isim de benimki olur. Belki de bu benim bencilliğimdir. "Elbette. Rahat mısın?"

"Evet."

"Olmasaydın bana söyler miydin?"

"Hayır mı?" Sesi kısık.

Homurdanıyorum ve yere yerleşiyorum. Çok rahat değil ama daha kötülerinde de uyumuştum. Oda sessizleşirken, Iris yalnız uyumaktan korktuğu için müsait olamayacağımı bildirmek için diğerlerine sessizce bir mesaj gönderiyorum. Cat ve Fran'in Iris'i benden nasıl korumaları gerektiğine dair kısa bir yorumla cevap vermelerini bekliyorum ama kimse cevap vermiyor. Belki Sentorr onlara onun benim olduğunu ve bu yüzden ona asla zarar vermeyeceğimi söylemiştir. Ya da belki bunu kendi başlarına anladılar. Bu düşünce beni garip bir şekilde gururlandırıyor. Duvara yaslanıyorum ve boynuzlarımın kıvrımlarının sert yüzeye baskı yaptığını hissediyorum. Hiç rahat değil. Ama bunun bir önemi yok. Iris'in nefes alış verişinin sabit ritmini dinliyorum ve gerçekten çok uzun zamandır hissetmediğim garip bir memnuniyet duygusu hissediyorum.

Yatakta, Iris nefes nefese kaldı ve sarsılarak uyandı. Battaniyenin altında debelenmeye başlıyor ve ben hemen öne atılıp omzuna dokunuyorum. Şaşkınlıktan çığlık atmasını bekliyordum ama tamamen hareketsiz kaldı, tüm vücudu titriyordu. Sanki bir şey bekliyor gibiydi.

"Buradayım," diye mırıldandım. "Güvendesin, Iris."

Vücudu battaniyeye yaslanıyor. "Alvos." "Tam

burada."

"Nerede olduğumu bilmiyordum." Burun delikleri genişliyor ve eli bileğimi sıkıca kavıyor. İpeksi saçlarının dağınık olduğunu ve gözlerinin üzerine özenle bağladığı kurdelenin gevşeyip yara izlerini ortaya çıkardığını fark ediyorum. "Orada olduğumu sanıyordum..." Derin bir nefes çekiyor. Bir tane daha. Bir tane daha, sanki kendini ciğerlerine çekerek sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi. "Ama hava farklı kokuyor. Sen farklı kokuyorsun."

"Doğru," diye onu rahatlatıyorum. "Orada değilsin. Burada benimlesin."

Titreyerek bir nefes daha alıyor ve başını sallayarak battaniyeye yaslanıyor. Battaniyeye karşı güzel ve savunmasız ve kurdelenin yüzünden düşüp yaralarını ortaya çıkarması umurumda bile değil. O şeyi taksa da umurumda olmazdı. O benim için unutulmaz derecede güzel ve her yönden mükemmel. O yara izlerini gördüğümde gördüğüm tek şey onun kusurları değil, bunu ona yapan piçler. Keşke tetiği çeken ben olsaydım. Keşke gözlerindeki ışığın söndüğünü gören ben olsaydım da bunu onun için, onun adına yaptığımı bilselerdi.

Yine de Kivian'ın adaletiyle yetinmek zorundayım.

Iris battaniyeleri çenesine kadar çekip altına sokuluyor. Uykuya geri dönme düşüncesinden pek memnun görünmüyor. Ona dokunmamam için beynimde çılgınlık atan uyarılara rağmen uzanıp parmak uçlarımı kaşlarının üzerinde gezdiriyorum ve saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltiyorum. "Burada seninleyim."

Dokunuşumdan ürpermiyor ve bunun farkına vardığımda bir zevk duygusu hissetmekten nefret ediyorum. Yüzü bana dönüyor ve dudağını ısırtıyor, sonra konuşuyor. "Bu gece benimle uyuyabilir misin? Nerede olduğumu bileyim diye?"

Şok içinde ona bakıyorum. "Bana bu kadar mı güveniyorsun?"

"Birine güvenmek zorundayım," diye fısıldıyor Iris ve elime dokunmak için uzanıyor. "Yoksa dağılacığımı düşünüyorum."

"Sana dokunmayacağım," diye söz veriyorum. "Battaniyelerin üstüne uzanabilirim."

"Aslında bana sarılmanı tercih ederim," diyor ve sonra yüzünde kararsız bir ifade belirliyor. "Ama sadece sarıl bana, eğer sorun olmazsa."

İlk defa bir şeyi tatlı bir şekilde kabul etmek yerine talep ediyor. Buna bayılıyorum ve bu onun bu konuda güçlü hisler beslediği anlamına geliyor. "Tabii ki. Beni battaniyenin altında mı istersin, üstünde mi?"

"Altı iyi." Titriyor ve sonra elini benimkinden çekerek battaniyeleri bir davetle geriye kaydırıyor.

Sikimin tepkisini görmezden gelmeye çalışıyorum. Iris korkmuş ve savunmasız hissediyor ama sikimin umurunda değil. Onun yakınlığına, battaniyeleri geri çekme ve yatakta ona katılma önerisine tepki veriyor. Kendimi ayarlıyorum.

Kemerime kadar uzanıyor ki uyurken ona değmesin. Acı verici ve kısırtıcı ama bunu hoş karşılıyorum çünkü belki dikkatini dağıtmak için yeterli olur.

Umarım.

ALYVOS

I diğerk tarafındaki yatağı tırmanıyorum ve o da içe doğru kayarak duvara yaklaşıyor. Onunla dışarısı arasında olacağım ve kısa bir süre yer değiştirmek isteyip istemediğini merak ettim, sonra bunun

Onun bilinçli bir seçimi. Muhtemelen bir duvarla benim bedenim arasında kendini daha güvende hissediyor. Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde yanına uzanıyorum, tek parçam omzuma değiyor. Böyle uyuyabilirim, diye karar verdim. Sert ve rahatsız ama burada onunla olduğumu bilecek kadar yakın.

Iris küçük bir iç geçiriyor ve hemen bana doğru kıvrılıyor, yanağını göğsüme bastırıyor, eli göğüs kaslarımdın üzerinde.

Bu kadarı da fazla. İtiraz edecek gücü kendimde bulamıyorum. Kadınıın kollarımın arasında kıvrılmış. Daha fazlasını nasıl isteyebilirim ki?

Bir saniye sonra kaskatı kesiliyor ve bacakları sarsılıyor. Geriye doğru sıçrayarak yatağın başına oturur, battanileyleri atar. "Yatakta bir şey var! Bacağıma dokundu!"

Yatakta bir şey mi var? Yorganı kaldırıp altına baktım. Hâlâ giysilerimin örttüğü bacaklarımdan başka bir şey yok. "Orada hiçbir şey yok."

"Bir şey hissettim." Titriyor.

"Kuyruğum olabilir mi?" Uzandığımda ona sürtündü.

"Senin... kuyruğun mu?" Başını eğdi. "Kuyruğun mu var?"

"Şey... evet. Bütün mesakkahların var."

Yüz ifadesi hâlâ şüpheli görünüyor. "Dokunabilir miyim?"

Sertçe yutkunuyorum. Erkek bir mesakkahın kuyruğuna dokunmak, sikini okşamakla eşdeğerdir. Ama o bunu bilmiyor. Ve eğer onu rahatsız edecekse bunu ona itiraf etmek istemiyorum. Yine de korkusunu anlıyorum ve onu tekrar yatağa girme konusunda endişelendirdiğim için nefret ediyorum. Göremiyor ve onu şaşırtmak istemiyorum. "Tabii ki."

Bu kadar soğukkanlı konuşabildiğime sevindim.

Iris dikkatlice yanımdaki yatağa geri kayıyor ve sonra öne doğru uzanıyor. Örtüler ayaklarımızın dibinde duruyor ve ben kuyruğumu hafifçe kaldırıp nerede olduğunu bilmesi için eline değdiriyorum. Parmakları havaya yaklaşıyor ve onu kavradığında kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum.

Ah, kef it. Kuyruğuma dokunduğu an, sikim kemerimin sıkı baskısına karşı ağrıyan bir aciliyetle bastırıyor. Düzleştirilmiş elimi ona dayıyorum, o iki eliyle beni nazikçe keşfederken bile onu terbiye etmeye kararlıyım. Parmakları kuyruğumun ucundaki tutamın üzerinde kayıyor ve ardından uzunluğu boyunca hafifçe hareket ederek hassas tabana gittikçe yaklaşıyor. "Uzunmuş," diye mırıldanıyor. "Kuyruk dediğinde beklediğim bu değildi."

"Hayır mı?" Sesim kendi kulaklarıma boğuk geliyor. "Ne bekliyordun ki?"

Kuyruğumun tüylerini okşarken bile utangaç bir gülümsemesi var ve neredeyse pantolonuma boşalıyorum. "Pamuk kuyruk."

"Pamuk... kuyruk? Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tüylü bir tavşan gibi. Çok yumuşaksın." Tenimi okşuyor. "Bir tavşan gibi. Sanırım seni zırhlı büyük bir tavşan olarak hayal ediyordum. Bu garip mi?"

"Bilmiyorum. Gezegeninizdeki yaşam formlarına aşına değilim. Tavşanlar vahşi midir? Savaşçı mı?"

Küçük bir kıkırdama kaçıyor. "Savaşçı mı? Hayır."

O küçük kahkaha beni tamamen büyüledi. Onun zevk sesiyle dünyam altüst oluyor ve o anda o kahkahayı tekrar duymak için her şeyi yapabileceğimi biliyorum. Kef me, o çok güzel. Hayatımda hiç bu kadar mükemmel bir şey görmemiştim. "İlk defa güldüğünü duyuyorum," diyorum boğuk bir sesle.

Yüz ifadesi düşüyor ve onu rahatsız ettiğim için kendimi yumruklayabilirim. "Korkarım gülünecek pek bir şey olmadı."

"Ben bir aptalım," diyorum ona. "Kahrolası bir aptal. Tabii ki yapmadın." Uzanıp bileğine dokunuyorum, sıkıyorum. "Ama burada güvende olduğunu bilmeni istiyorum. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermem."

Başını sallıyor ama cevap vermiyor. Belki de henüz bana inanmıyor. Ama eninde sonunda inanacak. Zaman alacak ama söylediklerimde ciddi olduğumu anlayacak. Eğer tehlikede olsaydı, ona ulaşmak için binlerce hurdacıyı bile delerdim. On bin uzaylıyı yumruklarımla döverim. Onun için her şeyi yaparım. Her şeyi. Her şeyi.

Iris kuyruğumu okşamaya devam ediyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, onun masum keşiflerinin kontrolümü kaybetmeme neden olmasına izin vermemeye kararlıyım. Ona asla dokunmam... ama bu, böyle devam ederse bir okul çocuğu gibi pantolonuma boşalmayacağım anlamına gelmiyor. "Kuyruğun çok uzun," diye mırıldanıyor ve kuyruğun dibini bulduğunda, az önce pantolonumun kumaşına sürtündüğünü fark ederek geri çekiliyor. "Ah. Bunun için üzgünüm."

"Sorun değil," diye mırıldandım.

"Sana bu kadar kişisel bir şekilde dokunmak istememiştim."

"Yapmadın," diye yalan söyledim. "Bana istediğin her yerde dokunabilirsin. Benim için sakıncası yok." Elbette sadece laf kalabalığı yapıyorum, onu rahatlatmaya çalışıyorum. Ama yüz ifadesi ilgi dolu bir ifadeye dönüştüğünde, içim sıcak bir beklenti ve hüznün karışımıyla doluyor. "İstiyor musun?"

"Bir keresinde kör bir kızın oynadığı bir film izlemiştim, insanların neye benzediklerini öğrenmek için yüzlerine dokunuyordu." Iris dudağını ısırtıyor, hafifçe çiğniyor. "Eğer çok rahatsız edici olmayacaksa, yüzünü görmek isterim."

"Elbette." Kim olduğumu görmek istemesi beni onurlandırdı. Beni merak ettiği için. Bir eliyle eğilip narin parmaklarıyla uzanırken kendimi tamamen hareketsiz kalmaya zorluyorum.

 nce burnumu buldu. Çoğu mesakkah erkeğininki gibi belirgin. Belki de benimki çoğundan daha belirgindir. G r n ş me hiç bu kadar önem vermemiştim. Sık sık gittiğimiz bar ve kantinlerin çoğunda dişilerin ilgisini çekecek kadar yakışıklıyım ama genellikle  iftleşmekten çok dövüşecek birini bulmaya odaklanıyorum.

Ama... Umarım yüzümü beğenir. Umarım beni korkutucu ya da çirkin bulmaz. Cat Tarekh'i seviyor ve onun yüzü boyayı soyabilir, bu yüzden umarım görünüşüm Iris'i rahatsız etmez.

Hafif parmak uçları burun deliklerim boyunca ilerliyor ve sonra burnumun köprüsünden yukarı çıkararak her bir çıkıntıyı okşuyor. Iris yukarıya, kaşlarımanın sert tepesine doğru ilerlerken büyülenmiş gibi görünüyor. Burada insanlardan farklı olduğumuzu biliyorum. Bizler boynuzlarımıza kadar kemikli ve  ıkıntılıyız, oysa onun yüzlerce farklı ifadeye sahip olmasını sağlayan hareketli, tüylü küçük kaşları var. Alnımdaki çıkıntıların izini sürüyor, sonra şakaklarıma ve gözlerime doğru iniyor. Kirpiklerimin üzerinden geçerken gözlerimi kapatıyorum, sonra yanaklarıma iniyor ve ağzımı okşuyor.

Kef, o narin parmak uçlarını ısırma dürtüsü karşı konulmaz.

Iris yüzümü okşuyor, çenemi öğreniyor ve sonra yukarı doğru kulaklarıma ve sonra boynuzlarıma doğru süpürüyor. Onları keşfettiğinde yüzündeki şaşkınlığı görebiliyorum, diplerini okşuyor ve sonra ellerini yavaşça yukarı doğru hareket ettiriyor. "Bu... metal mi?"

"Mesakkah, reşit olduğumuzda boynuzlarımızı kapatır. Bu yetişkinliğin bir işaretidir. Medeniyetin. Bunu neden yaptığımızı bilmiyorum, sadece eğer boynuzlarımızı kapatmazsanız, size çok geri bir ayda ormandan yeni çıkmış bir tür vahşı adam gibi bakılır."

"Vay canına." Elleri saçlarımdan aşağıya, kalın d k l ş n n üzerine iniyor. "Bu ne renk?"

"Siyah. Tenim mavi."

Dudakları şaşkınlıkla aralanıyor ve sonra tekrar utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Gerçekten mi? Mavi mi?"

Ne renk mavi? Soluk mu? Su rengi mi?

Koyu mavi mi?" "Uh...sadece mavi."

Tekrar kıkırdıyor. "Sanırım bir adama mavinin hangi tonunda olduğunu sormaktan daha iyisini bilmeliyim." Ses tonu hüzünlü. "Keşke görebilseydim. Daha önce hiç mavi bir insan görmemiştim."

Bunu ona vermek istiyorum. Hangi tonda olacağını düşünmekte zorlanıyorum. "Bu... metal bir silahın mavisi mi? Işık doğru vurduğunda olduğu gibi mi? Kelimelerle aram iyi değildir."

"Bence bu harika bir tanımlamaydı," diyor Iris ve ellerini omuzlarıma koymadan önce parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Ve sen de uzunsun, değil mi? Yanında durduğumda öyle olduğunu söyleyebilirim ama boynuzlarınla dev gibi görünüyor olmalısın."

"Cat'in boyuna bir el mesafesi kadar yakın olduğunu biliyorum ve o benim omzuma gelmiyor." Iris zihnindeki imgeye uyuyormuş gibi başını sallıyor ve elleri omuzlarımda gezinerek keşiflerine devam ediyor. "Biz de daha genişiz. Benim halkımdan birinin yanında çok küçük görünüyorsun."

"Çok büyüksün," diye bitiriyor ve daha fazlasını keşfetmeye isteksizmiş gibi ellerini kucağına geri çekiyor.

İşi bittiği için hayal kırıklığına uğradım. Ellerin üzerimdeki hissini sevmiştim... ama daha aşağıları keşfetmediğine de sevindim. Aletim sertleşti ve giysilerimi zorluyor ve kemerimin sıkışması bile bir şeylere yardımcı olmuyor. "Ne düşünüyorsun?"

Iris küçük bir iç çeker. "Korkarım pek de tavşan gibi değilsin." "Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır mı? Bir bakıma bıyıkların ve dişlerin olmadığı için memnunum. Ama bana eski korku hikayelerindeki şeytanı hatırlatıyorsun. Bacakların bir keçininki gibi geriye doğru bükülüyor, değil mi?"

Geriye doğru eğilmek mi? "Neden geriye doğru eğilsinler ki?"

Omuz silkiyor. "Sadece geri kalanınızı hayal etmeye çalışıyorum. Bazı eski kitaplarımızda iblisler böyle görünüyor."

"Dizlerimi hissetmek istiyorsan, seninkilerle aynı şekilde büküldüklerinden emin olabilirsin."

"Sorun değil. Senin sözüne güveniyorum." Ama yüzünde bir gülümseme beliriyor ve yanımdaki yatağa yerleşiyor. Keşke yine göğsüme kıvrılrsa diyorum ama sessizce yanıma uzanıyor, yüzü bana dönük. "Bizi tuhaf mı buluyorsun?"

"İnsanlar mı? Hem evet hem hayır. Fran ve Cat'i ilk gördüğümde, bu kadar solgun ve cılız bir şeyden nasıl hoşlanılabileceğini merak etmiştim. Ama şimdi farklı hissediyorum."

"Onları tanıdığın için mi?"

"Çünkü seni tanıyorum. "Doğru. Onlar da herkes gibi insan. İçindeki insanı tanıdıktan sonra, dış görünüş o kadar da önemli değildir."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

"Beni çirkin mi buluyorsun? Boynuzları ve kuyruğu olan mavi bir erkeğin hayal ettiğinizden çok farklı olduğunu düşünüyorum."

"Keşke bilseydin." Yine kıkırdıyor ve ben büyüleniyorum. "Ama hayır, seni çirkin bulmuyorum. Maviyi görmek isterdim ama..." Omuz silkiyor. "Sadece hayal gücümü kullanacağım." Yanağını derme çatma yastığa yaslıyor. "Teşekkür ederim."

"Neden bana teşekkür ediyorsun?"

"Çünkü çok nazik davrandın ve öyle olmak zorunda da değilsin. Muhtaç olduğumu ve korktuğumu biliyorum ama bana yardım ettiğin için minnettarım."

"Benim için bir zevk," diyorum ona. Yatakta benimle ne kadar sakince yattığını düşünüyorum. Hâlâ o kadar çok güven var ki merak ediyorum. Eğer cinsel istismara uğramış olsaydı, onunla yatmamı ister miydi? Yoksa konuşmalarımız çok mu farklı olurdu? "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Çoğu köle taciri insanları çok özel bir hizmet için alır. Sana... dokundular mı?" Bunu kibarca nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Beni seks için mi kullandılar?" Iris başını sallıyor. "Sanırım bu orijinal planın bir parçasıydı, ama bakire olduğumu öğrendiklerinde

beni başka birine satacak. Çok uzun bir ismi olan bir asteroit lordu. Bakire bir insan istiyordu. Sanırım böyle bir şey yapmadıkları için şanslıyım. Yine de başkalarına zarar verdiklerini biliyorum. Bunu duyabiliyordum." Omuzları çöküyor ve biraz daha içine kapanıyor. "Çok şanslıydım."

Homurdanıyorum, bu ifadeye katılıp

katılmadığımdan emin değilim. "Ne oldu?"

"Kendinize şanslı diyorsunuz ama yine de sizi çok incittiler."

"Evet, ama bu şekilde ve başka şekillerde de yaralanabilirdim." Omuz silkiyor ve ellerini yanağının altına sıkıştırıyor. "Ben hayattayım. Diğerleri... Çılgınlıklarını duyabiliyordum. Ölüyorlardı. Kokusunu alabiliyordum." Sertçe yutkunuyor. "Hayır, ben şanslıyım."

"Neden gözlerini kestiler?"

"İtaatsizlik ettim." Sesi donuk, yenilmiş. "Beni ilk yakaladıklarında çok öfkeliydim. Herkese saldırdım. Silah çalmaya çalıştım. Bir keresinde kafesimden kurtuldum ve geminin bir bölümünü sabote ettim. İlk başta bana vurdular ama işe yaramadı. Beni aç bırakmak da işe yaramadı. Sonra parmaklarımı kesmeye başladılar." Ellerini birleştiriyor ve parmaklarını kayıp serçe parmağının üzerinde gezdiriyor. "Yine de karşı koydum, çünkü pes etmek istemiyordum."

Onun ruhuna hayranım... ve aynı zamanda nereye gittiğini de merak ediyorum. Çizdiği resim, yanımdaki sakın, sinmiş kadından çok farklı, alıngan bir savaşçı.

"Seni köle olarak vermek istediler ama yine de gözlerini mi oydular? Seni kalıcı olarak sakat mı bıraktılar? Dürüst olmak gerekirse, bu malların kötü kullanımı gibi görünüyor."

Omuz silkti. "Beni satın alan lord mu? Bu onun fikriydi. Bana ihtiyaç duyduğu şey için gözlere ihtiyacım olmadığını söyledi. Ondan sonra..." Kıpırdamadan duruyor. "Dövüşmeyi bıraktım."

Tamamen sessizliğe gömüldüm. Öfke zihnimde kabarcıklar oluşturuyor. Dışarıda öldürülecek başka bir erkek daha var demek ki. Sadece o hurdayı işleten iki serseriye değil, bu diğer erkeği, bir dişiye sırf bir kadın olduğu için sakatlamaktan çekinmeyen bu lordu

uysal bir hayvan gibi davranmazdı. "Çok sessizsin," diyor Iris küçük bir sesle.

"Kızgıyım." Omuzlarının sertleşmesinden nefret ediyorum. "Sana değil. Seni kaçıran ve sana zarar veren serserilere. Artık öldüler ama keşke onları tekrar öldürebilseydim."

"Önemli değil," diyor usulca.

Önemi var. Benim için çok önemli. "Adını hatırlıyor musun?" "Kim?"

"Asteroitteki lord. Bakire isteyen." Böylece onu yok edebilirim.

"Hayır." Esniyor ve bana biraz daha yaklaşıp yanağını koluma yaslıyor. Elleri pazuma dolanıyor, sanki yalnız olmadığını hatırlatmak için bana sarılmak istiyormuş gibi. "Uzun ve dilimi dolaştıran bir şeydi. Belki tekrar duyarsam hatırlarım." Omuz silkiyor.

"Önemli değil," diyorum ve başını okşuyorum, saçları parmaklarımdan altından ipek gibi kayıyor. "Uyu, Iris. Ben burada olacağım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Bana teşekkür etmesine gerek yok, ama şimdilik bırakıyorum. Nezaket için onu sürekli kötü hissettirmenin bir anlamı yok. İçinde hiç mücadele kalmamasına şaşmamalı. Onu kırdılar ve iyileşecek zamanı olmadı.

Her zaman onun için burada olacağım, karar verdim. Her zaman.

IRIS

I

Gecenin bir yarısı uyandım, kafam karışmıştı. Panik içindeydim. Rüyalarım katliamla, gözlerime doğru indirdikleri sivri uçlu uzaylılarla, çirkin yüzlerindeki neşeli bakışlarla ilgiliydi.

Yüzler. Nefes nefese, karmakarışık yarı uyanık düşüncelerimi sıralamaya, neyin gerçek neyin rüya olduğunu belirlemeye çalışıyorum.

Yanımda biri horluyor.

Bazı nedenlerden dolayı, bu beni topraklıyor. Nerede olduğumun farkına varıyorum. Büyük, ağır bir kol yanımdan sarkıyor, kolumu onun kolunun altına sıkıştırıyor ve belime sokuyor. Kendimi kapana kısılmış hissetmek yerine, güvende hissediyorum. Rahatlamış. Horlaması bile hoşuma gitti. Tekrar battaniyelerin üzerine yerleşiyorum ve vücudumu onunkine yaklaşıtıyorum.

Alvos.

Beni güvende tutacak.

Uyumaya devam ediyorum.

*Bir Hafta Sonra***IRIS**

I Rahatlamam ve yerleşmem zaman alıyor. Her şey yeni ve tuhaf ve kör olmanın ve küçük bir kafese hapsolmanın, kör ve küçük bir kafese hapsolmaktan çok daha korkutucu ve çok farklı olduğunu öğreniyorum.

milyonlarca geçidin olduğu garip bir uzaylı gemisine girip kayboluyorum. İlk başta adımları saymaya başlıyorum, ta ki geminin bilgisayarının bana yol tarifi verebildiğini fark edene kadar, tıpkı Dünya'da telefonumda kullandığım sürüş uygulaması gibi. Ona Uzay-Siri diyorum, duvara çarpmadan önce beni her zaman durduruyor, bu yüzden belirli alanlara aşına olana kadar onu bir rehber olarak kullandığımdan emin oluyorum.

Mürettebat geminin ne kadar küçük olduğundan bahsediyor ama bana büyük görünüyor. Bir araya getirilmiş bir ya da iki evden daha büyük. Çoğunlukla tek katlı, bir sağlık bölümü, bir yemekhane, köprü, dinlenmek için eğlence odaları, iki depo bölümü ve sonra dört uzaylının her biri için mürettebat odaları ve koridorlar ve dolaplardan oluşan bir labirent var. Muhtemelen gemide daha da fazlası vardır ama ben henüz karşılaşmadım. En cesur kaşiflerden biri değilim.

Ekip yeterince iyi görünüyor. Hepsiyle tanıştım. Kaptan, Kivian, beklediğim gibi değil. Herkes ona kıyafetleri ve

Titizlik, bu yüzden onu biraz züppe olarak hayal ediyorum. Fran-insan arkadaşı

-Pratik biri. Akli başında ve zeki biri ve korsan mürettebatı onsuz da gayet iyiiken, bence o bir nevi geminin annesi. Herkesle ilgilenildiğinden ve *Budala'da* her şeyin yolunda olduğundan emin oluyor. Tarekh, bana korkunç derecede çirkin olduğu söylenen büyük ve rahat bir doktor, Cat ise onun eşi olan vahşi ve açık sözlü bir insan kadın. Ufacık tefecik, şakayı seven bir derviş ve taklit edemesem bile onun cesur kişiliğini seviyorum.

Alvos dışında en yakın olduğum kişi Sentorr'dur, garip bir şekilde. Kibar ve çekingen biri ve etrafımda havadan sudan konuşma ihtiyacı hissetmiyor. Sessizce oturmaktan ve beni kendi halime bırakmaktan memnun. Fran'in yaptığı gibi her zaman eğlenmemi sağlamak zorunda değil. Cat genellikle Tarekh'e kalçasından bağlı ve ne zaman gırtlaktan küçük bir kıkırdama çıkarsa, benden birkaç metre ötede birbirlerini okşadıklarından ve bunu göremediğimden endişeleniyorum. İyi niyetli olduklarını bilsem de etraflarında olmak beni biraz rahatsız ediyor.

Sentorr sadece çalışıyor. Gemiye odaklanıyor ve köprü üstündeki kumandalarına dokunuyor ve ben soru sorduğumda, içinde hiç tüy olmayan net bir yanıt veriyor. Belki de Sentorr'da bastırılmış bir arkadaş tanıyorumdur. Sanırım o da benim gibi, her şeyi içine atıyor ve dünyaya kim olduğuna dair çok odaklanmış bir resim veriyor. Ben sakın ve uyumlu biriyim. O verimli.

Ve muhtemelen sadece kendimizi kandırıyoruz. Ama

yine de bu, Alvos'un aksine onun yanında olmayı

kolaylaştırıyor.

Alvos - ona hala böyle hitap ediyorum, beni düzeltecek mi diye bekliyorum - hem harika hem de zor biri. Bu noktada ona dolaylı olarak güveniyorum. Koruyucu ve şefkatli, rahat ve güvende hissetmem için elinden geleni yapıyor. Ne zaman onunla aynı odada olsam -ki bu sık sık oluyor- yakınımda duruyor ve bir rehber ihtiyacım olursa diye sessizce kolunu uzatıyor. Bunu büyük bir mesele haline getirmiyor ve bana asla bir yükmüşüm gibi hissettirmiyor. Her sabah gözlerimin üzerine kurdele bağlıyor çünkü yaralarımı diğerlerinden saklamak bana kendimi daha iyi hissettiriyor. Ve her gece, kollarını bana dolayarak benimle aynı yatakta uyuyor. Sanırım günün en sevdiğim zamanı. Yatağa yerleşip bana sıkıca sarılması, güvende olduğumu ve bana bakıldığını bilmek. Konuşuyoruz da ama buna gerek yok, sadece onunla yalnız kalmayı seviyorum.

Tabii ki, aynı zamanda son derece sinir bozucu. GörünüŖe göre Alvos kavga çıkarmayı seviyor.

Mürettebatın kas gücüdür ve kafaların kırılması ya da silahların ateşlenmesi gereken bir iş varsa, onların adamıdır. Kaçakçılarla buluşmaları gerektiğinde Kivian ve Tarekh'le birlikte gidiyor ve genellikle hafif kan kokusu alarak geri dönüyor. Bana bunun sadece burnundan ya da parmak eklemlerinden kaynaklandığı söylendi, çünkü tartışmaktansa yumruklarıyla pazarlık yapmayı tercih ediyor. Buna aldırımıyorum ama bazen benimle kavga etmeye çalışmasına aldırıyorum. Beni kışkırtıyor, ona karşılık vermemi sağlamaya çalışıyor. Ona teşekkür ettiğimde hırslıyor. Gün boyu beni sinirlendirmek, sakinliğimden başka bir şey göstermemi sağlamak için küçük şeyler yapıyor.

Ama ben bu dersi çoktan aldım. Sakinlik güvenlidir. Cat kadar alıngan olmak gözlerime, serçe parmağımın yarısına ve ayak parmağıma mal oldu. Artık bunu yapamam.

Bu yüzden kibar olduğumda bana hırladığında görmezden geliyorum. Beni sinirlendirmek için yaptığı küçük sözlü dürtüklemeleri görmezden geliyorum. Olmak istemediğim zamanlarda bile sakin ve telaşsız, tatlı ve kibarım.

Bu onu delirtiyor. Sanırım vahşi ve kontrolden çıkmış olsaydım hoşuna giderdi ama bunu yapamam. Artık o kız olamam.

Geriye kalan tek parçam itaatkâr olan.

Mürettebata yardım etmek için elimden geleni yapıyorum ama pek bir şey yapamıyorum. Geminin hiçbir ekipmanını nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Yabancı dilleri okuyamıyorum. Tarekh'in tıbbi sihirbazlığı sayesinde bir çeviri çipim var ama sadece konuşulan dillerde yardımcı oluyor. Kör bir kızın yapabileceği pek bir şey yok ve bu beni suçlu hissettiriyor. Görünüşe göre gemide herkesin bir işi var. Fran düzenli olarak envanter çıkarıyor ve Kivian'a gemideki çeşitli görevlerde yardımcı oluyor. Cat, Tarekh'e bakım işlerinde yardım ediyor. Görünüşe göre Sentorr navigasyon istasyonunda yaşıyor. Alvoss silahlardan sorumlu.

Göremediğim için silahlarla pek bir şey yapamıyorum ve temaslarını "güçlendirmesine" yardım etmek için gemiden ayrılamıyorum. Ben de gemiden ayrılmak istemiyorum. Burada güvendedeyken olmaz. Bu yüzden Sentorr ile köprüde takılıyorum ve insanların yolundan uzak durmaya çalışıyorum.

Görünüşe göre yoğun bir hafta. Kivian ve diğerleri bir uzay istasyonunda kaçakçılarla buluşuyor ve "kara madde" adı verilen bir şeyin bir dizi tekrar eden sevkiyatını ayarlıyorlar. Görünüşe göre *Fool'un* mürettebatı alıcılar buluyor, gezegen sisteminin dış kısımlarındaki tehlikeli yerlere gidiyor ve

İhtiyaç duydukları malları pazarlık ederek/çalarak alıyorlar ve sonra da geri satmak için gülünç fiyatlara satıyorlar. Gerekirse yalan söyledikleri, çaldıkları ve hile yaptıkları izlenimini edindim, ancak sıkı bir ekip ve özünde iyi insanlar, bu yüzden aslında yasaları çiğnemeleri beni rahatsız etmiyor. Tarekh ve Kivian'ın kadınlarına nasıl baktıklarını dinledim ve bu insanların kalplerinde kötülük yok.

Yine de bir korsan mürettebatına pek yardımcı olamıyorum. Sonunda Sentorr köprüde ellerimi kucağıma koyup hiçbir şey yapmadan sessizce oturmamdan sıkıldı. Oturduğum istasyona doğru ilerliyor ve önümdeki paneldeki düğmelere dokunmaya başlıyor - ne işe yaradığını bilmediğim için dokunmaya cesaret edemediğim bir panel. Diğerleri kantinde iş çevirirken, o bana iletişim panellerini görmeden nasıl çalıştıracağımı, bu düğmeye kaç kez dokunursam istediğim menüye ulaşacağımı gösteriyor ve sonra kulağıma zar zor girmeyi başaran garip şekilli bir kulaklık veriyor.

"Yetkilileri dinleyin," diyor bana. "Bunlar bu sistemdeki polis ve milislerin iletişim kurmak için kullandıkları yerel iletişim kanalları. Harekete geçtiklerini duyarsan bana haber ver. Sıra dışı bir şey duyarsan bana söyle. Konuşmaktan korkmayın."

Ona ürkek bir sesle "Pekâlâ," diyorum ve telsiz frekanslarını ve mesajları dinliyorum.

İlk başta sıkıcı geliyor. Rutin duraklara yerleşmek ve belirlenen saatlerde muhafızları değiştirmekle ilgili çok fazla sohbet var. Ama bir süre sonra bundan keyif almaya başlıyorum. Birkaç iletişim bandını gözden geçiriyorum ve saatlerin uçup gittiğini görüyorum. Dinlemekten hoşlanıyorum çünkü bana polisin o gün nerede olduğunu söylüyor. İstasyonda rutin kontroller mi yapıyorlar yoksa bu ayki kotalarını doldurdular ve geri mi çekiliyorlar. Milislerin kendi bölgelerindeki kayıtsız araçlardan yakındıklarını duyuyorum ve *Fool'u* belirli bir gezegene doğru yönlendirmememiz gerektiğini biliyoruz çünkü onlar baskı yapıyorlar.

Yaklaşık iki gün kanallar arasında gezindikten sonra, yakınlardaki bir nakliye şeridinde terk edilmiş bir yük gemisi haberine kulak misafiri oldum, mürettebat yaşam kapsülleriyle en yakın istasyona doğru fırlıyordu. Bunu Alvus ve diğerleriyle paylaşıyorum ve bir sonraki bildiğim şey, ona doğru bir rota belirlediğimiz. Saatler sonra, kargo

-Görünüşe göre silahlar *Fool'un rıhtımına indirildi* ve hızla uzaklaşıyoruz. Kivian ve diğerleri sırtımı sıvazlıyor ve az önce *Fool'un* parasını hak ettiğimi söylüyorlar. Fran beni dinlemenin ne kadar yararlı olduğunu söylüyor.

Çünkü daha önce başlarını belaya sokmuşlardı.

Kendimi iyi hissediyorum. Yararlı. Kurban olmaktan başka bir şey yapabiliyormuşum gibi. Umarım bu bana burada bir yer kazandırmaya yeter.

Çünkü başka bir yerde yerim olduğundan emin değilim.

ALYVOS**I**

Ris'in soğukkanlılığı beni çıldırtıyor.

Yemekhanede diğerleri kutlama yaparken ben içkime bakıyorum.
Biz

Sentorr bile köprüdeki görevini bırakıp gelip bir süreliğine eğlenceye katıldı. Iris'in yanına oturmuş, Cat'in Tarekh'i iğnelemesini, kollarını iri adamın boynuna dolamasını ve içeceğinden bir yudum içip yüzünü buruştururken omzuna eğilmesini eğlenerek izliyor.

"Tadı sidik gibi," diyor. "İnsanlar bunu gönüllü olarak mı içiyor?"

"Bu bira ve evet yapıyorlar." Cat sırtarak onun kulak memesini yalıyor. "Ve hepsini içmek zorundasın."

Bana alaycı bir bakış attı. Ben de kendi birama bakıyorum. Terk edilmiş yük gemisinde bunlardan bir sandık bulduk, başka bir D Sınıfı dünyadan gelen ve bir tür böceğe benzeyen paketlenmiş atıştırılabilirlerle birlikte. Fran bu tür şeylerin karaborsada satıldığından şüpheleniyor. Birayı saklamaya ve kutlamaya karar verdik, çünkü yük gemisinin kargosu bize bir aylık yakıtın yanı sıra başka şeyler de alacak. Kivian ve Fran, alarmı alacak kadar zeki olduğu için Iris'e çok kızıyorlar. Sentorr bile ona gururlu bir bakış atıyor.

Iris ise ellerini kucağında kavuşturmuş, her zamanki gibi soğukkanlı ve telaşsız, kırmızı kurdelesı gözlerini kapatmış, ağzındaki gülümsemeden eser kalmamış bir şekilde öylece oturuyor.

Geçen hafta hem mutluluk hem de cehennem gibiydi. Iris'in hayatımda olması her şeyi daha iyi yapıyor. Sabah uyandığımda onu yanımda yatarken görmeyi seviyorum. Onun kokusunu seviyorum. Vücudunu kollarımda hissetmeyi ve bana sokulmasını seviyorum. Nadir kıkırdamalarını ve daha nadir gerçek gülümsemelerini seviyorum.

Bu gün, bizimle birlikte yerini bulduğu için bir kutlama günü olmalı. Kendini rahat hissettiğinde ve kalıp kalmayacağı sorusu *Fool'un* saflarına resmi bir hoşgeldine dönüştüğünde. Bunun yerine diğerleri onun etrafında kutlama yapıyor, yüz ifadesinin her zamanki gibi dikkatle boş olduğunu fark etmiyorlar.

Ama fark ettim. Onunla ilgili her şeyi fark ediyorum.

Ayrıca Sentorr'un onun hemen yanında oturduğunu ve köprüde onunla giderek daha fazla zaman geçirdiğini fark ediyorum.

Umurumda olmamalı. Onun benim olduğunu biliyor. Bana arkadaşlıktan başka bir ilgi göstermedi.

Bu, ona doğru gülümsemesinden hoşlandığım anlamına gelmiyor. Ya da Fran, Iris'in terk edilmiş diğer yük gemilerini bulmak için köprüde daha fazla zaman geçirmesi gerektiğinden bahsettiğinde. Kıskanıyorum. Mantıklı değil ama Iris'e karşı hissettiklerimin hiçbirisi mantıklı değil.

Gülümsemelerinin benim için olmasını istiyorum.

Bundan da öte, gülümsemesinin gerçek olmasını istiyorum. O zaman artık korku içinde yaşamadığını anlayacağım. O zamana kadar, dilediği her özürden, yaptığı her nazik jestten nefret ediyorum. Her sessiz anından. Hepsi beni hayal kırıklığından delirtiyor.

Sadece bir hafta olduğunu biliyorum ama ondaki değişiklikleri görmek için yanıp tutuşuyorum. Bir gün mutlu ve rahat olacağını bilmek için. Şu an olduğundan daha az kırılmış olmasını. Buranın onun evi olduğunu anlamasını istiyorum.

Ben de öyleyim.

Yine de sabırsız bir piçim. Erken olduğunu biliyorum. Zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum. I

Sadece zorlandığında bana ulaşmasını istiyorum. Belki bencelim ama zaten ona olan ihtiyacımdan delirmiş durumdayım.

Ve aldığım tek şey diğerlerinin aldığı aynı sabırlı, mesafeli gülümsemeler. Birama kaşlarımı çatıyorum, hayal kırıklığının ötesinde.

"Bugün kendini iyi hissediyor musun?" Fran merakla bana soruyor. Yüzümdeki asık ifadeyi fark etmiş ve bana endişeyle bakıyor.

Iris'in fark edip etmeyeceğini merak ederek omuz silkiyorum ve sonra çocukça davrandığıma karar veriyorum. Kızın bana dikkat edip etmediğini görmek için surat mı asacağım? Tam bir aptalım. "Sadece dikkatim dağınık."

Cat, Tarekh'in omzunun üzerinden uzanıp birasını aldı ve bir yudum içti, "Gemide biri her zamanki gibi değildi," dedi. "Yumruklayacak kimse olmadığı için üzgün bile görünmüyordun."

Yine omuz silkiyorum. Haksız değil. Normalde başka bir gemiye bindiğimiz anda kana susamışlığım alevlenir. Orada kimse olmasa da fark etmez. "Savaş moduna" geçerim, bir saniye içinde savaşılmaya hazır olurum. Ama bugün havamda değildim. Iris'in iyi olup olmadığını, onun yanında olmadığımı için endişelenip endişelenmediğini merak edip duruyordum.

Çoğunlukla sadece ona geri dönmek istedim.

Elbette peşimizden gelen herkesi alt edebilirdim. Sadece bugün normalde olduğum kadar aç değildim. Görünüşe göre şiddet arzusunun yerini farklı bir arzu almış.

Iris'e bakıyorum. Bana doğru dönmüş ama dudaklarında o pasif, sahte gülümseme var ve bu ruh halimi daha da kötüleştiriyor. Ayağa kalkıyorum. "Bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum." Başka kimse yorum yapmadan odadan çıkıyorum. Pislik gibi davrandığımın farkındayım ama bu gece şakalaşmak için uygun bir ruh halinde değilim ve kimsenin moralini bozmak istemiyorum.

Keşke daha sabırlı olsaydım. Cat'e ihtiyacı olan her şeyi veren ve onun kendisine gelmesi için aylarca bekleyen Tarekh gibi değilim. Iris'in bana gelmesi yıllar sürerse... Önce ben delirebilirim. Buna degecek ama o zamana kadar yine de çıldırmış olacağım. Iris'le paylaştığım kamaraya doğru ilerlerken, umarım bu gemi gemide huysuz bir üyeye sahip olmaya hazırdır, diye düşünüyorum kendi kendime oldukça ekşi bir şekilde.

Yine de orada yalnız olmak garip hissettiriyor. Yatağın kenarına oturup çenemi ovuşturuyorum ve "benim" odamı düşünüyorum. Aslında bizim odamızı. O ilk geceden beri, benden onunla yatmamamı istemedi. Aslında her gece yatmadan hemen önce yorganın altına girip bana uzanıyor, sanki o gece birlikte uyuyacağımızı ima eder gibi. Ve tabii ki bunu istiyorum. Dışımı saatlerce bana doğru tutmak mı? Onu kollarımda tutmak ve orada güvende hissettiğini bilmek? Dünyada bunun gibi bir duygu yok. Ona dokunmayı ya da insanların çok sevdiği öpücükler için onu zorlamayı hiç denemedim. Bu doğru gelmiyor.

Belki de sabırsızlığım Iris'i benim yapmak istediğimden değil -öpücükler, çiftleşme ve diğer şeyler- onun gerçek kişiliğinin ortaya çıkmasını istediğimden kaynaklanıyor. Gerçek Iris'in ortaya çıkmasını istiyorum. Biri boktan bir yorum yaptığında, Fran ya da Cat gibi uzanıp ağzının ortasına bir şaplak atmasını istiyorum.

Yine de ondan çok şey istiyor olabilirim. O da benim gibi kırık bir şey. Hayatta kalmak hâlâ aklındaki ilk ve en önemli şey ve Iris de bu şekilde hayatta kalmayı seçti.

Alnımdaki plakaları ovuyorum ve onun için daha iyi bir erkek, daha anlayışlı bir erkek olmayı diliyorum. Onun kırık parçalarını anlıyorum ama bu onlarla nasıl başa çıkacağımı bildiğim anlamına gelmiyor.

Odamın kapısı çalıyor. "Iris," diye sesleniyor ve bir an sonra arzularımın nesnesi odaya giriyor, eli duvarda. Sanki odada beni arıyormuş gibi başı ileri geri hareket ediyor. "Alvos?"

"Ben buradayım." Onun acı veren güzel yüzüne bakıyorum ve ihtiyacın içimi kemirdiğini hissediyorum. "Diğerlerine katılmalısın. Bu gece kötü bir arkadaşım var."

Tereddüt ediyor. Bir yanım saçlarını savurup yine de yanıma oturmasını umuyor. En azından bu bir meydan okuma olurdu. Ama sanki bu küçük hareket bile onun için çok fazlaymış gibi kapı aralığında kalıyor. "Her şey yolunda mı?"

Sırf peşini bıraksın diye evet demek istiyorum ama ona asla yalan söylemek istemiyorum. "Bu uzun bir hikaye."

"Hikayeleri severim," diyor Iris yumuşak bir sesle. "Ve iyi bir dinleyiciyimdir." Homurdanıyorum ama bundan fazlasını

söylemiyorum.

Başını eğiyor. "Sorun ben miyim? Bana kızgın mısın?"

"Şu anda seninle gerçekten mutlu değilim, hayır. Ama bu benim sorunum."

Nefesini içine çekişini izliyorum. "Seni gücendirecek ne yaptım?" Sözleri çözülmesi gereken bir sorun gibi ifade ediliyor. "Bir daha yapmamam için bana söyleyebilir misin?"

Bir an için ona iyi olduğunu söylemek istiyorum. Sorunun bende olduğunu. Ama hayal kırıklığım kabarıyor ve yataktan kalkıp kapı aralığında durduğu yerden ona yaklaşıyorum. Geri çekilmediğini gördüğüme seviniyorum ama yine de ondan daha fazlasına ihtiyacım var. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"İstiyorum."

"Bana bir şey göstermeni istiyorum. Herhangi bir şey. Senden bir duyguya ihtiyacım var." Çok hareketsiz. "Duygu mu?"

"Ne istersen," diye hırıliyorum, eğilerek. Hıncımı ondan çıkarıyorum, biliyorum. Sadece bu kadar sakın olmasından nefret ediyorum. "Öfke. Hayal kırıklığı. Pislik. Dünyada her şey yolundaymış gibi gülümsemenin ötesinde bir şey. Biri gözlerini oyduğunda kızgın olmak-"

Bana tokat attı. Eli o kadar hızlı ve çabuk fırladı ki hareket ettiğine bile şaşırdım. Tabii benden daha küçük olduğu için eli yanağımdan çok çeneme çarpıyor.

İkimiz de sessizliğe gömüldük. Aramızdaki hava uzun bir süre ağırlaştı.

Gülüyorum, ses karnımdan gümbür gümbür yükseliyor. Çok heyecanlandım.

Iris farklı bir tepki veriyor. Her yeri titremeye başlar, vücudu sarsılır. Yüzü tamamen solgunlaştı ve çökmeye hazır görünüyor. "Özür dilerim," diyor hızla ve sesi titriyor. "Çok üzgünüm-"

"Her şey yolunda," diye başlıyorum ama titremesi devam ediyor. "Şşşt," diye fısıldıyorum, yüzünü ellerimin arasına alarak. O anda içimi bir hüznün kaplıyor. Bu kadar korkmuş olmasından nefret ediyorum. Yanıt almak istiyordum ama bu korkuya mal olacaksa olmazdı. "Özür dilemesi gereken benim. Çok uzun zamandır kavgalar çıkardım.

içimde bir şeyler yerleşti. Kavga etmem gereken kişi sen değilsin."

"Özür dilerim," diye tekrar fısıldıyor, titremesi durdurulamıyor. "Ben sadece...yapamam. Korkuyorum. Böyle boş olmak... güvenli."

"Benimle güvende olmanı istemiyorum Iris," diye mırıldanıyorum. Ağzı o kadar güzel ve o kadar yakın ki başparmağımı üzerinde gezdirmek istiyorum. Eğilip dudaklarımı onunkilerin üzerine koymak ve çok tuhaf görünen ama her iki taraf için de çok keyifli görünen insan öpücüklerinden birini denemek istiyorum. "Benim yanımda gerçekten olduğun kişi olmanı istiyorum. İstedigimi düşündüğün kişi değil. En az sakıncalı olduğunu düşündüğün kişi değil."

"Henüz o noktaya gelmedim," diye fısıldıyor ve elleri benim ellerimi tutuyor. Bana yapışıyor. "Lütfen bunun için benden nefret etme."

Boğazımdan alçak sesle inliyorum. "Senden asla nefret edemem, Iris. Asla. Bu düşüncenin aklından geçmesine bile izin verme." Başparmaklarımı yanaklarında gezdiriyorum. "Henüz hazır değilsin ama hazır olduğunda, suratına yumruğumu indirmek için burada bekliyor olacağım."

Birazcık kıkırdıyor. Yeterince değil ama iş görür.

IRIS

TŞapka gecesi, paylaştığımız yatakta Alvos'a daha da yaklaştım. O küçük partiden ayrıldıktan sonra hava değişti ve diğerleriyle birlikte kalmak benim için zor oldu. Kutlamaya devam ettiler ve

Alvos'un kavga çıkarmasına şaşırmam gerekirdi - görünüşe göre onun olayı buydu - ama bedenim şaşırmasa da zihnim onunla kaldı.

Ne kadar rol yaparsam yapayım, içimi görmeye devam etmesi çok komik. Sakin, uysal biriymişim gibi davranmadığımı biliyor. İçime ne kadar çok şey gömdüğümü. Ama aynı zamanda eskiden olduğum kişi olmaktan da korkuyorum. Nasıl karşılanacağını düşünmeden şımarıklık yapan biri. Hoşuna gitmediyse, bu senin sorunun.

Yine de o kadının gözleri vardı. Ben aynı değilim ve asla olmayacağım.

Yine de Alvos'un olmamı istediği kişi olmak istiyorum. Korkusuz olmak istiyorum. Tanrım, bunu her şeyden çok istiyorum. Elimi göğsüne koyuyorum ve çıplak tenini ve göğsündeki kemikli plakaları hissediyorum. Geçen hafta içinde yatarken gömlek giymeyi bıraktı. Hâlâ pantolonunu giyiyor ve bana yer açsa da bazen sikinin kıcıma değen sıcaklığını hissedebiliyorum. Bu beni korkutmuyor, çünkü bana asla uygunsuz bir şekilde dokunmuyor. Elleri ne zaman üzerimde olsa, nazik ve saygılı oluyor. Diğer uzaylıların yaptığı gibi asla göğüslerimi ya da kalçalarımın arasını ellemedi.

Benden daha fazlasını istediğini biliyorum çünkü beni eşi olarak istediğini düşünüyorum. O kadar cahil ya da saf değilim. Aramızda elektriksel bir çekim var ve daha fazlasını istemeseydi ona yumuşak bir şekilde cevap vermem umurunda olmazdı.

Gerçek şu ki... ben de böyle bir şey isteyebilirim. Ona yaklaşıyorum ve kokusunu derin derin içime çekiyorum. Çok güzel kokuyor ve ben ona dokunmaya bağımlıyım. Beni bu kadar güvende hissettirmesini ve bu kadar güçlü olmasını seviyorum. Huysuz olduğunda ya da beni çok zorladığında bile kişiliğini seviyorum.

Ama korkuyorum ve bu adımı atmaktan endişe ediyorum. Aklım henüz bir ilişkiye, özellikle de bir uzaylıyla bir ilişkiye bakmak için doğru yerde mi bilmiyorum. Kendime güvenmiyorum, bu yüzden işleri ağırdan almalıyım.

Bu benim de baştan çıkarılmadığım anlamına gelmiyor. Ama henüz kendime güvenmiyorum.

*Haftalar Sonra***ALYVOS****I**

Ris ve ben iyi bir rutine girdik sanırım.

En azından benim için iyi. Eminim o da seviyordur. Biz her gece birlikte uyurlar. Şaşırtıcı derecede sakin uyuyor. Kabuslar göreceğinden emindim - savaştan sonra yıllarca gördüğümü biliyorum - ama bana tutunabildiği sürece iyi uyuyor.

Bana tutunmasını seviyorum, bu yüzden en ufak bir sorunum yok. Bu, çoğu sabah birbirimize sarılmış olarak uyanmamız anlamına geliyor ve giysileri yukarı doğru itilip tuhaf renkli teni ortaya çıktığında, onu yatağa fırlatıp gün ışığını dışarı atma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum.

İstemiyorum tabii ki. Onun güvende hissetmesini istiyorum.

Bu sabah yataktan kalkıp geriniyor, tuniği göğüslerinin üzerinde geriliyor ve ben sinsice sikimi avuçluyorum. Bunu yaparken beni görmemesi önemli değil, o orada dururken ve farkında değilken kendime dokunmak yine de yanlış geliyor. Iris saçlarını dalgınca ovalıyor ve sonra bir eli önünde, su dolabına doğru yöneliyor. "Geliyor musun?" diye soruyor uykulu bir şekilde.

Keşke. Yine de istediği şeyin bu olmadığını biliyorum ve bu yüzden dürtülerime karşı koyuyorum. "Geliyorum."

Duş aldıktan sonra havlulara sarınıyor ve odamın ana bölümüne doğru ilerlerken ben de içeri girip hızlı bir duş alıyorum. Aletimi sessiz, acımasız bir şekilde tamamlamak için yeterince zaman var ve sonra giyinmek için dışarı çıkmadan önce sabunlanıp hızla duruluyorum.

Iris bir süveter giymiş bekliyor ve ben yaklaştığımda tarağı bana uzatıyor. "Sakıncası yoksa," diye mırıldanıyor.

Hiç umursamıyorum. Bu rutinimizin bir parçası ve onun için ipeksi saçlarını taramayı seviyorum. Acele etmeden ıslak saç tellerini dikkatlice açıyorum. Her şey taranıp düzgün hale geldikten sonra, onun için saçlarını örüyorum. Cat'ten ödünç aldığım başka bir kurdeleyle bağlıyorum, gerçi bu kurdele biraz üzgün ve yıpranmış görünüyor. Örgüsünü bitiriyorum ve omzuna koymadan önce hafifçe okşuyorum. "Daha fazla kurdeleye ve saç tokasına ihtiyacın var. Bugün ilerleyen saatlerde istasyona yanaştığımızda sana biraz getireceğim."

"Teşekkür ederim," diyor eşit bir şekilde.

Keşke hafif bir beylik laftan daha fazlasını söyleseydi. Ama Iris her zaman tatlı ve yumuşak başlıdır. Hiçbir şeyi umursamaz. Asla üzülmez. Hiçbir şey istemez; duş için ekstra sıcak su, daha büyük bir havlu ya da daha büyük bir yastık gibi. Tek bir şey bile istemez.

Bu beni deli ediyor.

Sakince önümde otururken örgüsünün ucuyla oynuyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Muhtemelen kavga çıkarıyorum, biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Ondan bir yanıt istiyorum. Bir şey. Herhangi bir şey.

"Tabii ki."

"Cat ve Fran'in *Fool'a* bindiklerinde istedikleri ilk şeylerden biri eve dönmektir. Dünya'ya dönmek. Bu konuyu hiç açmadın bile. Nasıl olur?" Konuşmak için ağzını açtı ama o konuşmadan ben sözünü kestim. "Sakın bana bunun eve dönmek istemediğin için olduğunu söyleme. Bunun doğru olmadığını biliyorum."

Iris bir an cevap vermekte zorlanır ve konuştuğunda sesi

duygu yüklüdür. "Sormadım, hayır. Sanırım bir şeyler olduktan sonra bir daha asla eve gidemeyeceğimi biliyordum." Sertçe yutkunuyor ve parmaklarıyla oynuyor

-Kesik olanı ovuştururken fark ettim. "Bu değişti mi?"

"Hayır," diyorum sertçe. Sonra da bu konuyu açan ve onu üzen ben olduğum için kendimi lanet olası bir pislik gibi hissediyorum. "Dünya'ya geri dönüş yok."

Onun küçük, kabul edici baş sallaması beni hayal kırıklığına uğrattı. Bu beni her zamankinden daha kötü hissettiriyor. Onu hem sevip hem de nasıl sarsmak isteyebilirim? Ama yapıyorum.

O çok sakin. Onun bir fırtına olmasını istiyorum. Bir öfke fırtınası. Kaos, öfke ve gözyaşı olmasını tercih ederdim, çünkü bunları anlayabilirdim.

Bu doğal olmayan sakinlik? Bunu hiç anlamıyorum.

IRIS

"A Pekâlâ, biri bana bir fiil söylesin." Fran'in parmaklarının tabletine vurduğunu duyuyorum.

Cat kıkırdarak "Dicking," diyor.

Ben de buna biraz kıs kıs gülerek kupamı dudaklarıma götürüyorum. Bu gemide tercih ettikleri sıcak çay tam olarak kahve sayılmaz, ama ihtiyacı yeterince karşılıyor. Diğerlerinin daha çok bira içtiğinden eminim, ama ben mesakkah gibiyim

-Tadını alamıyorum. "Senin için her şey

sık," diye takılıyor Fran ona.

"Tanrım, evet," diye hülyalı bir şekilde cevap veriyor Cat. "Biraz sık seviyorum."

Bu sefer ikisi de kıkırdıyor ve ben de gülümsüyorum. *Fool* yakıt ikmali için bir istasyona yanaşmış durumda ve Kivian da "sticks" adında bir kumar oyunu oynuyor. Korsan mürettebatının planlarından biri de farklı istasyonlarda ortaya çıkmak, dikkatsiz yüksek bahisçiler gibi etrafa para saçmak ve bir dahaki sefere ortaya çıktıklarında onları oyuna getirmek. Oyunun bir parçası da insanlarla oynamaktır ve Kivian bu konuda harikadır. Alvös ve Tarekh yakındaki bir masada takılıyor ve araya giriyorlar.

Gemide biz bayanlar ve Sentorr'dan başka kimse olmadığından, bir şeyler içmeye karar verdik.

oyun gecesi. Elbette, renklerin ve oyun taşlarının dikkatli bir şekilde yerleştirilmesini gerektiren çubuk oyununu göremiyorum. Kızların da oyun kartları ve dominoları var ama ben kart oynayamıyorum ve hafızam domino için yeterince iyi değil. Bulmaca ve içki ile başladık ve şimdi de Mad Libs'in uzaylı versiyonu olan Choices adlı mesakkah oyununa geçtik. Fran'in dediğine göre Homeworld'de çok popülermiş. Her halükarda eğlenceli.

Ve Cat'e birkaç bira içirdiğinizde gerçekten komik oluyor. Her kelimeyi tamamen iğrençleştiriyor. Her seferinde en az yarısı "sik" oluyor. Ya da bir çeşit "sik".

"Bir isme ihtiyacımız var," diyor Fran.

"Diiiiiick," diye sesleniyor Cat. "Bütün sikler!"

"Kızım, birayı bırak. Bırak Iris biraz oynasın."

"Dick, Iris," diye fısıldıyor Cat, bana doğru eğilerek. Nefesi yanağımda geziniyor ve kesinlikle bira kokuyor. "Ona sikini söyle."

"Çaya ne dersin?" Çayımdan bir yudum daha alıyorum ve fincanımı işaret etmek için kaldırıyorum.

Kedi inliyor. "Tanrım, hiç eğlenceli değilsin. Sentorr'un senden daha iyi sözleri var. Bir sonrakini ondan yapmasını istemeliyiz."

"İyi fikir," diyor Fran ve telsizi açtığını duyuyorum. "Hey, Sentorr. Meşgul müsün?" Cat sarhoşça kıkırdıyor ve ben de onun ne kadar hafif sıklet olduğunu görüp çok eğleniyorum. Diğerleriyle oyun oynamak konusunda emin değildim -onların yanında hâlâ temkinli ve çekingenim- ama bunun çok eğlenceli olduğunu itiraf etmeliyim.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim Fran?" Sentorr çok kibar bir şekilde soruyor. Sesi telsizden tiz geliyor.

"Bana bir sıfat verebilir misiniz? Tanımlayıcı bir kelime? 'Hızlı' ya da 'mavi' gibi bir şey."

"Choices mu oynuyorsun?" Sesinde duyduğum şey eğlence mi?

"Oynuyoruz. Sıfat, lütfen?"

"Bir düşüneyim. Bu oyunda oldukça iyiyimdir, bilirsin." Kedi küçük bir homurtu çıkarıyor ama Sentorr bunu duymamış olmalı. Bir an sonra cevap verir. "Peki ya 'sert'?"

"Teşekkür ederim," diyor Fran boğuk bir sesle. Telsizin kapandığını duyuyorum ve bir an sonra iki kadın da kahkahalarla inliyor.

"Stiff!" Cat kıkırdayarak çığlık atıyor. "Aman Tanrım! Bu inanılmaz." Çayıma gülümsüyorum. "Bu oyunda iyi olduğunu söylemişti."

Daha fazla kahkaha patlatırlar. "Bu şimdiye kadarki en iğrenç hikâye," diyor Fran, hırıltılı bir şekilde güler. "Bayıldım buna. Döndüklerinde bunu kesinlikle çocuklarla paylaşmalıyız." Mutlu bir şekilde iç geçiriyor ve sonra tabletine tekrar dokunuyor. "Tamam, nerede kalmıştık? Sıra sende Cat."

"Vur bana," diyor Cat yüksek sesle. "Ben buna hazırım!" "İsim."

"Dick." Kedi kıkırdamaya başlar.

Fran iç çeker. "Bu sefer zaten 'sik' kelimesini kullandın, inek. Başka bir şey seç. Iris, bunu almak ister misin?"

"Ben iyiyim," diyorum ve sadece gülümsüyorum. Kendime ait çok şey sunmaktansa onların şakalaşmalarını dinlemeyi tercih ediyorum. Hâlâ onlarla gülüp şakalaşacak ve içki içecek kadar rahat değilim ama etraflarında olmaktan keyif alıyorum. Keşke Alvös da burada olsaydı. İsim olarak ne seçerdi merak ediyorum. Belki "örgü"? Daha bu sabah benim için saçımı ördü. Genellikle ne kadar yumuşak olduğu ve dokunmaktan ne kadar hoşlandığı hakkında yorum yapar. Bunu düşününce biraz kızarıyorum ve sonra bu sabah Dünya hakkında konuştuğumuzu ve bana kızgın olduğu izlenimini edindiğimi hatırlıyorum.

Bu beni üzüyor ama ne yapacağımı bilmiyorum. Benden hoşlanmasını istiyorum. Benden çok hoşlanmasını istiyorum.

Günler geçtikçe kendimi ona daha da yakın hissediyorum. Bu sadece koruyucu ve şefkatli olmasından kaynaklanmıyor. Neler yaşadığımı anlıyor gibi görünüyor ve bazen beni zorluyorsa, bunun nedeni bu kadar korkmamamı istemesidir. Bunu anlıyorum. Ben de korkmayı bırakmak istiyorum. Sadece emin değilim.

Yapabilirim.

Yine de hiç kimse bana kendimi bu kadar güvende ve şefkatli hissettirmemişti. Diğerleri Alvös'un ne kadar öfkeli olduğundan bahsediyor ama benim tek bildiğim onun son derece nazik ve sabırlı olduğu. Alaycı bir mizah anlayışı ve bir mil uzunluğunda inatçı bir çizgisi var. Her gece bana şefkatle sarılır ve beni hiçbir şeye zorlamaya çalışmaz. Bazen ikimizin de spor yaptığını bildiğimiz gece ereksiyonu hakkında bir şeyler söylemesini diliyorum ama asla söylemiyor. Sanki benim ihtiyaçlarım onunkilerin önüne geçiyor ve bu çok tatlı olsa da... bazen beni yatağa atıp tutkuyla öpse nasıl olurdu diye merak ediyorum.

Tamam, öpüşmeyi çok merak ediyorum. Her gün. Bana her dokunduğunda. Uyurken nefesi tenimde her dolaştığında. Cat gibi cesur ya da Fran gibi kendime güvenen biri olsaydım, onu yakasından tutup insanların nasıl öpüştüğünü gösterirdim. Ama yapamıyorum. Bu düşünceyle içimde bir şeyler kilitleniyor ve olduğum yerde donup kalıyorum. Onu cesaretlendireceğim ve o da bana karşı değişecek.

Sonunda tekrar bir kafese gireceğimi ve benden tekrar parçalar almaya başladıklarında bunun benim suçum olacağını.

Alvos tereddütlerimi anlıyor gibi görünüyor. Odasının dar alanında birbirimize sürtündüğümüz birkaç kez oldu, aramızda bir şeyler... yüklü hissettiğinde. Dokunuşları olması gerekenden biraz daha uzun süre kalabildiğinde. Belki görme yetim olsaydı bunu fark etmezdim, ama bir duyu kaybına uğradığımda, tüm dokunuşlar çok daha anlamlı hale geliyor.

Ama yine de mükemmel bir centilmen. Beni yakınında tutuyor ve gözlere ihtiyacım olduğunda bana yardım ediyor. Bir kabustan uyandığımda saatlerce konuşuyor, sırf başka birinin sesini duyabileyim ve kafese kapatılmadığımı bileyim diye. O iyi bir adam.

Kendime izin versem sevebileceğim bir adam.

"Gerçekten," diyor Fran, kelimeleri hafifçe geveleyerek. "Bana bir isim ver. Ve 'sik' olmasın."

"Mahmuz," diye

yanıtlıyor Cat. İkisi de

kıs kıs güler.

"Spur?" ayımı küçük bir kaşıkla karıştırarak dalgınca soruyorum. "O da ne?" İki kadın da kahkahalarla uluyor.

Neyi kaçırdığımı merak ederek kahkahaların bitmesini bekliyorum. Kendimi şakanın dışında bırakılmış hissediyorum ve bu berbat bir şey.

Tabii ki, kıkırdamalar devam edip gittiğinde hissettiğim tüm acılar kayboluyor. Cat hırıldamaya ve nefes nefese kalmaya başlıyor ve Fran'ın kk kahkaha baloncukları nefes nefese "Yapamam, yapamam, yapamam" protestolarına dönüşüyor.

Her neyse, harika vakit geçiriyorlar. Ayrıca kokarcalar gibi sarhoşlar, ki bu da komik. Onların neşeli eğlencelerini duymak hoşuma gidiyor. Neredeyse yeniden arkadaş edinmiş gibi hissediyorum... ki bu ironik, çünkü şu anda bile kendimi diğerlerinden ayrı tutuyorum. İki içmiyorum. Eğlenceye katılmıyorum. Buradayım ama değilim.

Son zamanlarda hayatımın hikayesi.

Ayağa kalkıyorum ve çay fıncanımı lavaboya götürüyorum. Buradaki fıncanlar ellerimde yabancı bir his uyandırıyor ve lavabo da garip bir şekle sahip ama teknoloji ne olursa olsun bazı şeyler değişmiyor. Elimi soğuk metal tezgha bastırmak rahat hissettiriyor ve sonra duygularımı gizleyerek diğerlerine dönüp gülümsüyorum. "Sanırım Sentorr'u kontrol edip nasıl olduğuna bakacağım. Köprüde yapayalnız olmasından nefret ediyorum."

Kedi kıkır kıkır güler. "İşte böyle seviyor."

Muhtemelen haksız değil, ama onun sessizliğinde rahatlatıcı bir şey var. Onunla oturmak hoşuma gidiyor. "Belki ay ister mi diye bakarım." Fincanlardan birini bulana kadar etrafı yokluyorum, sonra onu dağıtıcının altına yerleştiriyorum. Parmaklarımın düğmelerin üzerinde dolaşmasına izin veriyorum, o kadar çok basılmış ki aşınmış ve parmak ucuma biraz daha sert gelen düğmeyi hissediyorum. ay için olan bu. Düğmeye basıyorum ve sonra dağıtıcının bana bittiğini söyleyen kk tıklamayı yapmasını bekliyorum ve sonra onu alıp ellerimde tutuyorum. Yolumu bulma konusunda iyiye gidiyorum ama yine de bir süreç. Diğerlerine el sallıyorum ve köprüye doğru ilerliyorum.

Ben odadan çıkarken Fran kıkırdamalar arasında, "Pekâlâ, bana bir isim daha ver," diyor.

Adımlarımı dikkatlice sayarak köprüye doğru ilerliyorum. Yürürken bir elimi önümde tutuyorum ve çok yavaş hareket ediyorum. Bir haftayı aşkın bir süre *Fool'u* öğrendikten sonra, köprüye kaç adım olduğunu, revire kaç adım olduğunu, Alvos'un kamarasına kaç adım olduğunu ve düzenli olarak gittiğim diğer tüm yolları biliyorum. Çok fazla ezber yapıyorum ve konsantre olmam gerekiyor çünkü dikkatim dağılırsa ya da izimi kaybedersem, çabucak bir duvara çarpabilirim. Alvos buradayken bana kol kanat geriyor ya da rehberim gibi davranıyor ve bu ilgiden ve onun arkadaşlığından hoşlansam da daha bağımsız olmak istiyorum. Birine bağımlı olmadan etrafta dolaşmayı öğrenmem çok önemli.

Otuz yedi adım, sağa dönüş ve ardından yirmi iki adım daha ve köprüye açılan duvar panelinin önünde elimi sallıyorum. Kapı açıldığında bilgisayar "Iris," diye anons ediyor ve içeri giriyorum.

Bir an bekliyorum, yönümü bulmaya çalışıyorum. Köprü sessiz ve ben zihinsel olarak her şeyin haritasını çıkarıyorum. On adım sağda Alvos'un terminali ve onun birkaç adım ötesinde Sentorr'un navigasyon terminali var. Ön tarafta büyük bir ekran var ve Kivian -ya da Fran- zaman zaman orada oturuyor. İletişim ve çeşitli görevler için başka bir kabin daha var ve burası "gayri resmi olarak" Tarekh'in yeri, ancak Cat bana onun köprüde Sentorr'a laf atmak dışında pek bir şey yapmadığını söyledi.

Yol gösterici homurdanarak varlığımı onaylıyor.

Çayı kaldırıyorum. "Sana bir içki getirdim."

"Umarım o bira değildir," diyor. Elimden almak için ayağa kalkmıyor, ki bunu dolaylı yoldan takdir ediyorum. Bunu yapsa benim için daha kolay olurdu ama kolay olanı düşünmeyi bırakıp uzun vadeli bağımsızlığı düşünmeye başlamam gerekiyor. Bu yüzden adımlarımı sayıyorum ve ilerliyorum ve elim onun istasyonundaki masanın kenarına düştüğünde bir başarı hissi duyuyorum.

Çayı uzattım. "Bira değil. Cat ve Fran'in işi bittiğinde fazla kalacağını sanmıyorum." Ona rahat bir gülümseme sunuyorum. "Sadece çay."

Elimdeki kupayı çekiştiriyor ve bırakmadan önce kupanın onda olduğundan emin olana kadar bekliyorum. "Sarhoşlar, değil mi?"

"Bence sarhoştan çok aptal, ama birkaç saat daha bekle." Dönüp Alvos'un istasyonuna doğru ilerliyorum, mümkün olduğunca az şeye dokunmaya çalışıyorum. Yanlışlıkla bir "çıkarma" düğmesine ya da bunun gibi korkunç bir şeye basmak istemiyorum.

Alvos böyle bir şey olmadığına dair bana güvence veriyor ama ben yine de endişeleniyorum. Alvos'un sandalyesini bulup istasyona oturuyorum. Panelden çıkarıp kulağıma takabileceğim küçük bir dinleme cihazı var ve bunu yaparken telsizi açıyorum. Son zamanlarda derin uzayda geçen tüm konuşmaları dinlemek ve mürettebatın korsanlık yapabileceği bir şey bulmaya çalışmak rahatlatıcı ve eğlenceli oluyor. Belirli istasyonların veya gezegenlerin yakınındaki nakliye şeridi uygulaması tarafından kullanılan birkaç iletişim bandı var ve bunları düzenli olarak gözden geçiriyorum. Kulağımdaki çevirmene rağmen bazı tartışmalar kafamı aşıyor, çünkü tartışılan bazı şeyleri bilmiyorum. Gemi parçalarını ya da çekilen belirli eşyaları bilmiyorum ama motor arızası, kargo sorunları ya da çalıntı araçlar için dinlemem gerektiğini biliyorum. Bazı şeyler evrenseldir.

Bandı açıyorum ve rahatça yerleşip uzaylıların konuşmalarını dinliyorum. Bu, bir tür trafik durdurma uyarısına benziyor ve uzayın derinliklerinde ve uzaylı kültürlerinde bile her şeyin aynı kalması beni eğlendiriyor. Bir an için kızlarla daha önce yaptığım konuşmayı düşünüyorum ve sonra kulaklığı çıkarıyorum. "Hey, Sentorr?"

"Ne?" Kaba ama kaba bir şekilde değil, sanmıyorum. Dikkati dağılmış gibi. Sanki konsantrasyonunu bozuyormuşum gibi.

"Mahmuz nedir?"

Köprü tamamen sessiz. O kadar sessiz ki, acaba rahatsız edici bir şey mi söyledim diye düşünüyorum. Sonra Sentorr'un derin, çok derin bir nefes aldığını duyuyorum, o kadar yüksek sesle hava emdiğini duyabiliyorum. "Buna cevap vermeyeceğim," diyor şimdiye kadar duyduğum en sert sesle.

Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. Evet, kirliydi, tam da şüphelendiğim gibi. "Özür dilerim. Biri bahsetti ve... boş ver."

Boğuk bir ses çıkarır. "Gerekirse Alyvos'a sor."

"Bunu yapacağım," diye mırıldanıyorum ve kulaklığı geri takıyorum. Hem de nasıl. Ben mahmuzun ne olduğunu sormadan da aramız yeterince garip. Fran ve Cat'in kahkahalarla ulumalarına bakarak bunun bir tür seks şeyi olduğuna eminim. Ayrıca Alvos'un işleri tuhaflaştırmadan bana elinden geldiğince cevap vereceğinden de eminim. Ama aramız zaten gergin.

Hayır, telsizi açıp konuşmaları dalgınca dinlerken kendi kendime düşünüyorum. "Gergin" bunu tanımlamak için doğru yol değil. Belki "tedirgin." Ya da... "beklenti." Bu çizgide bir şey. "Gergin" kulağa kötü bir şeymiş gibi geliyor ama aslında her şey çok çok iyi. Ondan muhtemelen etkilenmemem gereken her türlü şekilde etkileniyorum. Yatakta birlikte uyurken onu ve ağzını düşünüyorum ve onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Acaba o da benim sürekli ona dokunmayı düşündüğüm gibi bana dokunmayı düşünüyor mu?

Tabii ki, ona dokunmak için her zaman bahaneler buluyorum, çünkü tam olarak karşı koyamıyorum. İhtiyacım olmadığı halde koluna tutunuyorum ya da yatakta biraz daha yaklaşıyorum. Hâlâ benimle duş alıyor, çünkü banyodaki sessizlik beni korkutuyor. O küçük odanın nesi var bilmiyorum ama su gelip de ısıtma duyumu bastırdığı anda paniğe kapılıyorum. Benimle kalıyor ve bana eşlik etmek için konuşuyor ve bu noktada muhtemelen kendi başıma duş almayı deneyebileceğimden şüpheleniyorum çünkü bağımsız olmak için çalışmam gerekiyor... ama istemiyorum. Bir yanım onun beni sabunlanırken izlemesi düşüncesini seviyor. Ona asla itiraf etmesem de bu beni tahrik ediyor.

Çoğu zaman bunu kendime itiraf etmek istediğimden bile emin değilim. Ondan etkilenmemem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Sanki şu anda düşünmem gereken son şey seksmiş gibi.

Ama Tanrım, aklıma gelen ilk şey bu. Onun ne kadar şefkatli ve koruyucu olduğu beni büyülüyor. Bana karşı ne kadar büyük, güçlü ve ilginç bir şekilde nazik, ki bu herkesi şaşırtıyor çünkü huysuzluğu ve kavga çıkarmayı sevmesiyle bilinir. Bana karşı hiç de öyle değil. Onun yanında kendimi hiç güvensiz hissetmedim. Endişemin bir kısmı da bu - onun yanındayken kendimi o kadar güvende hissediyorum ki, hissetmemem gereken duygulara kapılıyorum. Kendi yargılarıma güvenemiyorum. Güvenebilmem için daha ne kadar zaman geçmesi gerekiyor? Hiç geçecek mi? Yoksa hep travmatize mi olacağım?

İlk geldiğimde bana ne dediğini hatırlıyorum - "kırık" olmayı asla atlatamayacağımı. Sadece daha iyi olacağım. Haklıydı. Acaba bu şekilde kırılmam normal mi, yoksa benim hakkımda kötü düşünür müydü? Keşke bilseydim.

Tanıdık bir şey çaldığında dalgınca düşüncelerimi telsizlere yöneltiyorum. İletişim tarayıcısını bulduğum kanalda duraklatıyorum ve konuşmayı dinliyorum.

Birisi kulağa çok tanıdık gelen yabancı bir dilde "Sevkiyat ne zaman?" diye soruyor.

IRIS

I Bir anımı alıyor ama sonra sesleri tanıyorum, uzaylı dilinin sert, kulağa hoş gelmeyen tonlarını. Beni kaçırın turuncu uzaylıların diliydi bu. Derim tüylerim diken diken oluyor ve kanalı değiştirmek istiyorum. Ama yapmıyorum.

"Tanrı'nın kızgın olduğunu ve oyuncaklarını bir an önce istediğini biliyorsun," diyor biri. "Biliyorum. Üzerinde çalışıyoruz."

"Lord hiç bakire olup olmadığını bilmek istiyor," diye tıslıyor ilki. "Sonuncusu kaybolduğu için hâlâ kızgın."

Tenim farkındalıkla karıncalanıyor, nefesim hızlanıyor.

"Onlardan bir avuç var. Sektördeki her uzaylı siki tarafından amcığı parçalanmamış bir tane mutlaka vardır." Kaba bir kahkaha. "Yoksa onları bizzat kontrol etmemi mi istersiniz?"

"Ne yaptığınız umurumda değil. Sadece lordun bir bakire için iki katını ödeyeceğini söylüyorum. Uysal birine. Kavgı etmelerinden hoşlanmaz."

"O zaman kaçırıyor. Eğlencenin yarısı bu." Daha kaba kahkahalar.

Boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Gemide yeterince hava yokmuş gibi. Hatta tüm evrende. Bir isim söylemediler. Tamamen çıldırmadan önce bir isim duymalıyım. Lordun adını tam olarak hatırlamıyorum ama duysam bilirdim. Ayrıca, evrende bakire satın almak isteyen kaç tane lord var?

Ama belki de yanıliyorumdur. Belki de doğru olmayan şeyler duyuyorum, bunların hepsi kafamın içinde ve ben sadece geçmiş deneyimlerimden bir şeyler çıkarıyorum. İnsanlardan bahsetmiyor bile olabilirler.

"Bir tercihi var mı?" "Neyi

tercih ediyor?"

"Farklı renklerde olurlar. Kahverengi, soluk pembe ya da hayatları boyunca bir mağarada yaşamışlar gibi görünen o çirkin solgun renk tonu. Ya saçlar - sarı saçlar? Turuncu saç? Siyah saç? Saçsız mı?"

"Mmm, sende ne var?"

Sıradan bir kakhaha yükseliyor ve ne kadar gürültülü ve sert olduğunu görünce yerimde zıplıyorum. "Dostum, ne isterse yaptırabilirim. Eğer sarı saçlılardan hoşlanıyorsa, sarı saçlı olurlar."

Diğeri gülüyor. "Uysal oldukları sürece."

"Oh, ona ulaştıklarında uysallaşacaklar, asla korkma."

Tüylerim diken diken oluyor. Midem bulanıyor. Hâlâ bir isimden bahsetmediler ve her an daha da endişeleniyorum çünkü bunu duymam gerekiyor. Onaylarsam ne yapacağımı bilmiyorum ama kendi iç huzurum için cevabı öğrenmeliyim.

İlki homurdanıyor. "İşleri ayarlamam için bana birkaç gün verin. Kararlaştırılan buluşma yerinde Sektör 7'de olacak mısınız?"

"Elbette. Yükünüzü getirin, ben de ücretinizi getireyim."

"Yapacağım. Lord Unto'Abarri'Nil Vohs Bekhinto'ya, Dokuz Gündoğumunun Efendisi ve On Üçüncü Ayın Hükümdarına saygılarımı iletin."

"Bütün isimleri öğrendin, ha?"

"Doğal olarak."

"Kıç yalayıcı," diyor diğeri eğlenerek. "Ona oyuncaklarını getirdiğini söyleyeceğim." Telsizi sonlandırır.

Panelde iletişimin zamanını ve frekansını gösteren düğmeye basıp kulaklığımı çıkarıyorum. Sanki bir mil koşmuşum gibi nefes nefeseyim ve vücudumda soğuk bir ter var.

"Her şey yolunda mı?" Sentorr o dalgın sesiyle soruyor. Muhtemelen panelinden başını kaldırıp bakmıyor bile.

"Sadece... başım ağrıyor. Sanırım şimdilik dinlemeyeceğim." Sadece bundan uzaklaşmam gerek. Lord Unto-whatever'in daha fazla bakire satın alma düşüncesinden. Kullanabileceği ve istismar edebileceği daha fazla uysal kız. Benim gibi itaat etmekte kötü oldukları için gözleri oyulabilecek daha fazla kız.

Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum. Alvos'a ve diğerlerine iletmeyi düşünüyorum ama bu düşünce beni korkutuyor. Ya onun peşinden giderlerse ve kötü bir şey olursa? Ya Lord Unto-blahblah onları öldürürse? Hapsederse? Onları yakalar ve beni bulursa?

Köprüden geri çekiliyorum, koridorda tökezleyerek Alvos'la paylaştığım odaya doğru ilerliyorum. Bir duvara çarptım ve omzuma sert bir darbe aldım ama umurumda değil. Sadece uzaklaşmam gerekiyor. Bir kez olsun odamın sessizliği iyi gelecek. Beni tuzağa düşüren bir yer yerine bir şeylerden saklanabileceğim bir yer olacak. Elimi panele birkaç kez vuruyorum, tüm vücudum korku ve endişeyle titriyor. Beni tutan, bıçaklarını gözlerime yaklaştıran ve çığlık attığımda gülen uzaylıları düşünüyorum. "Bu bizim fikrimiz değildi," dedi biri bana alaycı, soğuk bir sesle. "Tanrı'nın emri."

Lord Unto insanları insan olarak görmüyor. Bizler sadece atlar gibi satın alınacak ve eğitilecek şeyleriz. Ahır için bir sürü uysal hayvan istiyor. Bu fikirden iğreniyorum. Diğerlerine neler olduğunu anlatmalıyım, onlar da gelip Lord Unto'ya bir ders vermeliler. Diğer kızları ondan çalmalıyım.

Ama... ya bir şeyler ters giderse ve kendimi tekrar onun ellerinde bulursam? Alvos'un odasının kapısını iterek açıyorum ve yatağa doğru ilerliyorum, acelemden neredeyse düşüyordum. Yorganın altına girip başımın üzerine çekiyorum ama bu titrememi durdurmuyor. Hâlâ kendimi güvende hissetmiyorum. Yorganın ucunu ovuyorum.

serçe parmağımı kesip kurdelemin altındaki yara izlerine dokunuyorum. Bunu başkasına mı yapıyor? Önemsiz olduğum için beni incittikleri gibi onları da mı incitiyor? Onların gözünde bir insan olmadığım için mi?

Bunun devam etmesine nasıl izin veririm?

Ama burada her şey çok iyi gidiyor. Yıllardır ilk kez kendimi güvende hissediyorum. Hâlâ nasıl faydalı olacağımı öğreniyor olsam da, diğerleri nazik ve arkadaş canlısı. Fran ve Cat'i seviyorum. Burada mutlu olabilirim.

Alvos'la mutlu olabilirdim. Onu sevebilirim. O benim kırık parçalarımı görüyor ve umursamıyor.

Şimdi bu konuşmayı duyduğuma göre, onunla birlikte başka kimlerin kapana kısıldığını ve diğerlerinden onları kurtarmalarını isteyecek kadar cesur olup olamayacağımı düşüneceğim. Ya da bencilce davranıp hiçbir şey söylemeyecek miyim?

Ne yapacağımı bilmiyorum.

ALYVOS

W Kantinden geç döndüm. Duman ve köpük kokuyorum ama yine de Iris'i görmek için sabırsızlanıyorum. Bu gece onu özledim ve normalde kantinde bir gün geçirmeyi sevmeme rağmen-

Çünkü bir uzay istasyonu barında her zaman birileri kavgaya tutuşur - kendimi onun yanına dönmek için sabırsızlanırken buldum. O gün gördüğüm şeyleri ona anlatmak ve düşüncelerini duymak için. Sadece sesini dinlemek ya da yatağa kıvrılıp onun yanında önemsiz şeylerden konuşmak için. Onunla birlikte olmayı seviyorum ve ondan uzakta geçirdiğim saatler bana boşa harcanmış zaman gibi geliyor.

Fool'a geri döndüğümüzde Cat ve Fran sarhoş bir halde dinlenme odasındaki koltuklardan birine uzanmış, Fran'in göğsünün altına bir tablet sıkıştırmış ve her iki kadın da etraflarına boş bira şişeleri saçmış bir şekilde sızmışlardır. Hem Kivian hem de Tarekh bunu inanılmaz derecede eğlenceli buluyor ve arkadaşlarını kucaklayıp yatağa götürüyorlar. Köprüde Iris'i kontrol ediyorum, çünkü Sentorr'un sessiz arkadaşlığını yalnız kalmaya tercih ettiğini biliyorum, ama orada değil. Hah. Onu odamda buluyorum, yatakta yorganını başına çekmiş, huzursuzca uyuyor. Ben izlerken, yatakta dönüyor ve mutsuz bir ses çıkararak battanileri ayaklarından tekmeliyor. Normalde çok sessiz uyur. Belki o da biraz bira içmiştir.

Uyuyan kızıma bakarken içimi koruyucu bir sevgi dalgası kaplıyor.

Form. Onu kollarıma almak ve vücudunu bedenimde hissetmek için sabırsızlanıyorum. Onunla uyanmak ve önceki gün hakkında konuşmak için. Onun kokusunu içime çekmeyi ve onu aşık bir aptal gibi görmeyi -geminin yeni ismi de uygun bir isim gibi görünüyor. Kendi düşüncelerimle eğlenerek, onunla yatağa girmeden önce kantinin pis kokusundan arınmak için su dolabına yöneliyorum.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktığımda onu hâlâ battaniyenin altında hareket ederken görüyorum. Ağzı kaşlarını çatarak aşağıya doğru çekilmiş ve vücudunda terden bir parlaklık var. Ben yaklaşırken bir inilti çıkarıyor ve başı onun için aldığım yastığa çarpıyor.

Bir kabus. Kötü bir kabus gibi görünüyor. Yatağın yanında sessizce çömeliyorum, onu uyandırmalı mıyım yoksa her şeyi akışına bırakıp yatışmasını mı ummalıyım emin değilim. Benim sevgili Iris'im hâlâ kolayca ürüyor.

Rüyalarında bile acı çektiğini görmeye dayanamıyorum. Yanında diz çöküp koluna dokunuyorum. Çılgılık atıyor, geriye doğru kaçıyor, belli ki dehşete düşmüş.

"Benim," diye fısıldadım. "Kabus görüyorsun."

Yüzü gerginleşiyor ve bir an için hıçkıracaktıymış gibi görünüyor. Sonra kolumu sıkıca kavıyor ve elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Rahat bir nefes aldı. "Bulanık ten. Bu sensin."

"Ben buradayım," dedim ona. "Güvendesin."

Güven vermemin onu sakinleştirmesini umuyorum ama hâlâ perişan görünüyor. "Güvenli değil. Hiçbir yer güvenli değil" diye mırıldanıyor, otururken saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor.

"Yanılıyorsun." Yatağa yanına oturuyorum ve korkularını yatıştırmaya çalışarak kolunu ovuyorum. Bazen kâbuslar görür ama uyandığında her zaman çok sakin olur. Bu gece, perişan halde. Her zaman ondan gerçek, samimi duygular görmeyi tercih ettiğimi söyledim, ama kendime yalan söylüyordum. Onu böyle görmekten nefret ediyorum. Korkmuş olmasından ve bu korkuyu hafifletmek için hiçbir şey yapamamaktan nefret ediyorum. "Sana bir şey olmasına asla izin vermem. Sen benimsin."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda havada asılı kalıyor. Elbette o benim. Günler geçtikçe ve her sabah kollarımda uyandıkça, her zaman hissettiğim şeyi yeniden doğruladı - Iris benim ve benim eşim olması gerekiyor. Sadece

ona böyle bir şeyi hiç söylemedim.

Onu korkutmaktan korkuyorum... ama şimdi geri alamam. Bir bakıma, söylediğim için memnunum. Artık nasıl hissettiğimi biliyor.

Ama şimdi ona korkması için bir şey daha verdim.

Elleri kolumda ilerliyor, yolunu hissediyor. Omuzlarıma gidiyor ve sonra yüzüme koyup çeneme dokunuyor.

Hareketsiz kalıyorum çünkü beni keşfetmek isterse bunu memnuniyetle karşılarım. Onun dokunuşunu seviyorum ve bana uzandığı anları arzuluyorum. Bir gün her şeyin şu anda hissettirdiği gibi tek taraflı olmayacağını umuyorum. Yanaklarıma ve burnuma dokunuyor, sonra da dudaklarıma. Eğiliyor.

Kısa bir an için kokumu içine çekmek istediğini düşünüyorum, tıpkı benim bazen uyurken onun kokusunu içime çektiğim gibi.

Ama sonra ağzı benimkinin üzerinde ve bunun çok farklı bir şey olduğunu fark ediyorum. Dudakları aceleyle bana doğru bastırıyor ve sonra dilinin ağzımın dikişine doğru kaydığını hissedince şok oluyorum. İçimde bir şehvet şimşegi çakıyor ve yumruklarımı bacaklarıma doğru sıkıyorum, onu yakalamamaya ve bu anı bir şekilde mahvetmemeye kararlıyım.

Bu öpüşmek. Fran ve Kivian'ı sürekli bunu yaparken yakalıyorum. Cat'in Tarekh'e yaptığı ve onu aptalca sırtan bir salağa dönüştüren şey bu. İnsanlar bizimle aynı hijyen kurallarına sahip değiller ve ağızlarını ağızlarına bastırmaktan, dillerinin çiftleşiyormuş gibi dans etmesine izin vermekten hiçbir şey düşünmüyorlar. Ve Iris beni öpüyor. Ağzı benimkinde aç ve dilinin dokunuşuyla dudaklarımı tekrar ayırdığımda boğazından yumuşak bir ses çıkarıyor ve öpücüğü derinleştiriyor.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Hem samimi hem de tatlı, vücudunun her hareketini hissedebiliyorum, dilinin kaygan ve pürüzsüz olduğunu ve bir mesakkah dilinin sahip olduğu gibi tek bir çıkıntı olmadığını hissedebiliyorum. Benimkinin uzunluğuna sürtünüyor ve sonra Iris küçük bir inilti çıkarıyor. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğine... ve sonunda, nihayet beni vücuduyla ve okşamalarıyla nasıl karşıladığına hayret ediyorum.

Ben de onu öpüyorum, onun bana yaptığı gibi dilimi onunkine sürtmeye çalışıyorum. Garip hissettiriyor ama uzmanlık eksikliğimden şikayet etmiyor. Kolları boynuma dolanıyor ve ben diliyle oynadığımda yumuşak bir inleme daha çıkarıyor.

Dilimin ucunu dudaklarının bir kısmına değdirdim.

"Bana unuttur," diye fısıldıyor. "Bana iyi bir yerde olduğumu hatırlat."

"Benimlesin," diyorum ağızımı onunkine bastırırken. Daha fazlasına açım, çok daha fazlasına. Öpüşürken hafif bedeninin benimkine baskı yapmasını seviyorum ve uzun zamandır bastırdığım ihtiyaçlarımdan dolayı aletim ağrıyor. "Benim yatağında. Kollarımda."

"Bekâretimi al," diye fısıldıyor göğsüme sürtünerek. "Öyle yap ki bir daha kimse beni satın almak istemesin."

ALYVOS

H garip kelimeler beni duraksattı. Söylediğini hayal ettiğim onca seksi, baştan çıkarıcı şey arasında... bunlar listenin hiçbir yerinde yok. Geri çekiliyorum. "Ne?"

"Öp beni," diyor Iris, eğilerek.

"Söylediğin bu değildi." Yavaşça ondan uzaklaşıp güzel yüzünü inceliyorum. Yara izleri umurumda bile değil - yüz hatlarının güzelliğine gölge düşürmüyorlar. "Ne demek istiyorsun, kimse seni almasın diye mi?"

"Ben... hiçbir şey." Omuzlarımdaki tutuşu çaresizleştiriyor. "Lütfen, bırakalım öyle kalsın."

Ama bu onun yapacağı bir şey değil. Iris köle olduğundan hiç bahsetmez. Sanki hayatının bu kısmını bölümlere ayırmak ve geçmişte bırakmak onun için daha kolay. Bu yüzden bu konuyu açması, bir şeyin onu zihninin ön saflarına ittiği anlamına geliyor. "Kabusların bununla mı ilgiliydi? Onları ne tetikledi?"

Elleri tuniğimi sıkıyor. "Burada güvende olduğuma dair bana söz ver." Titrediğini hissedebiliyorum. "Elbette güvendesin."

Başını sallıyor ve omuzlarının çökmesine izin vermeden önce bir an için kendini sertçe tutuyor. Bir an için bitkin ve kırılğan görünüyor ve buna neyin sebep olduğunu tekrar merak ediyorum. "Bu sadece kötü bir rüya," diyorum ona, bir elimle kolunu okşayarak. "Ben buradayım ve kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim."

"Teşekkür ederim," diyor yine kibarlığının arkasına saklanarak. Ama tekrar yatağa uzanıyor ve yorganı vücuduna doğru çekiyor.

Elimi uzatıp yanağını okşuyorum, o da elimi tutup ağzını parmak eklemlerime bastırıyor. "Seni öptüğüm için özür dilerim."

"Neden üzgünsün? Hoşuma gitti."

"Sadece aramızdaki şeylerin değişmesini istemiyorum." Iris'in alçak sesle fısıldaması korku dolu. "Değişimden hoşlandığımı sanmıyorum. Artık sevmiyorum."

Aramızdaki şeylerin değişmesini istemediğimi inkâr edemem - ondan arkadaşlıktan daha fazlasını istiyorum - ama şimdi zorlamanın zamanı değil, özellikle de o bu kadar kırılğanken. Yine de endişeliyim. Bu kırılğanlık onun yapacağı bir şey değil. Her şeyi kibar bir gülümsemenin ardına saklamaya alışmışken olmaz. Onu kollarıma almak ve korkusu hafifleyene kadar saçlarını okşamak istiyorum ama dokunuşumu hoş karşılayacağından emin değilim. Şu anda bile, o sert öpücüğe rağmen, geri çekiliyor.

Battaniyeleri omuzlarına doğru çekip vücuduna doluyorum. "İzin ver soyunayım ve yatakta sana katılayım."

Başını sallıyor ve ben de kıyafetlerimi çıkarıyorum, çok yakınımdaki insanla ilgili endişeli düşüncelerle dikkatim dağılıyor. Bu geceye kadar Iris'in gerçekten kırılğan olduğunu hiç düşünmemiştim. Zihinsel olarak güçlü, evet. Narin ama çelik bir çekirdeğe sahip. Zarar görmüş ama bunun için daha da güçlenmiş. Bu gece, bunların hiçbirisi gibi görünmüyor. Daha küçük, korkmuş görünüyor ve bu kalbimi sızlatıyor.

Eşime yardım etmek istiyorum ama o bana izin vermiyor... ve eşim olduğunu bile bilmiyor. Bana kendini nasıl sunduğunu düşünüyorum ve ağzımda ekşi bir tat bırakıyor. Sadece kullandığı kelimeler yüzünden değil -bir daha kimsenin beni satın almamasını sağla- ama baştan çıkarıldığım için.

Kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuşken, konuşurken bana hitap ettiğini fark etmem bir anımı alıyor. "Hiç yabancıların *Fool'a* binmesine izin verir misin?"

"Yabancılar mı?"

"Mesela... müşteriler. İş için birlikte çalıştığınız insanlar." Vücudu gergin.

"Nadiren. Burası bizim evimiz ve biz istemedikçe kimsenin işgal etmemesini tercih ederiz." Tuniğini silkip yakındaki bir sandalyeye fırlatıyorum, sonra kemerimi çıkarıp botlarımı tekmeliyorum. "Ayrıca, müşterilerimize onları evimize davet edecek kadar güvenmiyoruz. Biz işimizi kantinlerde yapıyoruz."

"Yani gemiden hiç ayrılmasaydım kimse beni bulamayacak mıydı?"

Mesele bu mu? Onu kimin bulacağını sanıyor? Yatağa yanına oturuyorum ve yavaşça uzanıp omzuna dokunuyorum. "Iris, sence seni kim arıyor?" Cevap vermeyince hayal kırıklığım ve endişem artıyor. "Bana güvenmezsen sana yardım edemem, aşkım."

Yüz ifadesi uzun bir süre tamamen sakin, o kadar uzun ki bana cevap vermeyeceğini düşünüyorum. Sonra uzun, ürpertici bir iç geçiriyor ve bana doğru uzanıyor. Parmaklarına dokunuyorum ve elimi sıkıca kavradığında titrediğini fark ediyorum. Sertçe. "Sen yokken müzik gruplarını dinliyordum ve onun adını duydum." Sesi sadece bir fısıltı, sanki bunu konuşmak bile onu korkutuyormuş gibi.

"Kim?" Adını söylemesi yeterli, her kimse onu geberteceğim. Kadınımda bu kadar dehşet uyandıran biri daha fazla nefes alamayacak.

"Lord Unto." O titreyip devam edene kadar bu isim bana hiçbir şey ifade etmiyor. "Beni satın alacak olan oydu. Beni kör eden kişi."

O zaman anlıyorum ve kalbim öfkeyle doluyor.

IRIS

Alvos'a her şeyi itiraf ettikten sonra hâlâ kendimi iyi hissetmiyorum. Bana yakın duruyor ama onun da benim de rahat olmadığımızı hissedebiliyorum.

I. Gözlerimi açamıyorum ve bulunduğum yerin gerçekliğinin beni rahatlatmasına izin veremiyorum. Karanlığın içindeyim ve beni göğsüne ne kadar sıkı bastırırsa bastırsın, her uyuduğumda Lord Unto'yu düşünüyorum. Uzun, korkunç ismi ve acımasız, zalim kalbi. O adamla hiç tanışmadım ama saf kötülük olduğunu biliyorum. Bunu bilmek için onunla tanışmama gerek yok. Uslu durmayan bir atı ya da köpeği kör edecek bir insan hayal edemiyorum. Bu uzaylıların çoğunun insanları hayvanlardan ya da evcil hayvanlardan biraz daha fazlası olarak gördüğünü biliyorum, ama kim bir evcil hayvana bunu yapar? Sadece en kötü türden bir insan.

Dışarıda olduğu gerçeği beni rahatsız ediyor. Birkaç haftadır güvendeymişim, her şey yolundaymış gibi davranabiliyorum. Ama bu Lord Unto her an mülkünü talep edebilir. O zaman ne yapacağım?

Alvos'a Lord Unto'nun adını duyduğumu diğerlerine söylemeyeceğine dair söz verdirdim. Bu sadece ikimizin arasında bir sır olarak kalacaktı, çünkü ondan ve mümkün olan her türlü yüzleşmeden kaçınmak istiyorum. Sadece Unto'nun evrendeki köşesinden saklanmak ve beni asla bulmaması için dua etmek istiyorum.

Sonuçta, kaçmanın çok ama çok kötü bir davranış olduğuna eminim.

Beni tekrar ele geçirirse vücudumdan hangi parçaları çıkaracağını hayal etmek bile zor. Bu düşünce aklımdan çıkmıyor ve bütün gece Alvos'un göğsüne sarılıyorum. Çok az uyuyorum ve uyuduğumda da rüyalarım tutsaklık üzerine oluyor.

Ertesi sabah her zamankinden daha az dinlenmiş hissederek uyanıyorum ve odamdan çıkmak zor geliyor. Bir yanım sonsuza kadar saklanmak istiyor ama bunun diğerlerinin neler olduğunu merak etmesine neden olacağını biliyorum ve bu yüzden her şey normalmiş gibi davranmak daha kolay geliyor. Kendimi yataktan çıkmaya zorluyorum, giyiniyorum ve sonra yemekhaneye gidiyorum. Odaya girdiğimde sessiz olmasına rağmen insanların hareket ettiğini duyabiliyorum. Ayaklarımın altında hafifçe yuvarlanan bir uğultu bana geminin hareket ettiğini söylüyor. İstasyondan ayrıldık ve bunu fark ettiğim için üzgün olduğumu söyleyemem. Buradan ne kadar uzakta olursak o kadar iyi.

"Günaydın," diye sesleniyorum diğerlerini selamlamak için, yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye zorlayarak. Elimi uzatıp bana yol göstermesi için masalardan birinin kenarına dokunuyorum. "Çay var mı?"

"İris. Güzel. Buradasın." Kivian'ın sesi her zamanki iyi mizahından uzak, net ve iş gibi ve içimi bir endişe kaplıyor.

"Öyleyim," diye sakince cevap veriyorum. "Burada bizimle birlikte kimler var?"

"Herkes," diyor Alvos ve ben onun tereyağlı, zengin sesinden duyduğum zevk ile korku arasında gidip geliyorum çünkü burada herkesin aynı anda bulunması asla gerçekleşmez. Bir şeyler dönüyor.

Kendimi sakın kalmaya zorluyorum. "Ah?" Sesine doğru dönüyorum; yanında durduğum masada oturuyor. Hava yanımda durgunlaşıyor ve koltuğun boş olup olmadığına bakmak için uzanıyorum. Boştu, ben de içine kaydım. "Neler oluyor?"

"Bir sonraki işimizi konuşuyorduk." Fran'in sesi sessiz, bastırılmış.

"Oh?" Bir el benimkini okşuyor. Nasırlı parmakları ve bulanık yumuşak teni tanıyorum-Alvos. Elimi tutmak istiyor. Memnun mu oluyorum yoksa endişeleniyor muyum bilmiyorum. Sanki bir sorun varmış gibi geliyor. Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve sesimi sakın ve dengeli olmaya zorluyorum. "Sıradaki iş ne? İstasyonda birilerine kumar oynatacağımızı sanıyordum."

"Bu her an olabilir," diyor Kivian. "Bu özel iş zaman açısından daha hassas. Bir sevkiyatı durduruyoruz."

"Ne tür bir sevkiyat?" Boş boş soruyorum, çünkü oda son derece sessiz. Eğer herkes buradaysa, konuşmuyorlardır.

Birisi boğazını temizliyor. Erkek. Kim olduğunu bilmiyorum.

Sonra Alvos elimi sıkı. "Kimin peşinden gittiğimizi biliyorsun."

Soğuk beni yıkıyor. O zaman herkes bu yüzden burada. Bu yüzden oda sessiz ve gerilim dolu. "Lord Unto'nun peşinden gidiyorsun," diye yorum yapıyorum, sesim olabildiğince yumuşak ve mülayim. İçimden çığlık atıyorum. Dışarıdan bakıldığında ise çok sakınım.

"Tam adı Lord Unto'Abarri'Nil Vohs Bekhinto, Dokuz Gündoğumunun Efendisi ve On Üçüncü Ayın Hükümdarı," diyor Kivian ve sonra homurdanıyor. "Kendini beğenmiş herif." Duraklamasına rağmen kimse gülmeyince devam ediyor. "Yasadışı mal sevkiyatı yapacak. Muhtemelen bazı insan köleler, muhtemelen başka yasaklı türler. Kara madde ya da silah sevkiyatı olduğunu düşünmüyoruz çünkü yanında çok küçük bir mürettebat var. Birkaç bağlantıyla temasa geçtik ve şu anda Ekhos II'nin su ayının yakınındaki mavnasında tatil yaptığını öğrendik. Yanına kaymak, gemisini kaçırmak, yeni satın aldığı arkadaşlarını kaldırmak ve gemisini güneşe göndermek için iyi bir zaman. Oldukça talihsiz bir kaza olacak."

"Sabırsızlanıyorum," diye homurdanıyor Alvos.

"Tehlikeli olacak," diye uyarıyor Fran. "Muhtemelen yanında tam bir ekip vardır. Bu da muhafızlar ve güvenlik anlamına geliyor."

"Tehlikeyi severim," diyor Alvos'um ve parmaklarını çıtlatıyor. "Sadece bana bir şans ver."

Kivian, "Bu lordun bir kademe aşağı çekilmesi gerektiği inkar edilemez," diyor. "Sadece bunu yapacak insan gücüne sahip olduğumuzdan emin değilim."

Birinin sesini yükseltmesini umuyorum. Birisi mantıklı olur ve hayır, bu çok fazla der. Başka işler de olacak.

"Elbette var," diyor Alvos ve sesi dövüşmeye hevesli gibi çıkıyor. Benim kırık, kana susamış Alvos'um. "Bu adam bir daha asla Iris'ime dokunamayacak. Onu indireceğiz."

"Herkes aynı fikirdeyse," diyor Kivian. "Iris?"

"Ben mürettebat değilim. Pek sayılmaz. Senin adına karar veremem," diyorum ve çok sakınım. Alvos elimi sıkıyor ama ben karşılık vermiyorum. Ondan hiçbir şey söylememesini istemiş olmamın bir önemi yok. Diğerlerine söyledi ve şimdi Lord Unto'nun peşinden gidiyoruz. Bu benim en kötü kabusumun hayata geçmesi. Tehlikeli olduğunu biliyorlar. Sadece yeterince umursamıyorlar.

"Peki ya *Obsidian Kılıcı*?" Cat soruyor. "Tarekh, birkaç ay önce ona binmeye çalıştıklarına ve mahvolduklarına dair bir söylenti duyduğunu söylüyor. Her yerde uzay parçacıkları varmış."

Soğudum.

Alvos sadece gülüyor ve elimi sıkıyor. "Mürettebatları işe yaramazdı. *Blade*, kitleler tarafından yönetilen bir gemiye binemezdi. Tamamen insanlı bir mavnaya karşı koyabileceklerini nasıl düşündüler bilmiyorum. Biz bundan daha zekiyiz."

Diğerleri mırıldanarak onaylıyor ama ben dinlemiyorum. Tek düşünebildiğim Lord Unto. Bu kadar acımasız birinin etrafının muhafızlarla çevrili olduğu kesin. Bana Alvos ve diğerlerinin iyi savaşçılar olduğu söylendi ama her şeyin yolunda gideceğinden emin olmak için onları yeterince iyi tanımıyorum. Bunun yerine, gemiye binmeye çalışırlar ve başarısız olurlarsa ne olacağını hayal etmeye çalışıyorum. Tekrar köleleştirileceğim. Fran ve Cat de. Diğerleri öldürülecek.

Alvos öldürülecek.

Boğazımda sert bir yumru oluşuyor ve yanımdaki adamı düşünüyorum. Gece geç saatlerde yüzüne dokunmayı ve gülümsemesini hissetmeyi. Sert kaslarının üzerinde gergin duran bulanık tenini ve içinden bir kahkaha yükseldiğinde göğsünün verdiği hissi.

Bana karşı ne kadar nazik ve şefkatli.

Onu kaybedersem, onarılamayacak kadar kırılacağım. Zaten hasarlı olduğumu ve mücadele ettiğimi biliyorum ama beni bir arada tutan tek şey o. Onu kaybedemem.

Diğerleri planları ve stratejiyi tartışırken ben sessiz kalıyorum. Görünüşe göre radarlarına yakalanmadan mavnayı etkisiz hale getirmenin bir yolu var. Bir kişi diğer gemiye doğru bir kaçış kapsülü götürebilir, bu da onların

tarayıcılarında görünmez. Kapsül yeterince yaklaştığında, pilot giysilerini giyip diğer gemiye doğru sürüklenebilir.

uzayda bir gemi. Geminin motorda bir sorun olduğunu düşünmesini sağlayacak bir sensör takacak ve gemi yanlış sinyaller gönderirken *Fool* içeri dalacak ve takılacak. Alvos, Tarekh ve Kivian hemen gemiye binecek, Cat ve Fran de destek sağlayacak. Görünüşe göre bunu daha önce defalarca yapmışlar ve seslerinden anlaşıldığı kadarıyla bu onlar için rutin bir iş.

Alvos kaçış kapsülünde olacak. Uzayda takım elbiseden başka bir şey giymeden sürüklenen ve sensörü mavnanın altına bağlayan kişi o olacak. Eğer onu bulurlarsa, hemen öldürecekler. Düşüncesi bile tüm bedenimi endişeyle sıkıyor, ama Alvos'un eli sanki sorun yokmuş gibi benimkinde gevşek. Önemli bir şey değil.

Yine de benim için büyük bir olay.

Yüksek sesle bir şey söylemiyorum elbette. Sadece dinliyorum. Sentorr'la birlikte köprüde kalacağım ve kimsenin yetkililerle birlikte gelmediğinden ya da takviye getirmediğinden emin olmak için telsizleri dinleyeceğim. Her şey ayarlandı.

Sandalyelerin geri çekildiğini ve insanların ayağa kalkma seslerini duyuyorum. Sentorr, "Eğer kimsenin gündeme getireceği başka bir şey yoksa, gemiyi dalgalanmaya ayarlayacağım," diyor. Kimse konuşmayınca devam ediyor. "Pekâlâ o zaman. Beş dakika içinde dalgalanma. Kemerlerinizi bağlamayı unutmayın."

İnsanlar odadan çıkarken kısık bir sesle konuşuluyor. Ben oturmaya devam ediyorum ve Alvos elimi sıkıyor. Sakinleştğinde ve yalnız olduğumuzu hissettiğinde konuşuyor. "Çok sessizsin."

Elimi onunkinden çektim. "Ben iyiyim."

İyi değilim. Hem dehşete kapıldım hem de kızgınım. Yapmaması için yalvardığım halde onlara Lord Unto'dan bahsetti ve şimdi hepsi onu soymak için hayatlarını riske atacaklar. Bunun para ya da köleler yüzünden olduğunu söyleyebilirler ama bunun sebebi benim konuşmam. Öyle olduğunu biliyorum. Ve Alvos içlerinde en tehlikeli rolü üstleniyor. Onu mavnaya gizlice yaklaşmak için uzayda sessizce sürüklenirken hayal etmeye çalışıyorum ve dehşete düşüyorum.

Ya onu kaybedersem? Son birkaç haftadır daha bağımsız olmak için o kadar çok çalıştım ki, Alvos'u kaybetme düşüncesi ciğerlerimden nefesimi alıyor. Gemide bana rehberlik etmesine ya da bana yardım etmesine ihtiyacım olduğundan değil.

Arkadaş.

Ona ihtiyacım var. Onun varlığına ihtiyacım var. Onun şefkatine ve desteğine ihtiyacım var. Dün geceki o kısa öpücükten daha fazlasına ihtiyacım var.

Farkında bile olmadan aşık mı oldum? Çünkü onun kollarında olmak bir anda dünyanın en doğal şeyi gibi hissettiriyor ve şimdi bunu kaybedip kaybetmeyeceğimi merak ediyorum. İçimde ölüyormuşum gibi hissediyorum. İçimdeki umutsuzluk, görme yetimi tekrar kaybediyormuşum gibi hissettiriyor ama bu sefer kalbimi kaybedeceğim.

Bununla başa çıkamam. Ayağa kalktım ve odadan çıktım.

Birkaç adım arkamda Alvos'un sesini duyuyorum. Ben yatak odasına dönene kadar konuşmuyor. "Köprüye gitmelisin," diyor. "Kemerini bağla. Dalgalandığımızda yerçekimini kaybedeceğiz ve yaralanmanı istemiyorum."

O benim incinmemi istemiyor. Gülmek (ya da çılgılık atmak) istiyorum ama tek yaptığım yüz ifademi güvenli bir şekilde hoş tutarak ilerlemeye devam etmek. "Dikkatli olacağım."

Alvos sinirli bir ses çıkarıyor ve ben botlarının uzaklaştığını duymayı bekliyorum ama o beni kamaramıza kadar takip ediyor. Tabii ki takip eder. O koruyucu ve tatlı biri ve söz konusu ben olduğumda en ufak bir tehlike kokusu bile alsa, iyi olduğumdan emin olmak için elinden geleni yapacaktır. Tıpkı bu aptal mavna saldırısında olduğu gibi.

Hayatına mal olsa bile onun için fark etmeyecek. İşte beni en çok öfkeliendiren kısım da bu. Acı hayal kırıklığı ve çaresizlik her adımda içime işliyor. Kapıya dokunup kendimi içeri almak için elimi sensör panelinin üzerinde gezdirdiğimde, bastırılmış öfkeyle öfkeleniyorum.

Hemen arkamdan geliyor. Tabii ki öyle. Kapı, yalnız olduğumuzu söyleyen küçük vızıltısıyla kapandığında, Alvos kolumdan tutup beni yüzüne doğru döndürüyor. "Neden benimle konuşmuyorsun?" Sesi kızgınlıktan küntleşmişti.

"Söyleyecek bir şey yok." Sesimi yumuşak ve tatlı tutuyorum. "Hiçbir sorun yok."

Alvos boğazından yine sinirli bir ses çıkarır. "O zaman neden köprüye gitmek yerine buraya gelip kamaramızda saklanıyorsun?"

Çünkü istemiyorum, ısırarak istiyorum. Yüz ifadem sakin. Çok, çok sakin. "Bir sorun olduğunu sana düşündüren nedir?"

Boğazından alçak sesle hırlıyor. "Çünkü seni tanıyorum, Iris. Aklının nasıl çalıştığını ve ne zaman korksan bu nazik saçmalığın arkasına çekildiğini biliyorum. Bana ne hissettiğini göstermiyorsun çünkü bir sebepten korkuyorsun ve bu beni deli ediyor. Aramızdaki ilişki böyle mi olacak?"

"Aramızdaki şey böyle mi olacak?" Hafifçe soruyorum. Bu konuda yanılmıyor ve bu beni üzüyor mu yoksa korkutuyor mu karar veremiyorum.

"Yapma bunu," diye hırlıyor ve ellerini omuzlarımda hissediyorum. "Ne düşündüğünü benden saklama. Bana bir şey göster, lanet olsun! Herhangi bir şey! Sen bir otomat değilsin. İçinde duygu olduğunu biliyorum! Benden saklamayı bırak!"

Ona olan öfkem ve korkum kabarıyor. Uzanıp ona yumruk atıyorum.

Ya da en azından deniyorum. Boyunun ne kadar uzun olduğunu hep unutuyorum ve elim çenesinde geziniyor ama anlamı orada.

Oda tamamen sessiz.

Üzerime bir korku dalgası çöküyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. *Hayır, hayır, hayır*, beynim çılgılık atıyor. *Artık güvende değilsin*. Bir özür ve itaat yığını halinde yere yığılmak istiyorum.

Ama Alvös izin vermiyor. Gülüyor ve beni kollarının arasına alıp ayaklarımdan çekerken bile bu ses hoşuna gidiyor. "Hayır, yapmıyorsun," diye mırıldanıyor. "Bu bana dün gece dışında gösterdiğin ilk gerçek duygu. Korkma. Bana ne düşündüğünü söyle, çünkü buna bayılıyorum. İstersen beni bir daha tokatla." Sesinde daha önce hiç duymadığım bir tını var, sanki tahrik olmuş gibi.

Nefesimi içime çekiyorum, çünkü verdiği yanıttan tahrik mi oldum yoksa gerçekten çok mu kızdım karar veremiyorum. Beni kendisine yaslarken bile göğsünü tokatlıyorum. "Ne düşündüğümün bir önemi var mı?" Tokat. Tokat. "Her şeye çoktan karar verildi."

"Öyle," diye kabul ediyor.

Şimdi sakin olan o ve bu beni çileden çıkarıyor. Göğsüne bir tokat daha atıyorum. "Sana korkularımı özel olarak anlattım. *Özel olarak*. Sen de hemen gidip diğerlerine söyledin. Söylemeyeceğine söz vermiştin!"

"Bunu yanına bırakmayacağım," diyor Alvos, sanki her şey bitmiş gibi. Ben de açık avucumla ona bir tokat daha atıyorum, çünkü piç kurusu zerre kadar üzgün değil. "Üzgünüm Iris, ama senin güvenliğin benim için her şeyden önce gelir. Sana zarar vermenin bedelini ödeyecek ve ben de bir daha kimseye zarar vermeyeceğinden emin olacağım."

"Ben. Umursamıyorum. Umursamıyorum. Umrumda. Umurumda değil!" Her kelimeyle birlikte omzuna tekrar vuruyorum. İyi hissettiriyor ve kendimi durduramıyorum. Elimi yumruk yapıp ona hafifçe vuruyorum. Darbelerim zırlı derisine karşı etkisiz kalıyor ama mesele acı değil, mesele tüm bunları içimden atmak. "Öldürüleceksin!"

"Yapmayacağım."

Kendini beğenmiş, kendinden emin cevabı beni daha da çileden çıkarıyor. "Şu anda sana çok... *kızgınım*. İndir beni!"

"Seni deli gibi seviyorum." Hiç sinirlenmedi. "Ve ne kadar kızdığın önemli değil, fikrimi değiştirmeyeceğim."

"O zaman bırakın kapsüle başkası girsin! Bırakın başkaları boyunlarını riske atsin. Burada, gemide benimle kal!" Ellerimi tuniğinin içinde sıkıyorum çünkü adamı boğazlamak istiyorum. Tüm bu sinirli enerjiden nasıl kurtulacağımı bilmiyorum, bu yüzden gömleğini avuçlayıp öfkeyle sallıyorum. "Bunu bir şeyi kanıtlamak için yapma!"

"Bir şeyi kanıtlamak için değil," diyor Alvos. "Çünkü seni seviyorum ve sen benimsin."

Bir nefes çekiyorum. Bir an için hem yüzüne yumruk atmak hem de onu öpmek istiyorum. Yine de öpme dürtüsü galip geliyor ve bir avuç tuniği açıp çenesini buluyorum ve sonra benimle yarı yolda buluşacağını umarak eğiliyorum.

Küçük bir inilti çıkarıyor ve sonra dudakları hafif bir okşayışla benimkilerin üzerinde geziniyor. Yine de nazık bir öpücükten daha fazlasını istiyorum. Çok ateşliyim ve içimdeki her şey patlıyor. Elimi tuniğinin üzerinde sıkıyorum ve ağzımı daha sert bir şekilde onunkine bastırıyorum, hareketlerim neredeyse vahşice. İhtiyaçtan açım

Dilimi dudaklarının kenarında gezdirerek içeri girmesi için ısrar ediyorum. Ona ne kadar sinirli ve duygu dolu olduğumu gösterecek bir öpücük vermek istiyorum. Ona bir şey göstermemi mi istiyor? Ona her şeyi göstereceğim. Bu yüzden onu sertçe öpüyorum, dişlerimiz birbirine geçerken dudaklarım morarıyor. Kibar ya da tatlı değil, şiddetli, öfkeli ve acımasız.

Ve iyi. Çok, çok iyi.

IRIS

H Öpüşme derinleştikçe dili benimkine sürtünüyor ve üzerindeki garip bir şekilde tahrik edici çıkıntıları ve dilime sürtündüklerinde nasıl hissettirdiklerini hatırlıyorum. Dudaklarına karşı inliyorum.

Ağzımın içine giriyor ve sonra öpücüğün kontrolü için onunla kavga ediyorum ve bu kendi başına bir savaşa dönüşüyor, ikimiz de hakimiyet için yarışıyoruz. Şehvetten nefesim kesilene, ağzım zonklayana ve öpüşürken dişlerimiz çarpışana kadar daha hızlı ve daha sert öpüşüyoruz ama yine de yetmiyor.

Odanın dışında bir yerden alçak bir vınlama sesi geliyor ve ardından tüm gemi ileri doğru hareket ediyor. Bedenlerimiz sallanıyor ve Alvös bir adım geriye doğru sendeliyor, sonra ben onun kollarından kurtulmaya başlıyorum.

Artık yerçekimi yok. Dalgalanıyoruz.

Nefesim kesiliyor ve ona tutunuyorum, ellerimi tuniğinin yumuşak kumaşına sıkıca kilitliyorum. O yüzüyor, diye düşünüyorum ve saçlarım yüzümün etrafında uçuşuyor. Yanağıma bir şey çarpıyor -kurdelemin ucu sanırım- ve sonra etrafımızda suyun ağırlığı olmadan yüzmeye benziyor. Yukarı doğru sürüklenirken çapa yok.

Eli yanağıma dokunuyor, sert ve güven verici. "Seni tuttum, aşkım. Gitmene izin vermeyeceğim." Kazağımın kemerine bir şey takılıyor -diğer eli- ve

Sonra ona demir atıyorum. "Korkma."

"Korkmuyorum," diye fısıldıyorum, akan vahşı saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak. Ağzıma girmesine ramak kalmıştı. "Bana sahipsin, değil mi?" Ve nedense bu kulağa inanılmaz seksi geliyor. Tahrik oluyorum. Belki durumdan, belki tehlikeden, belki de az önce öpüşmemizden ama bacaklarımın arasında zonklayan sıcaklığı hissedebiliyorum ve bu hoşuma gidiyor. Daha fazla öpücük istiyorum. Ellerimi onun üzerinde gezdirmek istiyorum. Her şeyden daha fazlasını istiyorum ve bunun tek nedeni artık bakire olmak istememem değil.

Çünkü Alvös'u gerçekten istiyorum. Hayır, onun adı Alyvos, diyorum kendime. Saklanmayı bırakmalıyım, olumsuz yanıt verip vermeyeceğini görmek için zorlamayı bırakmalıyım. Kalbimde olumsuz yanıt vermeyeceğini biliyorum. Onun benim olduğunu ve onunla güvende olduğumu biliyorum. "Alyvos," diyorum usulca, dilimden dökülmesine izin vererek. "Seni seviyorum."

Büyük uzaylı tekrar inliyor ve kemerimi çekiştirip bedenlerimizi birbirine doğru çekerken bana daha da yaklaştığını hissediyorum. "Benim tatlı Iris'im. Bana güvenecek misin? Bu Lord her kimse ondan korkma. Saçının bir teline bile zarar vermesine izin vermeyeceğim. Sen benim kadınımsın. Bir daha kimse sana dokunamayacak."

Nefesi yanağımı ısıtıyor ve vücudumda bir ürperti hissediyorum. Meme uçlarım kazağımın ön kısmına sürtünüyor ve her yerim sıcak ve ağrılı hissediyorum. "Hâlâ sürükleniyor muyuz?" Eğilirken yumuşak bir sesle soruyorum. Bunu yaparken saçlarının kısa telleri tenimi gıdıklıyor.

"Evet. Dalgalanmayı durdurana kadar devam edeceğiz. Durduğunuzda bağlı değilseniz tehlikelidir, çünkü oldukça sert bir şekilde atılabilirsiniz. Bu yüzden insanlar kemer takıyor."

"Ama o zamana kadar güvende miyiz?" Bir bacağımı uzatıyorum ve kalçasının bacağıma değdiğini hissediyorum ve otomatik olarak bacağımı ona doluyorum. Sonra, kalçasına sarılıyorum ve bu içimde yeni duygu dalgaları yaratıyor.

Alyvos inliyor ve başımın arkasını kavriyor. Yüzünü boynuma gömüyor ve boynuzunun yüzümün yan tarafına sürtündüğünü hissedebiliyorum, tamamen sıcak metal ve sert yüzey. Dili köprücük kemiğime değiyor ve amıma doğru bir sarsıntı gönderiyor. "Sen her zaman güvendesin, aşkım. Sana zarar gelmesine asla izin vermem."

Parmaklarımı uçuşan saçlarında gezdiriyorum. "Beni tekrar öp," diyorum ve o da eğlence ile zevk arasında bir ses çıkarıyor.

"Korkuyor musun?" diye sorar.

"Hayır." Kalçasını aşağı yukarı ovuyorum, ona korkmadığımı göstermeye kararlıyım. Tabii ki, bu küçük hareket vücudunun benimkine sürtünmesini artırıyor ve o kadar tahrik oluyorum ki nefesim kesiliyor. Birinin bacağına sürtünmenin bu kadar seksi olabileceğini hiç düşünmemiştim ama bu beni ihtiyaçtan çıldırtıyor. "Yaptığın hiçbir şeyden korkmuyorum."

"Bir kadının bana vurmasının bu kadar seksi olacağını hiç düşünmemiştim," diye mırıldanıyor ve sonra nefesini kulağımda hissediyorum. Bir saniye sonra dişleri derimi sıyrıyor ve ben içgüdüsel olarak tekrar kalçasına sürtünüyorum. "Beni birkaç kez daha tokatlayacak mısın, küçük vahşi şey?"

Ürpererek ona doğru eğildim ve yüzüm yüzüne değdiğinde çenesini ısırdım. İçindeki titremeyi, nefesini yumuşakça çekişini seviyorum, bu onun da en az benim kadar hoşuna gidiyor. Kendimi cesur ve güçlü hissettiğim için yakasını çekiştiriyorum. "Bana bunun nasıl çıktığını göster."

Bir an için beni reddetmesini bekledim. Dün gece paniklediğim ve çaresiz hissettiğim için ona seks teklif ettiğimi söylemesini. Ama bu her yönden farklı ve o sadece kıkırdıyor ve boynundaki bir şeye dokunuyor ve bir sonraki anda tuniğin kumaşı tutuşumun altında gevşiyor.

Hevesle kumaşı kenara itiyorum ve ellerimi çıplak göğsünün üzerinde gezdiriyorum. Yatakta birlikteyken ona kaçamak dokunuşlarım olmuştu ama aramızdaki elektrik hep biraz farklıydı. Bunlar tenin tene kazara sürtünmesi ya da görünüşünü öğrenmek için şeklini masumca keşfetmektir. Bugün, dokunuşum hiç de masum değil ve parmak uçlarım göğüs kemiğinin üzerindeki kalın plakanın sert kenarına takıldığında inliyorum. Aynı anda hem büyüleyici, hem yabancı, hem de seksi. "Bu ne renk?"

"Mavi, tıpkı diğer her şey gibi. Sadece daha koyu mavi."

"Mmm." Zihnimde canlandırıyorum ve kafamdaki görüntüye bayılıyorum. "Burada o kadar yumuşak değilsin." Parmaklarımın göğsünün üzerinde oynamasına izin veriyorum.

Alyvos inliyor. "Bir erkeğe asla yumuşak olduğunu söyleme."

"Ama sen öylesin. Dokunmak için çok yumuşaksın." Parmaklarımın bir tabağın kenarlarının altından kaymasına izin verdim, oradaki teni okşadım. "Ve burası." Bir parmağımla

Köprücük kemiği. "Sana dokunmak büyüleyici. Her zaman keşfedecek ve öğrenecek daha çok şey varmış gibi hissediyorum."

"Ve sen korkmuyor musun? Benim bir uzaylı olduğum gerçeğinden?"

Başımı sallıyorum. Belki bir zamanlar öyleydim ama o beni yakalayanlara hiç benzemediğini defalarca kanıtladı. O her yönüyle farklı ve ben ona güveniyorum. Bu yüzden tuniğini daha geniş açıyorum ve kalın boynunu öpmek için içeri süzülüyorum. "İnsan olmam seni rahatsız ediyor mu?"

"Asla." Duraklıyor ve sonra eli sırtımdan aşağı kayarak omurgamı okşuyor. "Aramızdaki bu ilişkiye hazır mısın, aşkım? Sağlıklı düşündüğünden emin değilim-"

"Bana ne düşündüğümü söyleme." Göğsüne tekrar vuruyorum ve tırnaklarımı göğsünün plakaları üzerinde gezdiriyorum ve bana karşı titrediğini hissediyorum.

Alyvos yine inliyor. "Kef me, aşkım, ama sen böyle vahşiyken inanılmaz."

Gerçekten böyle mi düşünüyor? Çünkü bu beni çıldırtıyor. Kendimi bu şekilde bırakmanın bu kadar iyi hissettirmesine biraz şaşırdım. Ağzını bulmak için elimi çenesine koyuyorum ve ona sert, şiddetli bir öpücük daha vermek için eğiliyorum. Dudağını ısıriyorum. Göğsünü tırmalıyorum. Tüm bunlar beni daha da ateşlendiriyor ve çıkardığı seslere bakılırsa o da aynı şekilde hissediyor. Kuyruğu sanki o da aksiyona katılmak istiyormuş gibi kıcıma sürtünüyor ve bu his hoşuma bile gidiyor. Her şey hoşuma gidiyor.

Ve daha fazlasını deneyimlemek için heyecanlıyım. Dudağını tekrar ısıriyorum, dilimi dişlerinin üzerinde gezdirdiğimde keskin dişler hissetmek hoşuma gidiyor. "Seni soymayı bitirebilir miyim?"

"Yapmazsan üzülürüm." Elleri kemerimde, uçup gitmemem için beni tutuyor. "Ne istersen yapman için seninim."

En çok bu düşünce hoşuma gitti. Bir elimi tekrar göğsüne götürüyorum ve tuniğini çekiyorum. Mavi karın kaslarını gösteren büyük, seksi bir tülle açık olduğunu hayal ediyorum ve görsel bir zevk olması gereken şeyi kendim göremediğim için bir üzüntü hissediyorum. Ama diğer duyularım daha da güçlenmiş durumda ve kendime daha önce fark etmediğim şeyleri fark ettiğimi söylüyorum, örneğin vücudunun misk kokulu ve çekici kokusunu ya da dokusuyla beni sonsuza dek büyüleyen tenini.

Sonra bunun bir önemi kalmıyor, çünkü parmaklarımın onun sert, kaslı karnında kaymasına izin veriyorum ve vücudunun ne kadar inanılmaz olduğunu anlamak için gözlere ihtiyacım yok. Göğsü o kadar sert ki sıcak mermeri okşamak gibi. Göbeğindeki çukurun üzerinden sıyrılıyorum ve sonra daha aşağıya iniyorum. "Kafan dışında tamamen tüysüz olduğunu yeni fark ettim. Vücudunun başka yerlerinde de kıl var mı?" Yüzüm kızarıyor mu? Eminim kızarıyorumdur. Bunu sormak garip bir şey ama görünüşünü gözümde canlandırmak istiyorum.

"Hayır. Bu seni rahatsız

ediyor mu?" "Ediyor. Bu seni

rahatsız ediyor mu?"

Boğazından boğuk bir hırıltı çıkarıyor. "Asla. Bence kalçalarının arasındaki o küçük kıl parçası çok seksi."

Dudağımı ısıriyorum ve kalçasında kıpırdanıyorum. Bacaklarımın arasında o kadar büyük ve sert ki, onu keşfetmeyi bırakıp o devasa bacağı karşı hızlı ve acımasız bir orgazm yaşamak istiyorum. Tanrım, bu çok yaramaz ve yanlış olurdu... ve bunu düşünmek hoşuma gidiyor.

Ama o zaman Alyvos'a dokunmayı bırakmam gerekirdi ve bu da yapmak istediğim son şey. Şimdi iyi şeylere geliyorum. Daha sonra öğretmek için yeterince zamanım olacak. Ellerimi kemerine götürüyorum ve sonra uzun tuniğinin bol kumaşını çekiştirerek kurtarıyorum. "Eğer bunu çıkarırsan, hala ne giyiyorsun?" O kadar nefessizim ki kendi sesimi bile tanıyamıyorum. "Bana tarif et."

"Trou. Sadece düz gri trou. Kivian gibi süslü giyinmiyorum." Bir şey saçımın uçuşan bir tutamını çekiştiriyor ve onu okşadığını fark ediyorum. "Ve botlar."

Bir elimi kalçasından aşağıya, uyluğunun üzerine kaydırıyorum. "Çok büyük ve kaslısın. Seni kafamda canlandırmaya çalışıyorum." Zihnimde ağır sulandırarak kadar muhteşem. Ellerimin altındaki vücut kesinlikle öyle.

"Beni görmek için istediğin kadar zaman ayır," diye mırıldanıyor Alyvos ve eli omzumun üzerinden geçerek beni okşuyor. Bu küçük dokunuşu seviyorum ve ona doğru eğilmek istiyorum, ama en ufak bir hareket bizi yüzdürüyor ve çarpıştırıyor.

Tekrar birbirimizden uzaklaştığımızda hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarıyorum ve elini bir kez daha kemerime atıyor.

Alyvos bana, "Her zaman yerçekiminin geri dönmesini bekleyebiliriz," dedi.

Sesinde eğlence vardı.

"Hayır," diyorum ve kollarımı gövdesine doluyorum ya da dolamaya çalışıyorum. İri ve kaslı biri ve ona karşı bir midye gibi görüldüğümünden eminim ama umurumda değil. Sıkıca tutunuyorum ve ağzımı tenine bastırıyorum. "Sana karşı uyuduğum çok fazla gece oldu. Seni istiyorum ve beklemekten yoruldum."

İnliyor ve eli sırtımda geziniyor, sonra kalçamı kavırıyor. "O gecelerin herhangi birinde bana uzanabilirdin, biliyorsun. Tam bir çiftleşmeye hazır olmasaydın bile seni memnun etmekten büyük mutluluk duyardım."

Ürperiyorum, zihnim onun beni "tatmin ettiği" görüntülerle doluyor. "Seni öpene kadar senin de aynı şekilde hissedip hissetmediğinden emin değildim-"

Alyvos göğsünde tuttuğum eli tutuyor ve aşağı doğru çekiyor. Bir an sonra avucum kalın, sıcak ve çok ama çok büyük bir şeye bastırılıyor. "Bunu hissediyor musun, Iris? Son bir buçuk haftadır bana dokunmanı beklerken sertleştim. Seni gördüğüm andan beri seni istiyorum. Bana uzandığın anda benim olduğunu anladım."

Büyülenmiş bir halde, elimle uzunluğunu okşayarak öğreniyorum. Pantolonunun kumaşı tuhaf, plastik ve pamuk arası bir şey ve okşadığımda hışırdıyor. Kumaşın içinden onun dış hatlarını hissedebiliyorum ve duraklıyorum, çünkü ağız sulandıracak kadar kalın olmasının yanı sıra... çıkıntılar hissediyorum. Ve bu doğru olamaz. Ama onu tekrar okşadığımda ve nefesinin tıslamasını duyduğumda yanılmadığımı anlıyorum. Sikiinin uzunluğu boyunca dilini andıran kalın, sert çıkıntılar var.

Oh...aman.

"Elin inanılmaz hissettiriyor." Sesindeki boğuk çığlık amımın tepki olarak sıkılmasına neden oluyor. Ses tonundaki sertliği seviyorum, sanki kontrolü zar zor elinde tutuyormuş gibi. Ve elimi onun uzunluğunda yukarı ve aşağı kaydırduğımda, vücudunun verdiği tepki seğirmesini seviyorum. Sanki kendine engel olamıyor ve bana karşı hareket etmek zorunda kalıyor.

Nasıl bir his olduğunu bilirim. "Beni tekrar öper misin?" Fısıldıyorum, çünkü ağzını üzerimde istiyorum.

Aç bir iniltiyle, büyük bir eli başımın arkasını kavırıyor ve sonra

Ağız benimkinin üzerinde ve sanki dünyada ikimizin ağzından başka bir şey yokmuş gibi öpülüyorum. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek inliyorum ve pantolonunun üzerinden sikini tekrar okşuyorum, bir kez daha kavrayışıma karşı koymasını istiyorum. Dokunuşumla kontrolünü kaybetmesini istiyorum. Elime doğru bir, iki kez sallanıyor ve sonra bir nefes patlamasıyla öpüşmeyi kesiyor. "Beni çok çabuk boşaltacaksın aşkım," diyor bana.

"Bu kötü bir şey mi?"

Göğsünden gelen kahkahalar beni ürpertiyor. "Sadece eğlenceyi çok çabuk bitirdiği için. Buraya gel." Güçlü bir kolunu belime doluyor ve sonra duvardan iterken bir dalgalanma hissediyorum. Bir an sonra yatağın yumuşaklığına sığıyoruz ve sonra beni tekrar aşağı çekerken nazik bir çekiştirme hissediyorum. Alyvos elimi yatak başlığına götürüyor, orada boylu boyunca uzanan metal bir çubuk var. "Buna tutun."

Yapıyorum, iki elimi metalin etrafında kaydırıyorum ve bekliyorum. Kalçalarım hemen yükselmeye başlıyor, çünkü beni yatağa bastıracak bir yerçekimi yok.

Yumuşak bir şey ayak bileğime dolanıyor -Alyvos'un kuyruğu. Beni aşağıda tutuyor ve ellerinden birinin karnımın üzerinde durduğunu hissediyorum. "Seni soyacağım," diyor hararetli bir sesle. "Vücudunun her santimini öpmek istiyorum. Özellikle de kalçalarının arasındaki o küçük koyu renkli saç tutamını."

Onun koca kafasını bacaklarımın arasında hayal ederek inliyorum. Dünya'dayken birkaç kişiyle takılmışımdı ama hiç o kadar ileri gitmemiştim. Sevdığım adamın ağzını oraya koyduğunu düşünmek beni ürpertiyor ve yatakta kayarken amımın ne kadar kayganlaştığını hissedebiliyorum.

"Ne kadar ıslak olduğunun kokusunu alabiliyorum," diye mırıldanıyor ve sonra kalçalarımın arasına sokuluyor.

Nefesim kesiliyor, çünkü yemin ederim ki kumaşın arasından ağzını hissedebiliyorum ve içimde ne kadar güçlü bir uyarılma dalgası olduğunu görünce şok oluyorum. Kendimi hiç bu kadar tahrik olmuş hissetmemiştim, sanki bunu hemen tekrar yapmazsa ölecekmişim gibi. Yatağın üzerindeki çubuğu kavırıyor, bir sonraki dokunuşunu beklerken nefesimi tutuyorum. Kör olmak beklentimi daha da artırıyor, fark ediyorum çünkü sevgilimin ne yapmak üzere olduğunu göremiyorum. "Ne yapacaksın?" diye soruyorum.

"Bu amcığın paketini açacağım," dedi ve sıcak eli amımın üzerinde gezindi.

karnının altından. "Ve sonra tadına bakacağım."

Yatakta uzanırken, bir sonraki dokunuşunu beklerken beklentiyle titriyorum. Herhangi bir yere dokunmasını bekliyorum; bacak, kalça, göğüs, benim için fark etmez. Her dokunuşa açığım. Ama kurdelenin alnımdan kaydığını hissettiğimde afallıyorum.

Alyvos başörtüsünü çıkarıyor ve bir parmak ucuyla şakağıma dokunuyor. "Çok güzelsin."

Sertçe yutkunuyorum, çünkü boğazımda tam olarak kurtulamadığım duygusal bir düğüm var. "Berbat durumdayım." Korkunç yara izlerini hissetmek için gözlere ihtiyacım yok. Her sabah onlara dokunuyorum ve kötü bir şekilde iyileştikleri kabarık çıkıntıları hissedebiliyorum.

"Benim için değil. Başkalarının sana yaptığı hiçbir şey seni ne kadar güzel bulduğunu değiştiremez. Sen benim için mükemmelsin." Ona yanıldığını söyleyemeden başparmağı ağzımın üzerinde geziniyor ve sonra elini aşağıya, göğüslerimin arasına doğru kaydırıyor. "Ve sana çıplak ihtiyacım var."

Dikkatimi dağıttığını biliyorum ama sorun değil. Bunun gözlerim olmadan nasıl güzel olamayacağım ile ilgili bir tartışmaya dönüşmesini istemiyorum. Bana dokunmaya devam etmesini istiyorum. Ve eli kazağımın fermuarının üzerinden geçip kumaş gevşediğinde, bir sonraki dokunuşunu beklerken nefesimi tutuyorum.

Eli çıplak göğsümün üzerinde gezindiğinde içimden bir inilti kopuyor. "Çok güzel," diye mırıldanıyor Alyvos. "Sen Mesakkah kadınlarından farklı bir yapıya sahipsin. Burada yuvarlak değiller. Sanırım bunu tercih ederim."

Başparmağı meme ucuma sürtündüğünde neredeyse yataktan düşüyordum. Bağırıyorum ve buna karşılık nefesinin hızlandığını duyuyorum. Sanki aniden benim kadar çaresiz kalmış gibi kemerimi çekiştiriyor. Bir sonraki anda, sıcak ve ıslak bir şey göğsümün üzerinde mandallanırken bile elinin kıyafetlerimi yırttığını hissediyorum.

Ağzını.

Aman

Tanrım.

Vücudum yatağa doğru sallanıyor ve onun ağzına doğru geriliyorum. Yerçekimsiz ortamda çarpışıyor ve yer değiştiriyoruz ve beni yatağa sabitlemek için bara tutunuyorum. Havada süzülüyorum ama bunun bir

önemi yok çünkü bir eliyle karnıma bastırıyor ve beni tekrar yatağa itiyor.

ve sonra ağız yine meme ucumda, alay ediyor ve yalıyor. Dilinin her darbesini hissediyorum ve kalçalarımın arasına bir nabız gönderiyor. Diğer göğsüme geçtiğinde inliyor ve kıvraniyorum ve giysilerimin geri kalanı bir yığın halinde yatağa düştüğünde, bağlantı elemanları tamamen çözüldüğünde zar zor dikkat ediyorum.

Onun altında çıplağım.

Alyvos'un dili göğüslerimin arasında kayıyor ve eli kalçalarımı iterek beni yatağa yalıyor. Yatak başlığındaki metal çubuğa tutunurken ellerim gerginlikten terliyor ama büyük uzaylının umurunda olduğunu sanmıyorum. Karnımdan aşağı doğru bir yol yalıyor ve beni tadarken boğazından yumuşak onay sesleri çıkarıyor. "Mükemmel," diye nefes alıyor ve sonra büyük bir eli amımı kavrayıp örtüyor.

Sadece bu basit dokunuş bile beni ihtiyaçtan kıvrandırıyor.

"Ne kadar ıslak olduğuna bak," diye nefes alıyor. "Çok sulu ve tatlı, ağızımı bekliyorsun. Bunu düşünmek hoşuna gidiyor, değil mi?" Başparmağı amımın kıvrımlarında oynuyor, daha derine inmeden benimle alay ediyor.

"Dokun bana," diye yalvarıyorum, dayanamıyorum.

Alyvos bana "Sana dokunuyorum," diyor ve başparmağını amımın dikişi boyunca kaydırıyor. "İstedğin özel bir yol var mı?"

Derin nefesler alıyorum, kıvraniyorum. Ona ağızını ve parmaklarını tam olarak nerede istediğimi söylemeliyim, ama bu çok cesurca geliyor ve tüm cesaretim -daha önceki tokatlayan, alingan cesaretim- beni terk ediyor. Doğrusu, ağızını tekrar göğüslerimin üzerine koysa umurumda olmazdı. Onun dokunuşuna duyduğum ihtiyaçla ağlıyorlar. Ama... bu size dondurma sözü verilmişken dondurma yerine pastaya razı olmak gibi bir şey olurdu. İyi olacak... ama yine de dondurma değil.

O kadar uzun süredir pasif durumdayım ki kelimeler boğazımda düğümleniyor. Nasıl isteyeceğimi, hatta isteyip isteyemeyeceğimi bile bilmiyorum. Sadece nefes nefeseyim ve bana dokunmasını bekliyorum, sessizce mücadelemi fark etmesini umuyorum.

Beni bir süre daha okşuyor ve sonra diğer eli kalçamdan yukarı kayıyor. "Belki de sadece seni keşfetmeli ve kendim için öğrenmeliyim, hmm?"

Bastırdığım nefes ciğerlerimden patlıyor. "Lütfen," diye fısıldıyorum.

"Elbette, aşkım." Sesi çok kendinden emin, çok emin geliyor. Sanki beni yakalamış gibi. Sanki rahatlayabilirmişim gibi. Sanki yanlış bir şey söylersem dağılmayacakmışım gibi. Amımın kıvrımlarını bir kez daha okşuyor ve sonra bir parmağını daha derine sokarak beni keşfediyor. Tenimin çıkardığı ıslak ses sessiz odada son derece iğrenç ve hemen ardından onun zevk dolu bas gümbürtüsü geliyor. "Parmaklarımı kaplıyorsun, aşkım. Ne kadar tahrik olduğuna bakmadan duramıyorum. Benim için ne kadar hazırsın." Kıvrımlarımı birbirinden ayırıyor ve sonra bir elini göbeğimin alt kısmına koyuyor, bir kez daha yukarı süzülürken beni yatağa sabitliyor. "Mmm, şuna bak."

Kıvraniyorum. Elimde değil. Onun ilgisine açık bir haldeyim ve bu beni çıldırtıyor. "Ne oldu?"

"Burada küçük bir yumru var," diye mırıldanıyor Alyvos ve sonra parmağı klitorisimin etrafında bir daire çiziyor.

İçimden coşku fişkırıyor. Şaşkın bir zevkle haykırıyorum, vücudum tepki olarak kenetleniyor. Hiçbir şey o küçük dokunuş kadar iyi hissettirmemişti ve onun alçak sesle kıkırdaması karşısında yanaklarımın utançla ısındığını hissedebiliyorum.

"Sanırım nerene dokunulmasını istediğini buldum," diye mırıldanıyor büyük u z a y l ı m . "Buna ne deniyor?"

"Bu bir klitoris," diye

fısıldadım. "Ve iyi

hissettiriyor mu?"

"Oh, evet." Neredeyse inleyerek cevap veriyorum çünkü parmağı kıvrımlarımın kayganlığına tekrar dalıyor, aslında dokunmadan daha yakından alay ediyor. Bacaklarımın yatakta ne kadar geniş açıldığının ya da kalçalarımı sessizce salladığımın farkında bile değilim, tüm vücudum bir sonraki dokunuşu için yalvarıyor. Tek bildiğim, yakında yapmazsa çıldıracağım. "Alyvos, lütfen," diye yalvarıyorum.

"Mmm, adımı söyleme şeklin hoşuma gidiyor, güzelim." Sıcak bir ısırık hissediyorum ve dizimin iç kısmını kemirdiğini fark ediyorum. "Tekrar söyle, aynen böyle."

"Alyvos," diye itaatkâr bir şekilde nefes alıyorum, mükemmel bir şekilde

söylüyorum. Artık oyun yok. Suyu test etmek yok. Ona güveniyorum.

Onu seviyorum.

IRIS

"M y sweet Iris," diyor Alyvos ve kalçamın iç tarafını okşuyor. Tekrar kıpırdanıyorum ama bu yeterli değil. Asla yetmiyor. Ağzına ihtiyacım var -ya da parmaklarına, seçici değilim-

klitorisime. Bana dokunmasına ve bu hissi bana tekrar göstermesine ihtiyacım var. Uyluklarımın arasında boşluk ve ağrı hissediyorum, sanki hiç sahip olmadığım bir şeyi kaçırmışım gibi. Bu çok garip bir duygu.

Tabii bir an sonra kaygan parmak uçlarından birini tekrar klitorisime sürüyor ve o dokunuş dışında her şeyi unutuyorum. Hava ciğerlerimden dışarı fırlıyor ve beni keşfederken, klitorisimi ve ona dokunmanın en iyi yollarını alay edip öğrenirken inleyen, çılgın bir karmaşayım. Küçük hafif daireler en iyisi gibi görünüyor, yine de bana yaptığı her dokunuşu seviyorum. Beni kamburlaştıran, parmaklarına karşı daha sert bastırmaya çalışan, o kadar ihtiyaç dolu ki dayanamadığım daireler. Sanki kendi derimden çıkacakmışım gibi hissediyorum. Boğazımda çıkardığım sesler ya da parmakları ıslak kıvrımlarımda kayarken vücudumun çıkardığı sesler umurumda değil. Şimdiden onun dokunuşuna bağımlıyım. Parmaklarının etimi okşamasından başka hiçbir şeyin önemi yok.

Sonra ağzının sıcak ve talepkâr bir şekilde indiğini hissediyorum. Kıvrımlarıma doğru hafifçe yalıyor ve sonra alçak sesle inlediğini duyuyorum. "Kef me, tadın çok güzel, Iris. Çok güzel. Bu amı günlerce yalayacağım." Ağzı yine üzerimde.

Bir an sonra, dili parmaklarının kısa bir süre önceki hareketlerini tekrarlıyor - hassas klitorisime doğru küçük dairesel yalamalar, beni uçurmaya ve ihtiyaçtan çıldırtmaya kararlı.

Bu çok fazla. Başlıktaki tutuşumu kaybediyorum ve bir şeye tutunmak için çaresizce kafasına uzanıyorum. Büyük, kıvrık boynuzlarını buluyorum ve tüm hayatımın en zor orgazmına doğru amımı yalayıp burnunu sokarken sıkı sıkı tutuyorum.

O kadar sert boşalıyorum ki tüm vücudum sıkıca kenetleniyor ve aldığım zevkten neredeyse bayılıyorum.

O çılgınca erotik çıkıntılı diliyle amımı yalamaya devam ediyor. Tüm vücudum hassaslaşıyor ve dilinin ucunu kıvrımlarımın üzerinde her gezdirdiğinde inliyorum. "Tadın çok güzel, aşkım. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey tatmamıştım."

"Alyvos," diye tekrar tekrar nefes alıyorum. Dilinin her vuruşunda adı dudaklarıma geliyor ve az önce doruğa ulaşmış olmama rağmen, neredeyse yeniden hazır hissediyorum. "Lütfen. Sana ihtiyacım var."

Sonunda, uzaylım başını amımdan kaldırıyor ve kalçama bir öpücük konduruyor. "Plas-film giymemi ister misin? Kalkıp biraz alabilirim."

"Bu da ne?" Sersemlemiş bir halde neden bahsettiğini anlamaya çalışıyorum. "Prezervatif mi?"

"Cildini kaplayan bir film," diyor bana, sanki bağımlıymış gibi ağzını uyluğuma bastırmaya devam ederek. "Böylece hastalık ya da tohumlarımı vücuduna aktaramıyorum."

"Yani prezervatif gibi bir şey." Vücudunun hareket ettiğini hissettiğimde omuz silktiğini fark ediyorum. "Hastalıklı mısın o zaman?"

"Hayır."

"Beni hamile bırakabilir misin?"

"Korkarım tıbbi yardım olmadan olmaz." Dili tenime değiyor.

"O zaman benimle kal." Bir elimle boynuzlarını okşuyorum, sonra yanağını okşuyorum. "Bunu unut ve sadece benimle kal. Bunu ten tene yapacağız."

Alyvos inliyor. "Böyle seksi şeyler söylemene bayılıyorum."

Elimde olmadan kıkırdıyorum. "O zaman bu seksi mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, söylediğin her şey seksi." Bir kumaş hışırtısı duyuyorum ve vücudu benimkine doğru kayıyor. Yolun geri kalanında soyunuyor. Kuyruğu bacağım boyunca sıkıca kenetleniyor ve sonra uzaklaşıyor. Bir saniye sonra, ağırlığı bir kez daha üzerime kayıyor ve muhteşem, harika bir tenden başka bir şey hissetmiyorum.

Vücudu benimkinin üzerine yerleşirken memnuniyetle iç çekiyorum. "Çok iyi hissediyorsun."

Eli sırtımın üzerinde geziniyor ve bir kez daha süzöldüğümüzü geç de olsa fark ediyorum. Oh. Bir noktada yatağı bırakıyorum ve ikimiz de havada kalıyoruz. Kollarımı ona doluyorum ve ağzı ağzıma değdiğinde bir inilti çıkarıyorum çünkü çok iyi hissettiriyor.

Alyvos'un güçlü kolları kalçalarımın birini onun kalçalarına doluyor ve ben de otomatik olarak diğerini hareket ettirerek onu bacaklarımın arasında sıkıca kavıyorum. Saçlarımın yüzüme döküldüğünü hissedebiliyorum ve vücudum hafif ve havadar hissediyor ve onun daha büyük formunun sıcaklığıyla çevriliyim. Aynı anda hem büyüleyici hem de seksi ve ağzının bir kez daha benimkini yakalamasına bayılıyorum, sanki hiçbir şekilde ayrı kalmamıza dayanamıyormuş gibi.

Elimi karnından aşağı kaydırıyorum, onu hissetmek için sabırsızlanıyorum... ve garip bir şeyle karşılaşıyorum. Kasıklarından çıkan sert, parmak benzeri bir uzantıya rastlayınca irkiliyorum. "Um... bu da ne?"

"Mahmuz mu?" Yüzüme sokuluyor. "Daha önce hiç çıplak bir erkek görmedin mi tatlım?"

Boğazımda fokurdayan kahkaha dalgasını ısıırıyorum, çünkü hiçbir erkek bir kızın üzerinde çıplakken kendisine gülünmesini istemez. Benim kızarmış, korunaklı bir şey olduğumdan o kadar emin konuşuyor ki. Bakire, evet. Korunaklı, hayır. "Var. İnsan erkeklerinin mahmuzu yoktur." Gerçi bu, biz Choices oynarken Cat ve Fran'in neden histeriye kapıldığını açıklıyor. "Bu ne için?"

Dili kulak mememe değiyor, nefesi sıcak. "Bir şey için olmalı mı? Küçük klitoris ne için?"

Beni orada yakaladı. Dili kulağımın kabuğu boyunca oynarken konsantre

olmakta zorlanıyorum. "Yani... iyi hissettiriyor mu?" Kulağımı sallarken nefesim kesiliyor.

sert uzunluğunu kavrayışıma karşı.

"Senin küçük dostun kadar iyi değil ama yeterince iyi." Kulağımı ısırtıyor ve tekrar elime sokuluyor. "Uyluklarını benim için daha geniş aç, tatlı aşkım."

İstedğini yapıyorum ve elimi sikinden alıp kalçasına götürüyor. Sert ve sıcak bir şey göbeğime baskı yaparken bile ağzı tekrar benimkini yakalıyor. O ileri doğru bastırmadan bir saniye önce fark ediyorum ki bu onun siki.

Vücudumda sıkı bir sıcaklık yayılıyor ve sanki çok büyük bir şey rahatsız edici derecede küçük bir şeyin içine girmeye zorlanıyormuş gibi hissediyorum. Ağzına karşı nefes nefese kalıyorum ve o da bir öpücükle nefesimi yutuyor. Vücudumun uyum sağlayacağını biliyorum, bu yüzden öpücüğünün içine düşüyorum ve kaslarımın gevşemesini ve ona izin vermesini beklerken dudaklarının ve dilinin dikkatimi dağıtmasına izin veriyorum. Kendini büyük hisseceğini biliyordum ama kendi bedenimin ne kadar gergin hisseceğini ya da bunun acısının ne kadar iyi geleceğini beklemiyordum.

Vücudunun içime girmesi tüm düşüncelerimi alıyor. Beni öperken bu hissin içinde kayboluyorum ve Alyvos'un ilk yavaş, ince hamlesi beni tekrar bedenime çekiyor. İleri doğru sallanırken, yavaş ve sabit bir hassasiyetle biraz daha derine inerken ağzına karşı inliyorum. "Canını yakarsam söyle," diye mırıldanıyor öpücükler arasında. Sadece iç çekiyorum. Ona evet, acıyor ama doğru şekilde acıyor demek imkânsız. Acının lezzetli olduğunu ve beni daha fazlası için acıktırdığını. Vücudumun onun istilasına uyum sağladığını ve vücudunun her seğirmesiyle içimde küçük zevk şok dalgalarının yayıldığını.

Bunların hiçbirini söylemiyorum. Tek yaptığım inlemek ve ona sarılmak.

"Iris'im," diye geveliyor ve bu ses o kadar seksi ve çekici ki sanki içimde dalgalanıyormuş gibi hissediyorum. "Amın çok... çok... sıkı."

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum, üzgün olmasam da. Sadece ona tutunmak ve bunu sonsuza dek hissetmek istiyorum. İçimizde dolaşan hisleri seviyorum. Seksin iyi olduğunu hep biliyordum ama bu kadar iyi olduğunu hiç fark etmemiştim.

İçinden bir kahkaha yükseldi. "Sakın özür dilemeye kalkma." Üzerimde hareket ettiğini hissediyorum, kalçaları kısa küçük patlamalarla benimkine doğru itiyor. O bunu yaparken, sert bir şey klitorisime sürtünüyor. Parmağı mı? Hayır, bir an sonra fark ediyorum, bu onun mahmuzu.

Ve sonra içime doğru iterken, klitorisimin yanından geçerek

zevk vücudumda spiral çiziyor. Oh Tanrım. Cat

ve Fran'in delirdiği şey buydu.

İnlemelerimi durduramıyorum ve derinlere inerken bana yumuşak sözler mırıldanıyor. Bana ne kadar güzel olduğumu, ne kadar mükemmel olduğumu, ne kadar iyi hissettiğimi, beni ne kadar sevdiğini söylüyor. Keşke daha fazla dikkatimi verebilseydim, ama sikiinin ve mahmuzunun her iki noktamda da yarattığı çifte his konsantre olmamı imkânsız hale getiriyor. Duyguların içinde kayboluyorum ve başka bir orgazm hızla içimden geçtiğinde hiç şaşırıyorum. Ve hızlandığında, daha hızlı ve daha sert ittiğinde, tekrar doruğa ulaşıyorum.

Ve tekrar.

Üzerimde titreyip boşalırken adımı haykırdığında, muhtemelen en az dört kez doruğa ulaşmışım. Yorgunluktan bitap düşmüştüm ve kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemişim. Alyvos üstüme yığılıyor ve sonra ağzıma bir öpücük konduruyor, teni terli ve yapış yapış ve bu da iyi hissettiriyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, nefesinin yüzümü gıdıklama

hissini seviyorum. Alyvos yine çenemi ısırıyor.

"İnanılmazsın."

Kıkırdıyorum. "Ben mi? Tek yaptığım burada yatmak ve boşalmaktı. Hem de çok."

Burnu benimkine sürtünüyor ve kalbim biraz eriyor. "Hakkını vermeliyim. Boşalırken de çok çılgılık attın."

Gülümseyip ona daha sıkı sarılıyorum ve bunu yaparken, üstümde olmasına rağmen devasa cüssesi tarafından boğulmadığımı fark ediyorum. "Hâlâ yüzüyor muyuz?"

"Öyleyiz. Seni bırakmaya dayanabildiğim anda, herhangi bir kaza olmaması için muhtemelen kemerlerimizi bağlamalıyız." Önce çenemi, sonra da yanağımı öpüyor. "Seni bırakmaya henüz dayanamıyorum."

Benim için sorun değil.

IRIS

A Bir noktada Alyvos beni yatağa doğru çekti, tam da yerçekiminin devreye girdiği anda. Gemi ileri doğru fırlıyor ve yatağa çarpıyoruz ve bir süre için her şey ağır ve kalın geliyor. Bacaklarım yabancım duşa girmeme yardım ederken kendimi çimento gibi hissediyorum ve birbirimizi yıkayıp yatağa kıvrılıyoruz.

Yakında Lord Unto'nun peşinden gitmek için ayrılacak ve ben kızgın olmalıyım. Endişeli ve stresli olmalıyım. Bunun yerine onun sıcak göğsüne kıvrılıp kollarında uyuyorum, kuyruğu baldırıma dolanıyor. Hiç bu kadar iyi uyumamıştım ve sanki bedenim bu kadar derin uyumama izin vererek bana ihanet etmiş gibi.

Bir süre sonra Alyvos'un giysilerini çekiştirme sesi ve botlarının çıkardığı tanıdık toka sesiyle uyanıyorum. Şimdi ne olacağını biliyorum ve bu düşünce göğsümde kurşun gibi.

Gitmesini istemesem de, öldürüleceğinden korksam da, Alyvos'um korkunç bir lordun tatil mavnasına binecek ve sanki önemli bir şey değilmiş gibi ondan çalacak. Bu onunla geçireceğim son an olabilir ve bu düşünce boğazımda bir düğüm oluşmasına neden oluyor.

Bir adım öne çıktığını duyuyorum ve bir an sonra dağınık saçlarımı alnımdan çekip alıyor. "Uyu, aşkım. Sana ihtiyaç duyulması için birkaç saat daha geçmesi gerekecek.

köprü."

Uyumak mı? O tehlikedeyken mi? Hiç şansım yok. Vücudumdaki her sinir ucu benimle kalması için çılgılık atıyor. İntikamın bir önemi yok. Lord Pislik'in çaldığı herkes kendi başına. Ona burada, yanımda ihtiyacım var çünkü onu kaybedersem hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Onun gitmesini istemiyorum.

Yorganı geri çekiyorum ve seksi bir poz vereceğimi umarak vücudumu ortaya çıkarıyorum. "Seni kalman için ikna edebilir miyim?"

Alyvos inliyor ve bir an sonra alnımdan öpüyor. "Keşke yapabilseydim, aşkım."

"Hayır, istemiyorsun," diyorum usulca. "İntikam istiyorsun. Kavga istiyorsun. Ya sana bunların benim için önemli olmadığını söylersem? Benimle birlikte olmanın, kör edilmemi emreden adamla ödeşmekten daha önemli olduğunu söylesem?"

"Onu bırakamam, Iris," diyor. "Benden bunu isteme."

"Aramızdaki her şeyi değiştirecek olsa bile mi? Eğer geri gelirsen..." Lütfen, lütfen Tanrım, geri gelmesine izin ver. "İstediğim şeye saygı duymadığını bildiğim için aynı şekilde hissedebileceğimi sanmıyorum." Bu çok sert bir cümle ama nasıl hissettiğimi bilmesi gerekiyor. Bunu ne kadar çok istemediğimi anlamalı. "Eğer bir şeye vurmayı benden daha çok istiyorsan, o zaman git."

Uzun bir duraklama oldu. "Öyle değil, Iris."

"Öyle değil mi?" Kendimi çok yenilmiş, çok üzgün hissediyorum. Onu öpüyor ve onunla geçirdiğim bu son birkaç dakikanın tadını çıkarıyor olmam gerekirken, yeniden sinirleniyorum.

Telsiz çalışıyor. "Geliyor musun?" Sentorr sorar, sesi tizdir. "Pod'un yakıtı bitti ve hazır."

"Hemen geliyorum."

Battaniyeleri bedenimin üzerine çekiyorum ve tekrar

uzanıyorum. "Iris," diye başlıyor.

"Git," diyorum ona donuk bir sesle. "Söyleyecek başka bir şey yok."

"Öyle değil mi?"

Tamam o zaman, haklı. Söylenecek bir şey daha var. "Beni sevdiğini sanıyordum ama belki de gerçekten tek sevdiğin şey kavgadır."

"Konu bu değil." "Öyle değil mi?"

İç geçiriyor, sonra kapı çalıyor ve odadan çıktığını anlıyorum.

Kendimi boş ve yalnız hissediyorum.

ALYVOS

M Bunu yapmak istemediğimi fark ettiğimde kapsül düşman mavnasına doğru yarı mesafeye kadar sürüklenmişti.

Bir savaşa doğru ilerlerken her zaman duyduğum aynı sıcak, aç dövüşme ihtiyacının içimi kaplamasını bekliyordum. Beni ele geçirmesini ve bir gümbürtü koptuğunda duyduğum o vahşi zevkle beni beslemesini. Bunun yerine, içimde bir sızıdan başka bir şey yok.

Iris'i hayal kırıklığına uğrattım. Benden olduğumdan daha iyi olmamı istedi. İntikam için sevdiğim kadının yatağını terk ettim... ve artık bunu istediğimden bile emin değilim.

Hala onun için istiyorum. Ama onun aynı fikirde olmadığı ve bunu bir ihanet olarak gördüğü açık. Kapsülüm yıldızların arasında sürüklenirken, ayın diğer tarafındaki gösterişli mavnaya doğru yavaş bir rotada ilerlerken, hayatımdaki her şeyi mahvedip mahvetmediğimi merak ediyorum.

O haklı mı? Savaşmayı her şeyden çok isteyecek kadar uyum sağlamış biri miyim? Iris intikam istemiyorsa, ben onun için nasıl isteyebilirim? Kapsül sürüklenip giderken bu düşünce içimi kemiriyor. Oraya varmanın sonsuza kadar süreceğini biliyorum. Bunu daha önce de yaptım, kolayca yarım düzine kez. Diğerleriyle iletişimim kesik çünkü kapsülün mavnanın radarlarının altında uçabilmesi için gücünün kesilmesi gerekiyor. Normalde varana kadar rahatlarım ya da zihinsel olarak savaşları gözden geçiririm.

kendimi hazırlamak için. Birkaç kez uyudum.

Ama bugün tek düşünebildiğim Iris. Iris ve ben onun içindeyken çıkardığı yumuşak nefesler, mahmuzum klitorisine süründüğünde yüzündeki ifade. Amcığının sikimin etrafında sıkılığı ve tadı. O mükemmeldi.

Ve onu geride

bıraktım. Bir iniltiyi

bastırdım.

Eğer bir şeye vurmayı benden daha çok istiyorsan, o zaman git.

Onun sözlerini önemsememiştim ama şimdi yanıldığından o kadar da emin değilim. Ona daha önce de kırıldığımı ve değişmeyi beklemediğimi söylemiştim. Ama belki de olduğum erkek yerine onun ihtiyaç duyduğu erkek olmak için daha çok çabalamalıyım. Belki de yumruklarımın ötesini düşünmeliyim. Bunu kavgaya gerek kalmadan çözmeye çalışmalıyım. Bunu doğru yapmalıyım.

Iris'e bir çift yumruktan fazlası olduğumu kanıtla.

Battaniyenin beline kadar inmesine izin verdiğini, o nefis yuvarlak göğüslerini nasıl ortaya çıkardığını düşünüyorum. Seni kalman için ikna edebilir miyim?

Aptal olduğum için hayır dedim. Ben aptalların en kötüsüyüm.

Kapsül sürükleniyor ve sürüklenirken uzaktaki mavnayı görüyorum. Kapsülün gösterge panelinde, ulaşılabilecek bir yerde, devre dışı bırakıcı var. Onu alt panele, tam motorun olduğu yere takmam gerekiyor. Hem kendi yaşam destek sinyallerimi maskeleyecek hem de mavnanın motor sinyallerini karıştıracak. Gemileri geçici olarak devre dışı kalacak ve biz de gemiye binebileceğiz.

İstediğim dövüşü alacağım... Tabii başka bir yol bulamazsam. Iris'i memnun edecek ve Lord Shitstain'i alaşağı edecek bir yol olmalı.

Bu yüzden düşünüyorum. Ve düşünüyorum. Bu benim gücüm değil. Kivian mürettebatın sinsî beyni. Sentorr makul bir plan yapmakta harikadır. Ben ve Tarekh kas gücümüz ve tek başıma bir şeyler düşünmeye çalışmak çok zor.

Ama Iris'i memnun etmek istiyorum. Savaş ruhumu kırdığından beri hayatımda ilk kez bir şeyi, iyi bir dövüşün verdiği yüksek hazdan daha çok istiyorum.

Dişimi istiyorum.

IRIS

I

Giyinip köprüye doğru ilerlerken uyuşmuş durumdayım. Seks kokuyor olmam ya da Alyvos'la geçirdiğim çalıntı anlardan dolayı terli ve yapış yapış olmam umurumda değil. Banyoya yalnız gidemem,

Çünkü küçük oda bana kafesimi çok fazla hatırlatıyor. Önemli değil. Bırak kokayım.

Alyvos'un beni terk ettiği gerçeği dışında hiçbir şeyin önemi yok. Benim yerime kana susamışlığı seçti. Benimle olmaksızın aptalca bir intikam mücadelesi için hayatını riske atmayı tercih etti. Eğer o gemiye binerse, onu bir daha asla göremeyeceğime dair içimde bir his var. Öldürülecek.

Ve beni karanlıkta yapayalnız bırakacak.

Köprüdeki sandalyesine doğru ilerlerken keder boğazımı düğümlüyor. Etrafta dolaşan diğer insanları duyabiliyorum ama kimse konuşmuyor. Gevezelik edecek havamda değilim ve gerginlerse de bunu duymak istemiyorum.

Alyvos kavga çıkarmanın onun için benden daha önemli olduğuna karar verdi. Kendimi korumalı ve onu sevmeme rağmen, önce beni seçeceğine güvenemediğim biriyle kalamayacağımı kabul etmeliyim. Ve en çok da bu acı veriyor.

Onu o kadar çok seviyorum ki sanki yeniden kör olmuş gibiyim. Gözlerimi kaybetmek beni kırılğan ve narin yaptı, sert ama kolayca kırılabilir. Onu kaybetmek beni yok edecek.

İletişim bandını açıp kulaklığı kafama dayamıştım ki birinin nefesini duydum. Bu Fran.

"Arkasını dönüyor. Bir sorun var."

Başım dönüyor ve önümdeki panele öyle bir yapışıyorum ki, kollarımdan yukarıya ağırlık fırlıyor. "Ne demek istiyorsun, bir sorun mu var?"

Bir duraklama olur. "Belki de önemli bir şey değildir," diyor hemen.

Boğazımdan sinirli bir ses çıkarıyorum. "Sırf göremiyorum diye bunu benden saklamayın. Ben bir yetişkinim. Bana neler olduğunu anlat." Sakinliğime rağmen boğazımda bir çılgılık yükseliyor ve kaçarsa asla durduramayacağımı hissediyorum. Yine de her türlü korkunç şeyi hayal ediyorum. Alyvos bir asteroit alanında sürükleniyor, ölmüş. Alyvos uzay boşluğunda boğuluyor. Alyvos elleri arkada, düşman mavnasına getiriliyor ve sonra pek itaatkâr olmadığı için gözlerini oyuyorlar...

"İletişimi hâlâ kesik," diyor Sentorr ve sesi her zamanki gibi sakin ve etkili. "Yer değiştiriciyi ayarladı ve sonra kapsülüne binip geri döndü. Diğerlerini orada beklemek yerine *Fool'a* geri dönüyor. Ben olsam henüz telaşlanmazdım."

Cat endişeyle, "Bu işleri değiştirir," diyor. "Yine de yaklaşacak mıyız? İlerlemeye devam mı edeceğiz? Yoksa durup onu mu bekleyeceğiz?"

"Bekleyeceğiz," diyor Kivian. "Eğer ilerlemekle ilgili bir sorun varsa, Alyvos'un bunu bileceğine güveniyorum. Onun yol göstericiliğini takip edeceğiz."

Nefesimi tutuyorum ve kulaklığımı yerine takıyorum, ellerim titriyor. Sakin olmaya çalışıyorum ama paramparça olacakmışım gibi hissediyorum. Kendimi zor tutuyorum ve boğazımdaki hıçkırık kurtulmak için çılgılık atıyor. Ama sadece kulaklığımı takip bantları dinliyorum, Alyvos'un gür sesini duymak için boş bir umutla onları tarıyorum. O gülecek ve ben bir anlığına ona kızacağım ve sonra beni tekrar öptüğü sürece her şey yoluna girecek.

Ama yayınlarda hiçbir şey duymuyorum. Her zamanki gibi aynı anlamsız, anlamsız konuşmalar. Alyvos yok. Çılgına dönüp kanalları değiştiriyorum. Bir kez, sonra iki kez. Tekrar ve tekrar. Tekrar ve tekrar, her grupta geziniyorum, benim uzaylım olmadığını kabul etmeden önce birkaç dakika konuşmayı dinliyorum ve sonra devam ediyorum.

Onun konuşmasını duymam gerek. Bunun için çaresizim.

"Pod *Fool'a* yeniden kenetleniyor," diyor Sentorr, sakın sesi çılgın düşüncelerimi yarıp geçiyor. "Alyvos'un gemide olduğu ve tüm hayatı fonksiyonlarının iyi olduğu doğrulandı."

Köprüden çıkıp geminin arka koridorlarına, kapsüllerin yeniden bağlandığı yere doğru koşuyorum. Orada bir dizi kapı var ve hangisinin onun olduğunu ya da doğru kapıyı hissedip hissetmediğimi bile bilmiyorum. Bir dolaba çılgınca bakıyor olabilirim ve bunu asla bilemem. Ama o gemiye geldiğinde burada olmalıyım. Olmak zorundayım. Köşeyi dönerken duvarlardan birine çarpıyorum ve bileğimi sıkıştırıyorum ama umurumda değil. Çılgınca bir endişeyle o kadar doluyum ki bunu hissetmiyorum bile.

Tam kapının açıldığını duyarken güçlü eller kolumu kavırıyor. "Dikkat et aşkım," diyor Alyvos ve sesi kızarmış sinirlerimin üzerine dökülen soğuk su gibi.

Hıçkırıklara boğuldum ve kollarımı boynuna doladım.

"Ben buradayım," diye fısıldıyor kulağıma. Eli sırtımı okşuyor. "Buradayım ve hatalıydım. Seni terk etmemeliydim. Bana aptallık ettiğimi söylemekte haklıydın."

"Ben öyle bir şey demedim," diyorum boğuk hıçkırıklar arasında. "Sana asla aptal demedim." Yüzümü yakasına gömüp kokusunu içime çekiyorum. Tanıdık, güzel kokusunun altında hâlâ misk gibi bir seks kokusu var ve bu beni özlemle dolduruyor.

"Öyle düşündüğüne eminim." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken bile sesi kahkahalarla dolu.

Göğsüne hafifçe yumruk atıyorum ama vuruşum etkisiz kalıyor. Artık kızgın değilim. Onun tehlikede olduğunu düşünmek bile tüm hayal kırıklığımı yok etti ve içimde rahatlamadan başka bir şey bırakmadı. "Güvende olduğun için mutluyum."

"Başta bunun harika bir plan olduğunu düşünmüştüm," diyor bana, ağzını

saçlarıma bastırırken başımın tepesine doğru mırıldanarak. "İçeri girecektim, biraz yumruklayacaktım

çocuklar, büyük kahraman olun. Sonra bunun senin istediğin şey olmadığını fark ettim." "Sadece seni istiyorum," diye fısıldıyorum, ona yapışarak.

"Biliyorum. Daha fazlasını istemeni istedim. Sonra neden üzgün olduğunu anladım. Tekrar yalnız kalmaktan korkuyordun. Ve ne kadar aptal olduğumu fark ettim çünkü bana bir şey olursa seni koruyamam. Bu da yumruklarımla saldırmanın pek de akıllıca bir plan olmadığını anlamamı sağladı."

Ona daha sıkı sarılıyorum.

"O kapsülde kaldığım süre boyunca senin yanından ayrıldığım için pişmanlık duydum. O yatakta seninle olmalıydım, tatlı amını saatlerce yalamalıydım. Bu, oyuncaklarını kırmayı seven önemsiz bir lordun peşinden gitmekten çok daha çekici görünüyordu. Onun cezasını çekmesini istemediğimden değil. Sadece bazen benim önden koşmamamın daha akıllıca olabileceğini düşünmeye başladım."

"Yani öylece gitmesine izin mi vereceğiz?" Arkamızdan Tarekh'in sesini duyuyorum. Sesi iğrenmiş gibi geliyor.

"Pek sayılmaz." Alyvos'un eli sırtımda geziniyor. "Motorlarını hâlâ devre dışı bıraktım. Şu anda güneş akımıyla sürükleniyorlar ama tekrar çalıştırmaya kalktıklarında kötü bir sürprizle karşılaşacaklar. En yakın gezegenin yetkililerine isimsiz bir ihbarda bulunabileceğimizi ve bu işi onların halledebileceğini düşündüm."

"Ve ellerimizi kirletmeyecek miyiz? Bunun neresi eğlenceli?" Kivian'ın sesi eğlenmiş gibi.

Alyvos onlara, "Aklımda başka bir eğlence var," diyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kollarına alıyor. "Sinyali gönder ve buradan uzaklaşalım. Benim ranzamda sıfır yerçekiminin tadını çıkaracağız."

Biri eğlenerek homurdanıyor. Bedenimi Alyvos'un göğsüne yaslıyorum ve beni diğerlerinden uzaklaştırmasına izin veriyorum. Beni saran korkuyla hâlâ titriyorum ve kendimi ona sabitlemek ve onun burada olduğunu kendime hatırlatmak için tuniğini bir avuç tutuyorum. Lord Unto ona dokunmayacak.

Odasının kapısı hafif bir vınlamayla kapandığında ve yalnız kaldığımızda

Bir kez daha rahatlıyorum. Birazcık.

Alyvos beni yavaşça yatağa yatırırken, "Düşünecek başka kimsem olmadı," diyor. "Şey, mürettebat hariç. Ama onlar benim pervasızlığımı her zaman teşvik ettiler. Yumruklarımı sallayarak gitmeme aldırıyorlar. Benden dövüş yeteneğimden daha fazlasını isteyen ilk kişi sensin."

"Onlara yeterince kredi vermiyorsun," diye mırıldandım. "Diğerleri iyi insanlar. Ama her suçluyla uğraşmaya değmez. Her seferinde günü kurtaramazsın." Kıyafetindeki bağlantı elemanlarını bulup etkinleştiriyorum. Kumaş tutuşumun altında hemen gevşiyor.

"Evet, ama günü senin için kurtarmak istiyorum," diye vurguluyor, ben onu soyarken o da beni soyuyor. En azından bu konuda ikimiz de aynı fikirdeyiz.

"Bırak başkasının sorunu olsun," diyorum başımı sallayarak. "Seni burada yanımda istiyorum."

"Onu bırakabilirim," diye söz veriyor Alyvos ve sonra ağzıma hafif bir öpücük konduruyor. "Eğer istediğin buysa. Ama ben bir korsanım, Iris. Gemilere binerim ve insanlardan çalarım. Kavgalara karışıyorum. Yaptığım şey bu. Bu işte iyiyim. Değişebilir miyim bilmiyorum."

Tuniğini vücudundan iterken ve ellerimi zarif kaslı kollarında gezdirirken bile başımı sallıyorum. "Değişmeni istemiyorum. Ama şu anda sana intikamdan daha çok ihtiyacım var. Belki bu altı ay içinde değişir. Belki bundan bir ay sonra, yetkililer yapmazsa onun peşinden gitmeni isteyeceğim. O zamana kadar yanımda olmana ihtiyacım var." Ellerimi kalçalarından aşağı kaydırıp çıplak kalçalarını kavıyorum. Tanrım, çok seksi. Tekrar yanımda olduğu için çok rahatladım. "İstediyin kadar küçük çaplı iş al. Ama sırf dövmüşmek istediğin için öldürülebileceğin bir işe girme. Lütfen."

"Akıllıca sözler." Boğazımı sıkıyor ve bir elini bacaklarımın arasına kaydırarak amımı arıyor. "Sanırım dövmüşmek ve çiftleşmek arasında bir seçim yapmam gerekirse, çiftleşmeyi seçeceğim." Alyvos çenemi ısırtıyor. "Özellikle de işin içinde sen varsan."

Kısa saçlarından bir avuç tutup sertçe çekiyorum. "Bu işe karışan tek kişi ben olsam iyi olur," diyorum ona sertçe.

Korsanım çılgınca gülüyor ve sonra beni yatağa doğru itiyor. "Kesinlikle. İstediyim tek kişi sensin. Bununla birlikte... bir korsan gemisinde kalmak istemeyebileceğini biliyorum. Her yere gidebilecekken olmaz. Ama yumruklarıyla düşünen bu erkek seni onunla kalmaya ikna edebilir mi? Ona bir şans daha verebilir misin?"

"İhtiyacın olan tüm iğneleri yaptırabilirsin," diyorum ona. "Seni seviyorum."

"Kırılmış olsam ve her şeyin bir kavgayla  z leebileceğini düşünsem bile mi?" Alyvos beni tekrar öpüyor, ağzı benimkinde sert ve çaresiz. "Her zaman ileriye düşünecek değilim, aşkım. İlk i Ğ d m saldırmak olduğu için işleri batırdığım zamanlar olabilir. Ama yine de beni seveceğini söyle."

"Nasıl yapamam?" Belki ilk i Ğ d m uzun bir süre daha korku olacak ama o yanımdayken birbirimizi dengeleyebiliriz. "Sen istediğim her şeydin. Seni çok seviyorum."

Bir anda kalçalarımın arasına giriyor, sa larınımı  ekiştirmem onu kontrol edemeyeceği kadar tahrik ediyor. G Ğ slerimden birini avuçluyor ve sonra klitorisimi bulana kadar parmaklarını kıvrımlarımda gezdiriyor ve sadece birkaç saniye sonra paramparça olana kadar ovuyor.

İçime boşaldığında, hiç acı duymuyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki, şaşkınlıktan nefesim kesiliyor. Vücudu benimkine karşı m kemmел hissediyor.

"Aşkım," diye mırıldanıyor içime girerken. "Benim tatlı Iris'im. Sana çok ihtiyacım var."

Onun kırık olması ya da benim de kırık olmam önemli değil. Birlikte yolumuzu bulduğumuz sürece kusurlu olmamız sorun değil. Bu yüzden ona sıkıca tutunuyorum ve Alyvos'un beni bir sonraki doruk noktama taşımasına izin veriyorum. Onun kollarında güvendeyim. Onunla sonsuza kadar güvendeyim.

EPİLOG

Aylar Sonra

ALYVOS

Iris kucağıma oturuyor, ben elimdeki kartlara bakıp dikkatimi dağıtmamaya çalışırken kulağımı kemiriyor.

İmkansız bir görev. Kıcının kalçama bastırdığını hissedebiliyorum -o baştan çıkarıcı, kuyruksuz kış- ve boynuma doğru fısıldarken göğsü göğsüme sürtünüyor. "Dokuz."

Homurdanıyorum, çünkü ya bunu yapacaktım ya da onun adını haykıracaktım ve bu da odanın geri kalanını rahatsız edebilirdi. "Dokuzlar."

Karşıımızdaki Fran derin bir iç çekip bir çift dokuzluyu masaya fırlatıyor. "Yemin ederim, artık seninle ve Iris'le oynamayacağım. Onun hafızası Kivian'inkinden daha iyi."

Arkadaşım sırtıyor ve yine kulağımı ısırtıyor. "Kraliçeler?" Sıra ona geldiğinde Cat soruyor.

"Git balık ye," diyorum muzaffer bir edayla. Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama İris'imın o hoş, boğuk sesiyle kıkırdamasına neden oluyor ve diğerlerine biraz aptal görünmeye değer.

"Kraliçeler Fran ve Tarekh'in elinde," diye mırıldanıyor Iris kulağıma ve vizörünü ayarlıyor. Ona insan boyutunda bir vizör yapacak bir karaborsa görsel uzmanı bulmamız birkaç ayımızı aldı. Biyonik implantlar önerildi ama onlar mesakkah boyutunda ve insan boyutunda değiller ve doğru kişiyi bulana kadar radar algılayan bir vizör kullanıyor. Bu onu çok daha özgüvenli yapıyor. Bana görünüşü umursamadığını, kara bilinmezliğin içinde dolaşmak kadar önemseydiğini söylüyor. Bunu anlıyorum ve bu yüzden son işlerimizin çoğunda onunla birlikte gemide takılıyorum. Bu da Cat'in gidip Tarekh'le kantinde çalıştığı anlamına geliyor.

Cat kantin görevini seviyor. Bazen kavga etmek için kaşınsam da, Sentorr'a navigasyon panellerinde ve bazı köprü görevlerinde nasıl destek olacağımı öğreniyorum. Iris bana bunun Sentorr'u mutlu ettiğini söyledi ki bu bana garip geliyor çünkü Sentorr neredeyse köprüde yaşıyor. Onun amaç duygusunu elinden almak istemiyorum. İtiraf etmeliyim ki, navigasyon eğlenceli bir şey. Bir bulmaca gibi. Bulmacalarda iyi değilim ama öğreniyorum.

Ve Iris'e eşlik etmemi sağlıyor. Kazan-kazan.

Dişimin zamanla kendine güveni artıyor. Hâlâ gemiden ayrılmaya hiç hevesli değil ama son seferde benimle birlikte erzak almak için istasyona gitti. Ve o mülayim sesinin yerini çoğu zaman öfkesi alıyor ki bu beni memnun ediyor. Duyguları olmayan Iris'ten ziyade ateşli, tokat atan ve öfkeyle tüküren Iris'i tercih ederim.

Fiery Iris hemen yatak odamıza çekilmemizi öneriyor, ben de seve seve kabul ediyorum.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, kadının eğilip kulak mememi emiyor ve dikkatimi kart oyunundan tamamen uzaklaştırıyor. Aletim sertleşiyor ve yüz ifademi boş tutmak için elimden geleni yapıyorum ama başarısız olduğumu biliyorum. Fran'in eğlenen bakışı bana bu kadarını söylüyor.

Oyun masanın etrafında dönüyor. Tarekh gidiyor, sonra Kiv, sonra da eğlenceye katılabilmek için bir süreliğine köprüden ayrılan Sentorr. Kartlarıma konsantre olmaya çalışıyorum ama tek düşünebildiğim kucağımdaki leziz diş ve onunla baş başa kalabilmek için ikimizi de gruptan ne kadar hızlı çıkarabileceğimi merak etmek.

"Sıra sende," diyor Cat biraz kızgın bir şekilde. Kaybetmeyi sevmiyor ve ters ters bakıyor.

Tarekh'i çok eğlendirdi.

"Kraliçeleri sorman gerekiyor," diyor Iris dilini kulağıma hafifçe değdirerek. "Fran'e sor."

"Kraliçeler," diyorum, kelimeleri boğarak çıkarıyorum. Arkadaşımın eli masanın altına kaymış ve pantolonumun üzerinden sikimi avuçluyor. Kart oyunlarında onu oynak yapan bir şey var.

Fran bıkkın bir eğlenceyle iki kraliçeyi masanın yüzeyine vurur. "Eğer hafızası bu kadar iyiye, bir sonraki işe bizimle birlikte gitmeli. Kiv benim yerime onu kantinde kullanabilir. İkisi birlikte deli gibi temizlik yapabilirler."

"Hayır," diyorum otomatik olarak, Iris'imi her zaman korumuşumdur. Gemide istediği kadar kalabilir. Eğer bir daha asla ayrılmak istemiyorsa, bu da sorun değil.

"Belki," diyor Iris diğerlerine. "Bu fikirle biraz oynamama izin verin."

Ben şaşkınlığımı gösteremeden Kivian homurdanıyor. "Senin oynadığın fikir bu değil mi, tatlım. Az önce yemek yiyen bizler için biraz özen göster."

Iris kulağıma kıkırdıyor.

"Ben balık yerim," diyorum kartlarımı masaya vurarak. "Yani pas geçiyorsun," diye düzeltiyor Cat beni.

"Her neyse." Ayağa kalkıyorum ve Iris'i önüme doğru çekiyorum. Kesinlikle oynak, kolları boynuma dolanıyor. "Sonra tekrar geliriz."

"Hı hı," diyor Fran ve sonra Kivian'a aynı şeyi düşündüğünü söyleyen şefkatli bir bakış atıyor. Cat ise arkadaşına yavaşça göz kırpmıyor.

Çok yakında tüm kartların Sentorr'un elinde kalacağından şüpheleniyorum.

Arkadaşımı geminin içinde taşıyorum ve hiç bu kadar uzun bir yürüyüş olmamıştı. Kamaramıza döndüğümüz anda, Iris tuniğimi yırtmaya başladı. Ellerini kumaşın altından geçirerek, "Ciddiydim," diye pantolonunu indiriyor. "Bir dahaki sefere bir işiniz olduğunda ben de geleceğim. Denemek istiyorum."

"Göreceğiz." Saçlarını nazikçe yüzünden geriye doğru tarıyorum. "Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmanı istemiyorum."

"Asla yapmam," diyor sinsi bir sırıtışla ve tekrar sikimi avuçluyor. "Tahmin et şimdi ne yapmak istiyorum?"

"Ben mi?" Başını salladığında sırıtıyorum. Kef, bu dişiyi seviyorum.

YAZARIN NOTU

Tekrar merhaba!

En son bir kitap yayınladığımdan beri çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor, ama aslında sadece bir ay kadar oldu. Ruby zamanında bu sonsuzluk demek, değil mi? Her neyse, benim dünyamda çılgın bir bahar oldu, bu yüzden programlı çalışmaya geri dönerken Facebook'taki tüm sevgi ve destek için teşekkür ederim.

Bu roman uzun sürdü. Aslında, artık kısa bir romandan çok bir novella olduğundan emin değilim, ama sorun değil! Her zaman bağımsız yayıncılığın en güzel yanlarından birinin hikayeyi istediğim kadar uzun ya da kısa tutabilmem olduğunu söylerim. Zamanım kısıtlı olduğunda doğal olarak uzun oluyorlar. Doğal olarak. ;)

Umarım Alyvos ve Iris'i beğenmişsinizdir! Kadın kahramanı olan bulmacayı çözmek için elinden geleni yapan büyük koruyucu bir kahramandan daha çok sevdiğim bir şey yok. Görme engelli bir kadın kahraman yazmak zordu, çünkü görme duyusunu tanımlamaktan kaçındığımdan emin olmalıydım. Onun bakış açısının çoğunun sesler, kokular ve dokunuşlarla ilgili olduğunu fark edeceksiniz. Bununla birlikte, bir şeyleri yanlış anlamış olmam tamamen mümkün. Eğer öyleyse, niyetim her zaman kapsayıcı olmak olduğu için içtenlikle özür dilerim.

Sentorr'un hikayesi yakında çıkacak ama hemen değil. Asıl programım Nisan ayında Icehome #2'yi (Veronica'nın Ejderhası), Mayıs ayında Dragons #5'i ve ardından Haziran ayında IPB'ye geri dönmektir. Açıkçası beklediğimden biraz uzaklaştım, ama yine de bu yaz için sadık kalmak istediğim program bu!

Yazmanın yanı sıra elimde birkaç güzel şey daha var. Henüz detay yok, ama yakında. Soooooooooon.

Her neyse, sırada Veronica'nın Ejderhası var. Mayıs'ta. Söz veriyorum.

Her zaman olduğu gibi, okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Hikayelerimi anlayan ve onları dinlemeyi seven insanlardan oluşan 'kabileme' sahip olmayı ne kadar takdir ettiğimi bilemezsiniz. Bu dünyadaki en iyi şey ve her gün minnettarım!

<3

Yakut

CORSAIRS!

Serinin diğerk kitaplarını okudun, değıl mi?

Değılse, sizi ikna etmeme izin verin. Korsanlar! Palavracılar! Dişileri için lokum olan uzay haydutları tarafından kurtarılan insan tutsaklar! Hepsi güzel şeyler ve hepsi Kindle Unlimited'ta mevcut.

Kitap 1, THE CORSAIR'S CAPTIVE ile başlamak için simgeye tıklayın.

Bir korsan izin istemez, alır.

Dolandırmak üzere olduğum kaçakçı tarafından yakalanan ve köleleştirilen narin insan dişisini gördüğümde, her erkeğin yapacağını yapıyorum.

Onu ondan alıyorum. Ne de olsa en iyi yaptığım şey bu.

Artık Fran benim ve ondan asla vazgeçmeyeceğim. Uzay gemimde güvende olacak. Benim kıyafetlerimi giyecek, benim yemeğimi yiyecek ve benim yatağımda uyuyacak. Ona zarar vermek isteyen bir galaksiden onu koruyacağım.

Ama benim tatlı Fran'im Dünya'ya dönmekten başka bir şey istemiyor. Kalbimi o narin, beş parmaklı ellerinde tutarken onu nasıl eve götürebilirim?

Bu hikaye tamamen tek başına durmaktadır ve *Buz Gezegeni Barbarları* serisi ve *Hapishane Gezegeni Barbarları* ile çok az bağlantısı vardır. Bu kitabı takip etmek için o kitapları okumanıza gerek yoktur.

RUBY DIXON TARAFINDAN DA

ATEŞ KANI EJDERHALAR

Kanındaki Ateş

Öpücüğündeki Ateş

Kucağındaki

A t e ş

Öfkesindeki Ateş

BUZ GEZEĞENİ BARBARLARI

Buz Gezegeni Barbarlar

Barbar Uzaylı Barbar

Aşık Barbar Maden

Buz Gezegeni Tatili (roman)

Barbarın Ödülü Barbarın Eşi

Barbarın Bebeğine Sahip Olmak (kısa öykü)

Buzdan Bebekler (kısa öykü)

Barbarın Dokunuşu

Sakinlik (kısa öykü)

Barbarın

Evcilleştirilmesi Artçı

Sarsıntılar (kısa öykü)

Barbarın Kalbi Barbarın

Umudu Barbarın Seçimi

Barbarın Kefareti

Barbarın Hanımı

Barbarın Kurtarışı

Barbarın Alaycılığı

Noel'den Önce Barbar (roman) Barbarın

Sevgilisi

CORSAIRS

KORSANIN TUTSAĞI

KORSANIN YATAĞINDA

KORSAN TARAFINDAN

BAŞTAN ÇIKARILDI

YALNIZ BAŞINA

HAPİSHANE

G E Z E G E N İ BARBAR

UZAYLININ POSTA SİPARİŞİ

GELİNİ SONBAHARDA GÜZELLİK

BEDLAM KASAPLARI

Bedlam Butchers, Cilt 1-3: Off Limits, Packing Double, Double Trouble Bedlam Butchers, Cilt 4-6: Double Down, Double or Nothing, Slow Ride Double Dare You

AYI ISIRIKLARI

Şanssız Vardiya

Vardiyanızı Toparlayın

Vardiya Gerçekleşti

Bir Ayı Ormanda Vardiya mı Yapıyor

VARDİYA: Beş Eksiksiz Roman

DAHA FAZLASINI ISTER MISINIZ?

Buz Gezegeni Barbarları, Ateş Kanı Ejderhaları veya Ruby Dixon'ın diğer kitapları hakkında daha fazla bilgi için beni [Facebook](#)'ta 'beğen' veya [yeni çıkan bültenime abone](#) ol. Kitaplar hakkında sohbet etmek istiyorsanız, neden [Mavi Barbar Bebekler hayran grubuna](#) da göz atmıyorsunuz?

Okuduğunuz için teşekkürler!

<3 Ruby